

De wegen van Christus

Jesus Christus, spiritualiteit en de aarde:

De wegen van Jezus Christus, zijn bijdragen tot het menselijke bewustzijn en tot de veranderingen van de mensheid en aarde: een onafhankelijke info-pagina, met nieuwe gezichtspunten uit vele onderzoeks- en ervaringsgebieden; met praktische aanwijzingen voor de persoonlijke ontwikkeling.

<http://www.ways-of-christ.com/nl>

De wegen van Christus in het menselijke bewustzijn en de aarde

Inhoud van alle delen

De wegen van Christus	1
Het eerste deel: (De) hoofdstukken over de inhoud van de evangeliën:	3
INLEIDING m.b.t. de betekenis en het gebruik van deze tekst	3
Methodische*** aanwijzingen m.b.t. de praktijk van het mediteren:	4
Deze pagina's en de verschillende theologische richtingen van de kerkgeschiedenis	7
„In het begin was het woord (Grieks logos) ... en het woord werd vlees" (Joh.1)	11
Jezus van Nazareth: zijn geboorte	12
Gebeuren belangrijke dingen in de jeugdijaren van Jezus ?	13
Een kanttekening bij de uiteenzetting over "twee Jezus – jongens":	14
M.b.t. de doop in de Jordaan door Johannes de dooper	15
De stilte in de woestijn	17
De verzoeking en de roeping van de discipelen.	19
De bruiloft in Kana	21
Gezichtspunten t.o.v. seksualiteit, sympathie, invoelingsvermogen en liefde	24
Het "heilige vuur"*** (en visies op emoties)	26
Over de bergrede (met gezichtspunten m.b.t. het verstand)	27
De verheerlijking van Christus op de berg Tabor (<i>Matth.17</i>)	29
De vraag naar de "wonderdaden"	30
De opwekking van Lazarus	31
„De schapen"	33
Christus en de "voetwassing" en de zalving door Maria van Bethanië.	33
Het avondmaal; de intocht als Messias, de gevangenneming en de geseling	36
De doornenkroning en de afscheidstoespraken	37
Kruisiging en graflegging	38
De kwestie van het lege graf, van de "hellevaart", van de paradijsvaart"	43
De opstanding	46
De „Hemelvaart"	50
Pinksteren	53
Een beeld van Jezus	57
Het tweede deel: De inhoud van de Openbaring van Johannes	58
De Openbaring van Johannes	58
Omgang met profetieën	60
M.b.t. de inhoud van de Openbaring van Johannes: De zeven kerken	61
Inspiraties en de kerken	71
Waarvoor heb ik een kerk of gemeenschap nodig ?	74
De zeven zegels	74
De zeven bazuinen	75
De „zeven donderslagen" en de twee profeten	76
De vrouw en de draak	76
Het dier met zeven koppen uit de zee	76
Het dier met twee horens uit de aarde	77
De „laatste zeven plagen" en het einde van "Babylon"; de wederkomst van Christus	78
Het (werkelijke) „1000 – jarige vredesrijk"	80
De „Nieuwe Hemel, de Nieuwe Aarde en het Nieuwe Jeruzalem"	81
Laatste hoofdstuk: Het christelijke	83
Tabel : Een christelijke houding - "In de wereld", maar "niet van de wereld"*, een "derde weg"	84
In het derde deel : 11 Hoofdstuk met verschillende thema's en levensvragen	86
Een gebed voor vrede, leven en aarde	86
Grondbeginselen van ethische waarden	87
Aanvulling: een korte terechtwijzing n.a.v. de moderne "alles-over-Jezus-onthullende verhalen"	90
Natuurwetenschap en geloof in God	93
Bewustzijn, hersenonderzoek en de vrije wil.	95
Informaties m.b.t. : Jezus Christus en voedingszaken	96

Jezus Christus en genezing – ook tegenwoordig	98
M.b.t het christelijke zegenen.	101
Treuren als mogelijk onderdeel van het Christen zijn	101
Een christelijke weg om de gebeurtenissen in het leven te verwerken .	103
Christelijke visies op economie en sociale vragen.	104
Algemene christelijke visies op maatschappij en politiek *)	105
Christendom en filosofie: n.a.v. de redevoering van Habermas "Geloof en kennis" *)	106
Algemene christelijke gezichtspunten betreffende ecologische kwesties *)	108
Ongeboren leven *	110
In het 4. deel: Oude Testament, en bijdrage tot de dialoog met andere religies	111
M.b.t. het Oude Testament en de joodse religie (judaïsme)	111
Zarathustra	114
Informaties m.b.t.: Jezus en de islam.	115
Informaties m.b.t.: Jezus Christus en het boeddhisme	118
Informaties over: Jezus Christus en het hindoeïsme	121
Informaties bij: Jezus Christus en het taoïsme & confucianisme.	124
Algemene gezichtspunten m.b.t. natuurreligies.	127
Oud-Amerikaanse religies - van de Maya-kalender en het christendom.	129
Religie1) als "het nieuwe contact" van de mens met God – via Jezus Christus	131
Help voor een zelfstandige controle bij het werk met de hoofdtteksten van "De wegen van Jezus Christus"	135
Aanwijzing t.a.v. andere talen en rechten, e-mail:	136

Het eerste deel: (De) hoofdstukken over de inhoud van de evangeliën:

INLEIDING m.b.t. de betekenis en het gebruik van deze tekst

Sinds tweeduizend jaren – eerdere profetieën meegerekend nog enige millennia langer – getuigen steeds weer mensen van hun veelvuldige directe ervaringen met Jezus Christus. Ondanks verschillende karakters, verschillend religieuze of wetenschappelijke omgeving, tonen ze onafhankelijk van elkaar enige verwantschap. Ze spreken van de telkens aanwezige realiteit van Christus; ook voor een deel van de mogelijkheid voor anderen, om zich op dergelijke ervaringen voor te bereiden; en van de sinds 2000 jaar in de ontwikkeling van de mensheid binnengestroomde nieuwe gaven door Christus, die niet alleen in de zin van uiterlijke cultureel-historische overdracht zijn gedacht. Deze niet alleen theoretische maar praktisch te volgen fase van de "groei" wordt hier op een nieuwe wijze tot in detail nagegaan. Als men de stappen volgt die Jezus zelf is gelopen kan men de betekenis van deze stappen voor verschillende levensgebieden zien.

In de twaalfde eeuw voorspelde de abt Joachim de Fiore een "tijdperk van de Heilige Geest", waarin een dergelijke godsaanduiding van het individu onafhankelijk van instituties algemeen ingang vond. Tegenwoordig doet men in de hele wereld meer pogingen, die niet alleen een daarmee overeenkomende verpersoonlijking van Christus in de mens zoeken, maar het individu als bewustwordende cel in het "lichaam van Christus" zien.

De gedeeltelijk daarmee verbonden geziene "wederkomst van Christus" en tegenwoordige "Apocalyps" als grote gebeurtenissen wijzen op iets veelomvattenders dan op een menselijk gedachte "nieuwe belichaming".

Welke specifieke ontwikkelingsmogelijkheden voor mens en voor de aarde hier zijn te vinden, en voor het aardse leven van Jezus nog niet waren gegeven, is de vraag, waarvan het begin van oplossingen in deze bijdrage als impuls wordt aangegeven.

Juist in een tijd,

- waar aan het fenomeen Jezus Christus door vele [theologieën](#) en dogma's , door taalwetenschappelijke, historisch-kritische, archeologische en paleontografische, religieusociologische en dieptepsychologische, natuurwetenschappelijke, politieke enz. beschouwingwijzen aandacht wordt geschonken,

- waar zoals in de tijd van het vroege christendom naast een oude materialistische en een veelvoudige spirituele scène is ontstaan, waardoor beide in tot het christendom vloeiende overgangen evenals ook afscheidingen ontstonden,

- waar de meest verwarrende verschijningen zich voordoen, zoals bijv. meer verondersteld belichaamde Christussen in de toekomst, en waar vaak zeer problematische tot aan negatieve dingen toe in de naam van Christus gebeuren, kan het van belang zijn, te onderzoeken, wat in deze gecompliceerdheid eigenlijk de speciale bijdrage van Christus zou kunnen zijn.

Hier worden verbindingen gelegd met eigen innerlijke ervaringen, zoals ook met andere mythische enz. bronnen. **De gebruikte visies zijn interdisciplinair, vanuit vele terreinen van wetenschap en ervaringen, dus niet alleen vanuit theologische.** Bij spirituele visies moet geen van politiek bewustzijn afwijkende pseudo-innerlijkheid verdedigd worden. Dogma's van het mechanische denken in de natuurwetenschap uit de laatste eeuw kunnen daarvoor vanzelfsprekend niet als gezichtsbe grenzing worden geaccepteerd; eveneens niet veel voorstellingen uit het oostelijk gebied die van de veronderstelling uitgaan, dat er niets is, wat niet al in de Oudindische Veden staat, en Jezus is slechts een "eventuele derderangs leraar" hiervan. Uit de slechts vergelijkende of aanvullende in de tekst gegeven verwijzingen naar boeken enz. zijn deze inzichten niet af te leiden, en dus zijn deze boeken of is deze theologische voorkennis niet nodig. (Hetzelfde geldt voor een geplande boekenlijst voor theologisch geïnteresseerden, zie links) **Niets moet als dogma of als mening van één of andere naar buiten komende religieuze organisatie worden opgevat. Het richt zich echter ook niet tegen één of andere kerk of religieuze gemeenschap, en ook niet tegen bijv. de apostolische geloofsbelijdenis. Mensen met een andere religieuze of wereldbeschouwelijke achtergrond, die een positieve belangstelling betreffende nieuwe inzichten op christelijk gebied hebben, kunnen in dit noch dogmatisch noch materieel vervlakte geschrift eveneens iets vinden. Daarom zijn ook verwijzingen naar de verhouding van christelijke wegen t.o.v. andere doelstellingen aanwezig. Gedeeltelijk zoals in het Johannes evangelie in een voor de toenmalige zoekers naar kennis begrijpelijke taal het specifiek Christelijke geaccentueerd is, zo laat dit geschrift tegenwoordig ook ingangen zien vanuit verschillende hoeken. Dit geschrift is ook in zijn stijl vrij; onderzoek is iets anders dan missie. Christenen die voor wat henzelf betreft aan een geheel eenvoudig geloof zonder diepgaande overwegingen de voorkeur geven, zouden uit dit geschrift kunnen leren, hoe ze met de mensen van een andere geestesgesteldheid in hun omgeving beter in dialoog zouden kunnen treden , zonder dat er zich voortdurend misverstanden voordoen.**

De tekst zou slechts vanuit de inhoud ervan moeten spreken.

„Nog veel heb ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen. Doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid" (Joh.16:12-13). Door deze geest laat zich dit project inspireren.

Methodische* aanwijzingen m.b.t. de praktijk van het mediteren:**

Onze teksten zijn o.a. met behulp van meditatieve beschouwingen van de bijbelteksten ontstaan. Dienovereenkomstig zijn ze ook – behalve hun zuivere informatieve waarde – vooral als uitgangspunt voor meditatieve beschouwingen van de hoofdstukken betreffende de evangeliën geschreven.

De 37 hoofdstukken van de hoofdtekst volgen de stappen in de evangeliën en de Openbaring van Johannes. Het is aan te raden, ze ook in die volgorde door te werken, met behulp o.a. van het Johannesevangelie en de Openbaring.

Bijbelstudie, d.w.z. teksten lezen, taalkundig en in samenhang doorwerken is maar een methode. Gedurende de studie kunnen de hoofdstukken van de tekst en niet in de laatste plaats God diepere inzichten vereisen. De website bestaat uit een vrij lange doorlopende tekst, waarvan de hoofdstukken ook via de inhoudsopgave zijn te bereiken. Voor een grondigere studie is het aan te raden, de tekst te printen*: al naar gelang de instelling van de browser en printer zijn het ongeveer 120 pagina's.

Wie nog meer dan het lezen van een gehele samenhangende methode en het doorwerken ervan is geïnteresseerd – verwaarloosde delen van de ziel daarbij betreffend -, kan na de studie van een hoofdstuk van deze geconcentreerde beschouwingen het betreffende hoofdstuk bijv. van het Johannesevangelie lezen en daarover mediteren. (Johannes resp. zijn leerlingen hielden zich vooral bezig met de diepere geestelijke betekenis van het gebeuren).

Uitvoeriger ingaan op de praktijk van het mediteren

Daarvoor zijn meer mogelijkheden; eerst zijn daarvoor de voorwaarden zoals voor elke andere meditatie: uit actuele afleidingen en gedrukte stemmingen of problemen moet de eigen aandacht het eerst door een zich-daarvan-bewust-worden of door een gesprek met iemand enz. voldoende eruit worden gelicht; zodat weer een geestelijke openheid aanwezig is. Ook moeten noch vermoeidheid, noch honger noch de directe uitwerkingen van alcohol, tabak, enz. merkbaar zijn. Verder moet geen telefoon enz. gedurende de meditatie kunnen storen. De plek moet lekker aanvoelen, dus bijv. niet naast een apparaat dat via stralen stress veroorzaakt. (zie links: Bibliologie). Wie hierin geoefend is, kan zich mogelijkerwijze ook op een druk marktplein concentreren, maar in het begin is het zeker nuttig, op zulke aanwijzingen te letten. Vroeger werd voor zo'n evangeliemeditatie voor een deel de tekst langzaam met gesloten ogen gesproken (bijv. Rozenkruisers**). Opdat de aandacht niet op de woorden moet liggen, maar op de inhoud, werd de tekst eerst van buiten geleerd. Er was ook een variant, waar de tekst met eurythmische gebaren werd begeleid. Het is ook mogelijk, de tekst te lezen en die dan met gesloten ogen op zich in te laten werken. Daarbij wordt niet actief gedacht, of in elk geval begint de eigenlijke meditatieve beschouwing pas na het denken. Gaan dan de gedachten verder, worden ze gewoonweg door u kort "bekeken" in plaats van er verder over te denken. Dit geldt ook, wanneer gedachten opkomen, die schijnbaar of feitelijk niets met de meditatie hebben te doen. (Gaat het om uiterlijke voornemens, kunnen ze worden opgeschreven, wat betreft het effect tot later worden uitgesteld, zodat de geest er weer vrij van is. Belangrijke gebeurtenissen gedurende de meditatie worden na elkaar voor zover mogelijk genoteerd, dan is de eigen ontwikkeling beter te volgen. De beschouwing kan tot een grotere verdieping van het bewustzijn leiden, wat echter niet vanzelf gebeurt. (contemplatie, meditatie).

Bovendien kan het van groot nut zijn, bij het ontwaken een notitieboek bij te hand te hebben, om steekwoorden te noteren. Dit helpt aan de ene kant om zich toch de dromen te herinneren; aan de andere kant is op grond van zulke notities via dromen de ontwikkeling ervan beter te volgen. Worden droomsymbolen overdag opgetekend, helpt dit bovendien, deze opening te versterken. Steeds meer kan duidelijk worden, dat echter niet alle dromen door belevissen overdag en de psychische werking ervan verklaarbaar zijn, maar dat hier iets plaatsvindt, wat op een andere manier evenzo belangrijk is als de dag. Dit zijn geen occulte rituelen, maar het gaat er eenvoudig om, dat de ziel tijd wordt gegeven, voor de inhoud niet alleen voor het intellect ter beschikking te staan – die niet slecht is, maar voor het begrijpen in geen enkel geval alleen voldoende is. Met de tijd kunnen alle niveaus van de

mens, ook zijn wil, ja ook zijn lichaam daardoor aangeraakt en worden veranderd. Pas wanneer bijv. nieuwe inzichten aan de dag treden, of passende symbolische beelden gedurende de meditatie of symbolen die daarop betrekking hebben gedurende de meditatie, of ontwikkelingen in het leven, is dat, wat via het hoofdstuk kan worden begrepen, tenminste daarop gelijkend, in het binnenste aangekomen. Dan kan worden verder gegaan, vooral wanneer daar behoefte aan is. Het zou nodig kunnen zijn, een week of nog beter een maand met één hoofdstuk te leven. Niet nodig is het daarentegen, de inhoud reeds voor 100% te hebben omgezet, want deze stappen zijn niet meer volledig van elkaar gescheiden. God laat een mens zijn belevenis, wanneer hij (God) het wil, een "groots moment" kan ook door meditatie hoogstens voorbereid, maar niet worden afgedwongen. Toch kan geen theologie enz. alleen zo'n innerlijke praktijk vervangen, die tot reëel begrijpen kan leiden, in plaats van tot onduidelijke theorie. Er zijn echter ook onafhankelijk van de mogelijkheden van zo'n meditatie zo vele wegen naar hetzelfde doel, als er mensen zijn.

Andere meditatievormen in de christelijke context

Gedurende zo'n ook inhoudelijk specifieke christelijke meditatievorm zoals boven aangegeven, die tegenwoordig helaas zelden ergens op kerkelijk gebied wordt aangeboden, worden er in speciale kerkelijke huizen waar men samenkomt andere meditatievormen aangeboden. Want de mensen zoeken natuurlijk naar ervaringen. Alleen hebben de kerken gedurende de eeuwen hun eigen spirituele en daarmee ook meditatieve traditie zeer verwaarloosd, en moeten ze eerst weer naar hetontsluiten daarvan zoeken. Daarom begonnen ze ter vervanging eerst maar eens, bijv. boeddhistische meditatievormen (zoals Zen, een eenvoudige stilte meditatie) te wijzigen, en met een christelijke of neutrale ingang te verbinden. Of er worden beelden, schilderijen of aparte uitspraken uit de bijbel of door christelijke mystici in de stilte tot zich genomen. Een bijv. op de berg Athos nog levendige praktijk van Grieks-orthodoxe monniken met een herhaling van het "kyrie eleison" (Heer erbarm U) is in onze hoofdstuk hoofdstuk "de stilte in de woestijn" ook genoemd. Ook gezangen kunnen een ingetogen, meditatief karakter aannemen. Het allereenvoudigste zou in de breedte het meest effectieve zijn: wanneer de kerken een goed voorbeeld zouden geven, door in de godsdiensten vaak stilte in te laten, bijv. voor het gebed, terwijl hetzelfde kan plaatsvinden – wachten om een antwoord te voelen – na de preek, en gedurende het pastorale overleg enz. Dan zou dit meditatieve element niet iets geïsoleerds zijn, maar zijn waarde in samenhang zou direct kunnen worden beleefd. Via zulke voorbereidingen ten behoeve van Gods invloed kan in principe het gehele leven een meditatief karakter aannemen, - wat in onze hectische tijd zeer moeilijk geworden is. In elk geval zou het absurd zijn, en dit zou voortkomen uit onwetendheid, ongedifferentieerd, elke meditatie als "niet christelijk" te plaatsen, alleen omdat veel door niet christelijke groepen beoefende meditatievormen bekender zijn dan de christelijke. [Tekeningen \(.pdf\)](#).

Zelf zij, die voor het zoeken naar innerlijke ervaringen op de ongeschikte en gevaarlijke weg van het gebruik van drugs zijn gestoten, zouden in plaats daarvan door meditatie een bevredigend beleven vinden.

*... De zorgvuldige studie van gedrukte teksten vermijdt die gevolgen, die door onafhankelijke onderzoekers aan het te veel gebruikmaken van internet en "multitasking" (= gelijktijdig bijhouden van meer bezigheden) worden toegeschreven.

** Bijvoorbeeld in de christelijke rozenkruisschool "*Universitas Esoterica*" in Berlijn (*Wolfgang Wegener*), die tot 1984 bestond.

*** Een (dieper) begrip van deze pagina's vereist de inachtneming van je zelfbesef, en ook van betreffende aanvullende gebruikte methoden (zie hierboven). Zo'n houding bij de studie van teksten wordt aan de andere kant ook in de filosofie enz. als algemene richtlijn voor serieus werk beschouwd ("principle of charity", *Donald Davidson*, "*On the Very Idea of having a Conceptual Scheme*", in "*Proceedings and Adresses of the American Philosophical Association*", Vol.47, 1973-1974, S. 19.)

Deze pagina's en de verschillende theologische richtingen van de kerkgeschiedenis

1. Een poging, gedeeltelijk verdwenen spirituele diepten van het christendom weer aan 't licht te brengen, moet uit de aard der zaak eerst beginnen bij **leer, leven en betekenis van Jezus Christus zelf, en de oorspronkelijke christenen**; en weliswaar met inbegrip van de "apocalyptische" trekken, in plaats van slechts naar voren te halen, wat bij de één of andere theologie past. Daaruit blijkt, dat ook de verscheidenheid van de vroege christenen serieus moet worden genomen, - zoals die ook reeds door de evangelisten ^{*****}) zelf serieus genomen werd, om daardoor de bredere betekenis van de impulsen van Christus duidelijk te maken *)

2. De **oude kerken** van de volgende eeuwen waren meestal beïnvloed door de autoriteit van de omvangrijke verhandelingen van de "**kerkvaders**". **Ze hebben met behulp van o.a. de Griekse taal en geleerdheid de oerchristelijke overleveringen voor Europa duidelijker gemaakt.** Ze wisten ook nog veel over de oudere geschriften, die tegenwoordig verdwenen zijn. Zoals in oude fasen, werd ook gedurende het verdere verloop van deze fase gestreden, wat nu paste bij het ware christendom en wat niet. Ook wat deel uitmaakte van die kennis, die later werd verdrongen, verdient een nieuw onderzoek, natuurlijk ook in vergelijking met de oorsprongen. Er waren overigens ook verder christenen – bijv. in Egypte, vgl. ook de vondsten in Naq Hammadi - die niet zo zeer het doorgeven van het heil door een kerk, maar eerder de individuele toegang tot God in gebed en meditatie enz. moeten hebben beoefend. In de "mystieke theologie" van de tegenwoordige orthodoxe kerken is het één en ander daarvan goed behouden gebleven.

3. De middeleeuwse **scholastiek** en canonieke rechtsleer leidde tot een theologische systematisering door abstracte, eigenlijk religiefilosofische te noemen afleidingen resp. conclusies; waarbij de kerkvaders verder als autoriteit golden, maar slechts in zover het met deze gedachtegangen overeenstemde. Ook al kwam in de scholastieke gedachten toen veel zinvol geestelijke voeding voor, de vaak eenzijdige absoluut stellende en daarom uitsluitende intellectuele logica – die van de eigenlijke religieuze dimensie te onderscheiden zou zijn, maakt aan het schrikken. Dit conserveerde in de vorm van de leer resp. dogma's het geloof, verleide echter ook tot inquisitoire praktijken. Uit de creativiteit van een tegenwoordig spirituele zoeker of mysticus is te zien, dat op enkele plaatsen dezelfde intellectuele methode ook tot andere conclusies zou hebben kunnen leiden of voor een deel ook leidde; resp. dat werkelijk geestelijke groei een flexibelere en omvattender, niet op die wijze verhard bewustzijn veronderstelt. De strenge scholastieke methode is nog tegenwoordig een belangrijk uitgangspunt van systematische theologie, vooral bij de katholieken. Er is echter daar tegenwoordig nog wel het één en ander aan openingen voor andere resp. oecumenische aanzetten (bijv. Yves Congar). Het gaat ook niet om één of andere eenzijdige kritiek op één van de theologische richtingen. In een vroeger stadium van het werk aan de tegenwoordige hoofdstuk van "De wegen van Christus" werd ook onderzocht, welke systematische mogelijkheden voor de indeling van de betreffende stof er zijn. Er bleef maar één mogelijkheid over, namelijk de volgorde van de getoonde "stappen van Jezus" langs het evangelie zelf! Want juist daarin spiegelt een nogal archetypische volgorde van menselijke ontwikkelingsstadia en bewustzijnsgebieden, ook in verhouding met de wereld daarom heen. Dit is echter een nieuw, interdisciplinair begin.

4. Toen genoeg kerkelijke traditie over de oorsprongen gevonden was, volgde de inspanning van de **kerkhervormers**, die bijbelse oorsprongen weer sterker als grondbeginsel nemen.

Dit deden ze echter maar zeer beperkt, omdat ze kinderen van hun tijd waren, en bijv. weinig van de spirituele en mystieke stromingen uit de geschiedenis van het christendom wisten.

Verder liet men ook tradities vallen, die in ieder geval in hun kern waardevol zijn, zoals de Mariaverering. Het bleef toen aan enkelingen zoals de theoloog J. V. Andreae voorbehouden, in romanachtige versluiserde droombeelden op dieper gaande eventueel "christelijk-esotherisch" te noemen ervaringen in te gaan. Dat daaraan het christelijke niet zo makkelijk te herkennen was, ligt aan deze vorm, die vanwege veiligheidsredenen werd gekozen. Ook het protestantse deel was niet altijd zo tolerant, als wel lijkt. De Contrareformatie, geloofsoorlogen enz. deden de rest. Toch leken de verschillende theologische methoden toen nog op vele andere. Waar tegenwoordig nog zelfs binnen de protestantse kerken gescheiden belijdenisgemeenschappen zoals de lutherse en gereformeerde (calvinisten) en ook samengegane kerken bestaan, moet de dragers ervan duidelijk gemaakt worden, dat het weliswaar nog voor theologische vakdiscussies geschikt kan zijn, dat het echter met betrekking tot het eigen kerkvol allang is overleefd. **)

5. De daarna volgende **tijd van de nieuwe filosofie, van de verlichting resp. het rationalisme met de natuurwetenschappen** leidde er nu ook niet toe, dat de intellectueel bepaalde oude, systematische theologie een theologie van spirituele ervaring aan de kant zou zijn gezet. Maar in tegendeel oriënteerden zich nu ook steeds meer **historisch-kritische theologen** bewust of onbewust op het eveneens intellectuele, en bovendien eenzijdig materialistisch geworden begrip van de wetenschap uit de toenmalige tijd. Theologie werd voor een deel eerder tot een historische, literatuurwetenschappelijke en linguïstische onderzoeksrichting – wat niet automatisch verkeerd, maar nu eenmaal eenzijdig is. Het rekening houden met de soort literatuur staat niets in de weg – alleen voor zover mogelijk passend in plaats van schematisch; zie bijv. onze pagina met betrekking tot het zogenaamde Evangelie volgens Filippus (Onze [Duitse](#) / [Engelse](#) pagina's). De verklaringen van de geschriften met de omstandigheden van de toenmalige tijd te vergelijken is misschien eveneens nodig – alleen mag dan niet vanaf het begin een uit de huidige tijdgeest stammende devaluatie van de toenmalige verklaringen daarmee worden vergeleken. Ook de samenhang met de ontstane gemeente kan de betekenis duidelijk maken – dit hoeft echter niet tot een begrenzing van het uitzicht op een uiterlijk zuiver menselijke gebeurtenis te leiden, waarin God niet meer voorkomt, die toch het belangrijkste voor de mensen was. Dat een boodschap aan bepaalde mensen werd gegeven sluit helemaal geen universele betekenis uit. De betekenis van de overlevering voor ons tegenwoordig te zoeken, is belangrijk – de volledige betekenis zal echter pas duidelijk worden, wanneer wij de controle van het beloofde ook voor tegenwoordige mensen serieus nemen, of ze tenminste als proef serieus nemen.

(Daarentegen zagen zich contemporaine vertegenwoordigers van de oude systematische theologie weer als een soort kern van de eigenlijke theologie, waarom heen zich de nieuwere onderzoeksrichtingen zouden kunnen groeperen. Of ze echter werkelijk zo'n integrerende kern zouden kunnen zijn, is de vraag) Zeker was het voor een deel een rechtvaardige onderneming, die vele wetenschappelijke ontdekkingen met betrekking tot geloofsleren eraan toevoegde – in zover het niet tot nieuwe natuurwetenschappelijke dogma's leidt. Maar dan zou het slechts consequent zijn, dit ook tegenwoordig te doen. Dat gebeurde echter tot nu toe meestal niet. Dat zou betekenen, rekening te houden met het zich aftekenende nieuwe wereldbeeld resp. paradigma, dat zichtbaar wordt uit nieuwere, niet meer zo zeer materialistische wetenschappelijkere stromingen van de kwantumfysica, uit de moderne biofysica, de geo- en astrofysica, en vooral de grenswetenschappen, zoals de parapsychologie enz. Het is zinloos, een huidige theologie op het wetenschappelijke wereldbeeld van de negentiende eeuw te laten steunen! ***)

Ook tegenover de tendensen van de verlichting waren er sinds de negentiende eeuw versterkt tegenbewegingen, bijv. opwekkingsbewegingen die leidden tot vele nieuwe evangelische vrije kerken. Deze zagen echter geen noodzaak, zich met het gebeuren in de natuurwetenschappen bezig te houden; maar vertegenwoordigen ook zonder dit een zonder verminderingen op de bijbel georiënteerd geloof. Meestal zouden ze daarvoor helemaal niet

het begrip theologie gebruiken, maar het is nu eenmaal ook een eigen soort theologische uitleg van de bijbel. (exegese, hermeneutiek).

6. Zo volgden **in de twintigste eeuw veel pogingen, de theologie facetten afhandig te maken, waar ze tot zover niet voldoende rekening mee gehouden hadden, natuurlijk nog steeds zonder het erbij te betrekken van die mystieke-spirituele dimensie** - die door Karl Rahner tenminste al als noodzakelijk erkend werd. Deze pogingen bij katholieken en protestanten hebben veelal iets voor de maatschappij opgebracht, doordat ze meer op de praktische zorgen van de mensen ingingen: bijv. Karl Barth, de politieke theologie en de bevrijdingstheologie(ën) van de derde wereld en ook de scheppingstheologie****), feministische theologie, Bij enige richtingen zoals de "Ontmythologiseringstheologie" van Bultmann werd natuurlijk te zeer het kind met het badwater weggegooid, d.w.z. het geloof te zeer op een – zoals aangegeven, intussen weer verouderde – materieel wereldbegrip gereduceerd; hoewel op zijn minst goed wordt vastgehouden, dat het geloof geen wetenschappelijke objectivering nodig heeft. Drewermann probeerde dan een dieptepsychologische uitleg van de evangeliën. Dit zou eigenlijk een brug kunnen zijn, om weer uit de gevoelloze wereld van een materialistisch wereldbegrip te komen – wanneer het niet tegen de eigenlijke spirituele dimensie van de bijbel zou zijn uitgespeeld, die daarvan goed moet worden onderscheiden .

Problemen tussen fundamentalisme en relativisme domineren tot zover de discussie. Bovendien spelen buiten de theologische kringen in de laatste jaren nog die veronderstelde „Jezus-onthullingsverhalen" een rol die het totale beeld van de tegenwoordige discussie ook niet bepaald beter maken.

7. Van een "postmoderne" theologie uit de 21ste eeuw is dus tot zover weinig te merken. Een **vernieuwing van de spirituele mogelijkheden van het christendom – bij zowel de oude geloofsdiepte als ook de verkregen sociale waakzaamheid** - veronderstelt een meer omvattende verandering in het bewustzijn****. spirituele precisie en een gedifferentieerd kijken naar de maatschappij en wereld worden hier gevraagd. (in plaats van slechts de onderzoeksrichtingen tot nu toe van de theologie en geloofswetenschap te beheren en aan te vullen): een weg naar een "volledig" christendom in plaats van de huidige fragmentering. Hier begint "de wegen van Christus".

*) Deze erkende juist bijv. bewust niet alleen die "uitsprakenbron Q" die daarin door onderzoekers later werd ontsloten. (deze bevatte slechts uitspraken van Jezus voor het lijdensverhaal, met die ethiek t.o.v. vele maatschappelijke conventies. zoals ze vaak verbonden worden met de bergrede. Al het nu hieraan verwante en dus ook authentieke evangelie van Thomas, laat zien, dat al naar gelang van predikers of publiek ook verdere uitspraken van Jezus in omloop waren) De laatste stappen in het leven van Jezus – reeds begonnen met de opwekking van Lazarus enz. – konden toen het eerst slechts nog weinigen enthousiasmeren en daarom authentiek vertegenwoordigen. Toch werden ze voor de zoekenden toegankelijk gemaakt.

**) Sinds kort zijn er in Duitsland pogingen gaande deze situatie op te lossen. Zie aanvullend *het artikel "evangelische kerk: De sauriër beweegt zich", in nr. 9, 2002 van "Publiek Forum", Postfach 2010, 61410 Oberursel.* Voor de verschillende kerken zie voor het overige in deel 3 ons hoofdstuk "de 7 gemeenten (van de Openbaring) en de huidige kerken".

***) Zie o.a. in deel 3 ons hoofdstuk "natuurwetenschappen en geloof in God". [Update English/Deutsch](#). Ter ontwikkeling van het christendom zie *Prof. Hans Küng, Het christendom*. Kern en geschiedenis, speciale uitgave 2007. Hij streeft een geïntegreerd onderzoek na, dat ondanks archeologie en kritisch theologisch onderzoek de oude geschriften als inhoudelijke bronnen serieus neemt. Wij accepteren niet alle weergegeven consequenties uit historisch-kritisch onderzoek. Bijv. gebeurtenissen rond om Jezus blijken vaak subjectieve belevenissen te zijn.; Küng staat echter open voor een onafhankelijke nog niet onderzochte realiteit van zulke belevenissen. Overigens kan zijn op zich interessante methode, het onderzoeken van ontwikkelingsfasen van het christendom (paradigma's), de betekenis van richtingen niet voldoende rechtvaardigen, die voor wat betreft de omvang tot zover nooit doorslaggevend zijn geworden – zoals de mystiek -; deze hebben zaken aan het licht gebracht, die voor het benutten van het volle potentieel van het christendom zeer belangrijk zijn. Hier dient nog te worden opgemerkt, dat zeker mensen met een innerlijke spirituele "opdracht"

resp. mystici vaak met een zuiver historisch-kritische analyse niet juist kunnen worden begrepen, omdat ze een onafhankelijke innerlijke spirituele biografie hebben, maar vooral ook een zelfstandige innerlijke biografie. Het helpt meer ze als proef serieus te nemen, in plaats van ze te weerleggen.

****) Zie bijv.: "*Ecologische theologie*", Kreuz-Verlag.

*****) Ook de aanduiding van een door de Heilige Geest gegeven "nieuw eeuwig evangelie" in *Openbaring van Johannes 14,6* veronderstelt een sterker bewustzijn, dan het verstand mogelijk maakt.

*****) Supplement: Jezus en theologieën.

Er zijn verschillende theologische zienswijzen in het Nieuwe Testament. Maar de schrijvers moeten ze bewust hebben gecombineerd. Ze vonden uit, dat Jezus vele kanten heeft. Er zijn meer theologische gezichtspunten nodig, om Hem te begrijpen.

Hij leerde enerzijds het **sociale** gevoel van de liberalen of binnen de bevrijdingstheorie –en bij leerde de strikt **individualistische** richtlijnen van behoorlijk conservatieve theologen (echter niet formalistisch en niet op de staatsmacht georiënteerd.)

Hij had zowel de **spirituele** houding van christelijke mystici of esoterische christenen (verg. de mythische theologie van oostelijk orthodoxe kerken) – en ook de instelling, dat de discipelen hun leven **in deze fysieke wereld** de baas moeten worden (het laatste is het hoofdthema van de meeste tegenwoordige theologen en zielszorgers, vooral van de evangelische).

Jezus toonde een "**bovennatuurlijke**" **betrekking tot God**, (van de doop tot aan het kruis en de opstanding; zoals het bijv. in de terugblik van Johannes resp. zijn leerlingen in het Johannes-evangelie tot uitdrukking komt); het kan niet met behulp van de het intellectuele bewustzijn van theologen zoals Bultmann worden verklaard. Niettemin moest Jezus door **menselijke levensperiodes** gaan, zoals ze ook voor natuurwetenschappers toegankelijk zijn.

Verscheidene voorvallen kunnen door de **dieptepsychologie** van tegenwoordig worden begrepen; verscheidene daarentegen zijn **spiritueel** in een betekenis die boven de dieptepsychologische mogelijkheden tot inzichten uitgaat.

Vele gezichtspunten zijn bijna verloren, sinds grote delen van de vroege christenheid als "ketter" enz werden achtervolgd (op één hoop gegooid met werkelijk religieuze misbruiken) Ze waren alle eenzijdig, maar niet meer dan één of andere bestaande kerk op haar manier.

Deze eenzijdigheid is niet automatisch negatief. De constructieve delen van al deze richtingen zouden in zover in orde zijn – indien ze niet zouden denken, dat ze de enigen zouden zijn, die gelijk hebben en dat de anderen compleet ongelijk zouden hebben.

De afzonderlijke evangeliën en theologie.

De evangeliën – en bijv. het deel van het Marcus-evangelie, dat "bron Q" genoemd wordt - representeren verschillende gezichtshoeken. Daarom zijn ze voor mensen met een verschillende achtergrond geschreven. **Marcus** was bijv. belangrijk voor het analytische verstand van de Romeinen en voor vertalingen in de Romaanse talen (maar prof. Morton Smith noemt een "geheim deel" van dit evangelie, dat van documenten van Petrus zou zijn, en dat slechts voor ervaren mensen werd gebruikt; met de opwekking van Lazarus enz.) De Oostenrijkse mysticus Jakob Lorber schreef, Marcus zou als jongen een gewaardeerde bode zijn tussen de discipelen. Zo zou hij precies hebben geweten, wat er gebeurde. Hij vertoont trekken van een theoloog, waarvan de vraag luidt: wie is Jezus? Het oorspronkelijke Aramese -evangelie, dat verloren resp. nog niet ontdekt is, moet aan de Joden gericht geweest zijn; dat, zoals ook het tegenwoordige "Matteüs-evangelie" is tenslotte aan allen gericht, die uitvoerige beschrijvingen van het volle leven over de feiten van Jezus nodig hebben.

Evenzo **Lucas**, maar met gevoelsmatige diepte.

Het **Johannes**-evangelie was voor spirituele christenen (bijv. met Griekse mysteriebiografie) geschreven, waarbij het specifieke christelijke in hun taal geaccentueerd wordt. Johannes begrijpt het leven van Jezus zeer goed vanuit het Paasgebeuren; Matteüs begint duidelijker met het leven. Beide gezichtshoeken zijn correct; maar het kruis en de opstanding hebben de meeste consequenties voor de tijd erna.

Het apocriefe "Philippus-evangelie" is geen evangelie, maar een vroeg-christelijke bijdrage of commentaar voor de discussie met mensen uit verschillende andere religieuze richtingen – met een eigen positie hiertussen. (het is geen gnostisch geschrift, zoals velen zouden kunnen aannemen). Het apocriefe "Thomasevangelie" is geen evangelie maar een waarschijnlijk grotendeels authentieke verzameling van uitspraken van Jezus; met inbegrip van enige uitspraken, die in deze vorm gewijd

waren aan spiritueel geïnteresseerde mensen.

Vertegenwoordigers van verschillende volkeren konden het ene of andere aspect beter accentueren.

Onderzoeksmethoden.

Evenzo zijn de verschillende onderzoeksmethoden allen binnen hun betreffende grenzen nuttig, wanneer ze samen worden toegepast (interdisciplinair). Wanneer iemand tenminste probeert, theologie in praktisch alleen maar één wetenschappelijke tak op te bouwen (zoals taalwetenschap of archeologie), wordt het resultaat gedeeltelijk verkeerd. Het is bovendien nodig, meditatieve methoden erbij te betrekken, wat nergens gebeurt.

Bovendien is er de door de christelijke theologie meer of minder onafhankelijke algemene religiewetenschap, evenals de theologie, die beide gedeeltelijk in een concurrerende verhouding tot de theologie staan, voor zover ze gericht zijn op religieuze vraagstukken, die zonder eigen religieus verband van de onderzoeker moeilijk toegankelijk zijn. Voor zover iemand echter een zoektocht naar God daarmee verbindt, kan dat misschien ook een vruchtbare aanvulling zijn. Een grotere compatibiliteit van deze vakken zou in de loop van de tijd zichtbaar kunnen worden, wanneer religiositeit als bij het menselijke wezen horende basiseigenschap erkend werd (zie "religie").

Opmerkingen m.b.t. de kwestie van de "Drie-eenheid " Gods.

Bij kerkelijke voorstellingen over een drievuldigheid resp. Drie-eenheid Gods (Triniteit) zou moeten worden onderscheiden of degene die daarover iets onderricht, daaraan een beleven verbindt, dat hij op de één of andere manier zou kunnen overdragen, en of het zich om een rein intellectuele leer (doctrine) over drie goddelijke personen gaat. "De Wegen van Christus" beschrijft o.a. God, Jezus en de Heilige Geest in hun karakter en hun beleefbare betrekkingen, in plaats over begrippen zoals de Drie-eenheid te strijden.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

„In het begin was het woord (Grieks logos) ... en het woord werd vlees" (Joh.1)

Zulke beschrijvingen richtten zich niet tegen een visie van Jezus* als menselijk voorbeeld, maar ze gaven zijn diepere verbondenheid met God en het gebeuren van de schepping aan. De wijze van deze verbondenheid zou dan altijd nog verschillend kunnen worden gedacht; echter van te voren als onbegrijpelijk en, niet authentiek weg te redeneren, is een ontoelaatbare kunstgreep. Zo iets staat in het *Johannesevangelie 1, Joh. 5, Joh. 6,69, Joh. 7 ...*, in *Mattheus 16,16*, in de *brief aan de Kolossenzen en de Efeziërs enz*; kwam ook nog voor bij de oude kerkleer, bij mystici zoals *Jacob Böhme*, bij *Rudolf Steiner (Helsingfors 1912)* en leefde weer op in de „*Esoterische leer*" van de christelijke wijze „*Daskalos*" en ook in de boeken van de Amerikaanse theoloog *Matthew Fox* „*De grote zegen*" en „*Visie van de kosmische Christus*", enz...(..)

In de katholieke kerk en delen van de protestantse kerk werd geprobeerd, de verdwenen nabijheid bij zo'n niveau van overlevering door theoretische geloofsartikelen te conserveren. Andere delen van protestantse kerken, die de sociale werking van Jezus sterker beschouwden, waren van mening, goddelijke karaktertrekken van Jezus te moeten laten vallen. In leerstellingen van hindoeïstische oorsprong wordt het begrip van „Avatare" van verschillende niveaus daarmee vergeleken. Daaronder verstaat men mensen, die niet voor hun eigen vooruitgang op de aarde zijn, maar vrijwillig, om voor de vooruitgang van een volk of van de mensheid bij te dragen; zoals een druppel „uit goddelijke volmaaktheid". De verschillen tussen dergelijke opeenvolgende „Avataren" vervagen echter vaak in zulke opvattingen, terwijl de joodse en christelijke opvatting de "God van de geschiedenis" het aspect van de verdere ontwikkeling en de bijzondere hierop betrekking hebbende rol van de "Messias" beklemtoont.

Er is op gewezen, dat de Koran Jezus Christus in meer gedeelten als door God gezonden profeet en ook als "Woord" Gods erkent, "geschapen als Adam". Hij is dus bij een goedbegrepen Islam in elk geval meer dan bij die moderne christelijke theologen die de sociale hervormer Jezus overlieten! Alleen de leer van - door de christenen uit de tijd van Mohammed reeds als zeer aards gevonden – het Gods Zoon zijn van Jezus in het kader van de latere leer van de drieëenheid werd in de Koran niet geaccepteerd. Christenen die wat daarmee bedoeld was, nog zo authentiek hadden kunnen verklaren, zodat ook mensen met een ander uitgangspunt het begrijpen, waren er nog nauwelijks. (Zie extra pagina "Jezus en de Islam").

We moeten hier eerst nog eraan vasthouden, dat dit deel van het raadsel van Christus vaak niet uit het speculatieve denken, maar voortkwam uit visionaire grenservaringen, wat duidelijk is te zien bijv. bij Jakob Böhme, die dan uiteraard ook een zelfde vermogen had, het ervaren begrijpelijk te verwerken. Alle ervaringen van spirituele aard moeten weliswaar (zelf)kritische worden verwerkt; maar een beoordeling van de resultaten ervan, zonder het bestaan van zo'n waarnemingsniveau te erkennen, leidt als buiten de zaak staande methode in de leegte.

Ook kunnen mensen met een herkenbare mystieke resp. spirituele taak niet werkelijk worden begrepen, wanneer ze slechts historisch-kritisch vanuit hun oppervlakkige socialisatie worden bekeken, in plaats van hun zelfstandige innerlijke, spirituele ontwikkeling erbij te betrekken.

*) Jezus is als een in de geschiedenis bestaand mens relatief goed gedocumenteerd. Geschiedschrijvers uit de eerste eeuw na Chr. zoals Josephus en Tacitus bevestigen zijn feitelijke optreden. In de bijbelse evangeliën zelf is bij meer gebeurtenissen tijd en plaats aangegeven. Bijv. worden meer heersers en ambtsdragers genoemd (bijv. *Luc. 3:1, 2, 23*), waardoor het jaar kan worden geïdentificeerd, waarin Jezus met zijn werk is begonnen. Dezelfde gegevens waren dan ook in de geschiedschrijving terug te vinden. De bijbelse berichten hebben daardoor niet het karakter van gewone mythologische vertellingen. De niet in de bijbel staande "apokriefen" d.w.z. andere christelijke evangeliën en andere teksten uit de eerste eeuwen hechten vaak weinig waarde aan nauwkeurige berichtgeving, maar meer op bepaalde interpretaties van aparte gebeurtenissen door de betreffende auteurs.

Ook op de Duitse en Engelse site uittreksel uit het Johannesevangelie, begin van hoofdstuk 1.

Evangelie meditatie is in de inleiding onder "methodische aanwijzingen" beschreven. Vooral die tekst werd gebruikt, om Christus te ontvangen als een precies afgestemde ontvanger, in plaats van met willekeurige krachten in contact te komen, die slechts als christelijk worden verondersteld.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Jezus van Nazareth: zijn geboorte

Volgens de volgorde in de evangeliën komen we nu bij meer menselijke gebeurtenissen. De geboorte van Jezus is traditioneel met het kerstfeest verbonden - ook wanneer dat niet overall uit dit feest blijkt - *Luc. 1, 26 e.v.; Matth. 1, 18 e.v.* Je kunt je afvragen, waarom naar aanleiding van de centrale betekenis van de latere "drie leerjaren" van Jezus tegenwoordige theologen zoveel moeite doen, de maagdelijke geboorte van Jezus te bestrijden. Terwijl het aan de aarde ontsnappende vroege gnosticisme van mening was, dat ze niet zonder de voorstelling konden, dat Jezus maar een "schijnlichaam" had bezeten, is in andere stromingen in zoverre overeenstemming vast te stellen, dat Jezus door alle fasen van het menszijn moest heengaan, als het ware als voorbeeld bepaalde criteria tot uitdrukking brengend. Het zou te wensen zijn dat bij deze discussie, wanneer werkelijk het op zoek zijn naar waarheid het motief was – meer openheid was. In een tijd, waar samen met de

transformatie van seksualiteit en liefde nieuwe gezichtspunten opduiken, gedeeltelijk uit oostelijke praktijken gefilterd, en aan oude tempelgebruiken herinnerend, zou het niet ver gezocht zijn, van een ware kern in de overlevering uit te gaan. Boeddhisten - ook Boeddha buitengewone geboorte-omstandigheden toeschrijvend – zouden helemaal geen moeilijkheden hebben met het accepteren van een "parthenogene" van Jezus, een natuurlijk ook niet met maagdelijkheid in een overwegend geestelijke betekenis, waar bijv. Steiner vanuit gaat. De Koran spreekt van Jezus als een gezant van God, door God gecreëerd in moeder Maria "geschapen zoals Adam"- zoals de bijbel van een engel spreekt die de maagdelijke geboorte van Jezuaankondigde.

Het zou kunnen, dat de karaktertrek van Jezus, die in geen van de vastgelopen denkschema's is in te passen, hier reeds naar voren komt. Specifieke eigenschappen zullen wij natuurlijk in het verdere verloop van zijn verdere leven beter kennen. De betekenis van de mogelijkheid, met Christus gedurende het leven "nieuw geboren") te worden, zullen wij daarbij ook tegenkomen.

Van begin af aan speelt het leven en werken van Jezus zich samen af met het verloop van de wereldgeschiedenis. Dat blijkt al bij de volkstelling die door de keizer van het Romeinse wereldrijk was ingelast, waardoor de ouders van Jezus waren gedwongen naar de in de profetieën belangrijke plaats Bethlehem te reizen, waar Jezus werd geboren. Daarmee werd in de theologische literatuur rekening gehouden, wanneer het om de bespreking van de wereldwijde betekenis van Jezus ging.

Ook komt op de Duitse en Engelse site een uittreksel uit het Johannesevangelie 3,5-8... : De nieuwe geboorte.

Dit is geen gelijkenis. Het is één van die "moeilijk te begrijpen" bijbelgedeelten, met een geheel precieze en zeer belangrijke betekenis voor diegenen, die de ervaringen en kennis hadden, om zo mogelijkwijze te kunnen begrijpen. Jezus zei niet iets tegen afzonderlijke personen, waarvan ze de betekenis van te voren helemaal niet zou kunnen vermoeden en gebruiken. In de loop van de hoofdstukken van onze hoofdtekst, bijv. "de doop", "de stilte in de woestijn" en "de transfiguratie" enz. wordt het een en ander beschreven, wat het thema van de "nieuwe geboorte" toegankelijker kan maken.

Ook voor minder direct in deze richting zoekenden had vooral in vroegere, rustiger tijden het **kerstfeest** er mee te maken. De feesten van het "kerkelijk jaar" in dit geval de adventstijd bereidden ook de gemeenschap op een plastisch verinnerlijken van de geboorte van Christus voor, precies zoals de vastentijd geestelijk op het paasfeest voorbereidde. Zo kon na verloop van jaren iets ervaren – hoewel ook niet volledig worden begrepen, wat in de huidige daarvan eerder afwijkende tijd bijna alleen nog bij intensieve meditatie of langere gebedsfasen kan worden beleefd.

Kerstmis is in het algemeen bekeken een feest van de liefde, als herinnering daaraan, dat aan de mensheid Jezus werd geschonken. Dit verandert echter de diepere zin niet, omdat alle gebeurtenissen in het leven van Jezus ook na te gaan zijn. Vergelijk bovendien het hoofdstuk "En het woord werd vlees" in de hoofdtekst.

Wedergeboren Christenen binnen de context van de tegenwoordige vrije kerken enz..

- dienen niettemin hun geloof dagelijks te versterken om zo volmaakter te worden.
- er wordt nu van hen verlangd om individueel een weg te vinden om alle levensgebieden te vernieuwen, de meesten zullen daardoor veel moeten veranderen.
- Zoals in Openbaring 21:5 wordt gezegd met betrekking tot een komende periode "*Zie, ik maak alle dingen nieuw*", is het nu al tijd om over alles opnieuw na te denken.

Vraag:

Kan ik - voor zover ik dat niet heb ervaren – een innerlijke vernieuwing wensen van God als de oorsprong van alles?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Gebeuren belangrijke dingen in de jeugd jaren van Jezus ?

Ook aan dit gebied, wordt ditmaal in vele moderne spirituele geschriften, voor een deel een beetje bovenproportionele betekenis toegeschreven. De bijbel bericht slechts over de lofzang van de wijze Simeon en de verwondering van de schriftgeleerden de twaalfjarige - Luc. 2, 29 - 51. Het meest authentieke van de niet-bijbelse „kindheid-evangelië", het in fragmenten en nieuwe vertellingen (de laatste Lorber-Verlag, in het Duits) beschikbaar zijnde „Jacobusevangelie", bevat immers beeldende gebeurtenissen en ontmoetingen. Niet iedereen is het ermee eens, dat – zoals volgens een moderne these – Jezus alles van de Essener of de daarmee voor een deel verwante Qumran-gemeente, geleerd zou hebben, volgens de één in Egyptische of Griekse tempels volgens de ander in India, enz. Het zou vruchtbaar kunnen zijn, op grond van aanknopingspunten uit te gaan van de creatieve fantasie, indien dit niet tot nieuwe dogma's aanleiding zou geven. Op die manier zou een nog zwakkere contour van Jezus ontstaan, die niet aan de een of andere, maar aan alle belangrijke geestelijke stromingen uit vroegere tijd intensief tegemoet zou komen en daarbij telkens datgene ontvouwde, wat hij vanuit het binnenste uit ontvouwen moest, en wat niet identiek moet zijn met wat anderen daarover dachten, wat geleerd zou moeten worden. Dat is een fundamentele ervaring, die en détail geheel te volgen is, en sommigen welbekend is. Hij verbreekt eenzijdige psychologische voorstellingen over "geaardheid" en houding. Voor ontwikkelde individuen en mystici is die gewoonweg typisch. Hij kan in het begin reeds in de prilste jeugd tonen.....

R. Steiner beschrijft in het zogenaamde „vijfde evangelie" een scène, waar voor Jezus voor de doop in de Jordaan aangrijpend duidelijk zou zijn geworden, dat in de nieuwe tijd de zich van de buitenwereld afzonderende werkwijze van esoterische ordes zoals de Essener contraproductief zou kunnen zijn. Hun wetsijver – met vele lichamelijke en ethische/geestelijke reinigingsvoorschriften – hield hen zelf vrij van negatieve invloeden, maar hun omgeving was er dan wel meer door getroffen. Op zijn minst gedurende het verdere verloop van het leven van **Jezus treffen we ook een bijbels bewezen basisimpuls van het : "in de wereld zijn, maar niet van de wereld." en van het betrekken van de wereld in de eigen ontwikkeling. Daartoe behoort o.a. ook, dat Jezus uiteindelijk iets voor allen onderwijst, wat voor die tijd geheim geweest was**, wat niet wil zeggen, dat bepaalde leerstellingen in verstaanbare taal eerst de beter voorbereide discipelen werd onderwezen.

Dat gaf tegenover de oude, op strenge geheimhouding gebaseerde mysteriën-tradities in der daad de indruk een nieuwe historisch inslag te zijn. Eigenaardigerwijs was er zo iets ook bijv. in nieuwe richtingen van het Mahayana-Boeddhisme, waar plotseling het medeleven met alle wezens sterk wordt beklemtoond. Maar pas in onze tijd is de toegangsmogelijkheid tenslotte tot alle spirituele diepten open geworden. Niemand kan zeggen, hij/zij heeft er nog nooit iets van gehoord. Omdat de huidige stationskiosk-esoteriek echter nog zeer oppervlakkig is, moet ervan worden uitgegaan, dat deze tendens nog lang niet volledig anders is. Het is duidelijk, dat bijv. de geheimhoudingspraktijk van de Vaticaanse bibliotheek in zoverre een "voorchristelijke" indruk maakt.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Een kanttekening bij de uiteenzetting over "twee Jezus – jongens":

Hier kan nog de interpretatie van *Steiner* van de verschillende afstammingsinformatie bij Mattheus en Lucas als "twee Jezusjongens" te noemen. Omdat daar niet werd bestreden, dat zich de goddelijke natuur van Christus slechts in een mens manifesteerde, is het een beetje vermakelijk, hoe het intellect antroposofen evenals theologen hier in een "hoofdstrijdpunt 1 of 2" liet glijden. Het ging daarbij om iets anders, namelijk om de vraag naar begeleiding van de mens worden van Christus en zijn levensomgeving door krachten van de

wijzen uit verschillende culturen: (...) . Omdat geestelijke objecten van wetenschappelijk onderzoek nog gecompliceerder kunnen zijn, dan het in concrete aardse voorstellingen zou kunnen worden gegoten, zijn geconcretiseerde aanwijzingen in de literatuur niet altijd exacter, dan zulke algemene gezichtspunten.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

M.b.t. de doop in de Jordaan door Johannes de dooper

De oorspronkelijke vorm van de waterdoop was geen symbolische handeling en geen lidmaatschapsverklaring van een religieuze gemeenschap. Het onderdompelen door degene die daarin ervaring had, hier Johannes de Doper, leek vaak veel op verdrinken, en was daarom een werkelijke grenservaring. Ze leek in zoverre op antieke "inwijdingen" of "inwijdingsproeven"; alleen zijn hier de mogelijke psychische belevenissen niet het doel in zich of een methode om angst te overwinnen voor de dood, maar de doop bezegelde de oproep tot "boete"; preciezer vertaald met "omkeer" namelijk als wil van de scheppende God, waarvan het "hemelrijk" als „nadergekomen" werd verkondigd, - *Matth.3, Joh. 1*.

Als Jezus om de doop verzoekt, voelt Johannes zich niet in staat, hem verder te helpen; hij stemt ermee in, heeft echter geen controle over het gebeuren, maar kan slechts aanschouwen, hoe zich bij Jezus een grote verandering voltrekt, toen hij in staat was die te verrichten. Had hij al de mogelijkheid van een hogere soort van doop door het vuur van de Geest voorzien, door één, die na hem komt, zo ziet hij nu "de Geest van God" op Jezus neerdalen. Christelijke esoterici zagen daarin de eigenlijke "geboorte van Christus in Jezus"; dat vereist echter niet de af en toe te vinden voorstelling van Jezus en Christus als wezen, die eerder niets met elkaar van doen zouden hebben gehad.

In het algemeen kan slechts de doop, vooral de "geestelijke doop" – het begrip wordt op verschillende manier bijv in vrije kerken gebruikt – als toegang in een "nieuwe geboorte" van de mens worden gezien - *Joh.3*. Het in het christelijke streven gebruikelijker begrip "wedergeboorte" wordt met de mogelijke verwisseling ervan met reïncarnatie hier vermeden; daarmee is niet gezegd, dat de vraag naar reïncarnatie in de bijbel niet voorkomt – bijv. *Matth. 11, 14* zou in dit kader nader kunnen worden onderzocht.

In plaats van een beslissing te willen nemen over theologisch-theoretische uiteenzettingen over het karakter van de doop, zou de belangstelling er zich op kunnen richten, wat zo 'n "nieuwe geboorte" praktisch voor de mens kan zijn. Hij kan van uit een dieperliggend niveau van zijn wezen zijn totale leven nieuw aangaan, gevoelen, en doorlichten, vanuit een wezensniveau, dat tot God gewend is. God kan in de mens "een gestalte aannemen" de mens zo duidelijker dan zijn "evenbeeld" herkenbaar worden; of, zoals mystici het uitdrukken, de "vonk van Christus" in het hart wordt met leven vervuld, en begint in de mens te groeien. De meditatief daarmee omgaande mens kan dit ook in het beeld van een kind waarnemen, dat zich reëel ontvouwt, of ook een kind met de moeder als beeld van de ziel. In het onderscheid tot een vluchtig gewoontegetrouw geschapen beeld, is hier een verdere ontwikkeling te zien, die de geestelijke ontwikkelingen in de mens weerspiegelt, die niet willekeurig in werking kunnen gezet. Dit geestelijke kind kan later "volwassen worden" en is nog later blijvend bewust aanwezig.

Bij minder imiginatief aangelegde personen zou hetzelfde fenomeen zich meer over het geestelijke voelen of indrukken van abstracte aard kunnen uiten, of eenvoudig door veranderingen in het leven. Kunstwerken zoals de "Sixtijnse Madonna" zouden ook uit visioenen kunnen zijn ontstaan, en kunnen daarom van nut zijn, om toegang te vinden tot geestelijke feiten (.....)

(...) Zie ook de meditatieve beschouwing zoals bijvoorbeeld van het Johannesevangelie volgens "methodische aanwijzingen" in het inleidende hoofdstuk.

Een verder belangrijk teken van een weg in de zin van Jezus kan hier getoond worden: de ontwikkeling en zijn maatstaf wordt in de afzonderlijke mens verplaatst. Hij kan alles vanuit zichzelf en in de uitwisseling met het leven ontvouwen, zonder dwingend een heilsbemiddelingsinstituut nodig te hebben. Dat sluit het zusterlijke elkaar-adviseren niet uit. De weg is er tot "navolging" tot navoelen gedacht.

De "geestelijke" manier van beleven is in plaats hiervan niet als vervanging voor het gebed voor de "uiterlijke" God gedacht geweest: "Blijf in mij en ik in jullie" - Joh. 15 .

De waterdoop zelf na het begin van de werkzaamheid als leraar van Jezus te continueren, of zelfs na de "geestdoop" van de pinksterbeleving, bestond geen dwingende noodzakelijkheid. Al bij Jezus zelf werd die tot een uiterlijk teken van een in het binnenste reeds gerijpte nieuwe ontwikkelingsfase. Leerde de doopbeweging nog "toon berouw en laat jullie dopen", leerden de discipelen van Jezus na het versmelten met deze beweging "geloof" d.w.z. sta open voor de kracht van het geloof, „en laat je dopen". Dit was o.a. een concessie aan de aanhangers van de doop. Nu werd in elk geval vanuit het positieve uit begonnen. Beide doopten volwassenen, die bewust konden beslissen. Wat niet uitsluit, dat er een soort zegen ook voor pasgeborenen als „geboorterecht" sinds 2000 jaar zou kunnen zijn; maar het zou wel doelmatiger zijn geweest, dit van de eigenlijke doop te onderscheiden, en ook van de vraag van het lidmaatschap van een bepaalde kerk. Zo zullen de betreffende uiteenzettingen zich vanzelf oplossen.

In onvermijdelijke navolging van de in het oude Israël overal tegenwoordig gewezen interpretatie van de aangekondigde Messias als koning werd de doop ook als intrede in het nieuwe koninkrijk beleefd. Het was niet erg succesvol, de mens toen duidelijk te maken, dat het echter niet om een uiterlijk koninkrijk van staatswege zou handelen, en ook niet om een erbuiten liggende kerkelijke organisatie, maar om de gemeenschap van al diegenen, die God als hun vader, en zichzelf daarom in hun ziel als van deze vader nieuwgeboren zoon/dochter beschouwen. Deze zekerheid, verbonden met de zusterlijke houding van deze "zonen" en "dochters" onder elkaar en met de mens – en Gods zoon Jezus als oudere broer, vormen de kern van de leerstellingen, die de mens om te begrijpen werd aangeboden. In het oude Israël waren er weliswaar naast oude, ongenaakbare godsvoorstellingen ook reeds de voorstellingen van God als zijn vader. Maar hij werd daarbij meer als de vader van Abraham en het van hem afstammende volk beleefd. Alleen door het volk was God de vader van het individuele. Hoogstens heel weinig individuen zullen toen tot aan het beleven van God als directe vader van het individu doorgedrongen zijn, die Jezus de openbaarheid bracht; van een individu, dat zich op de levensweg door de invloed van God in de ziel weet gestuurd, en dat te allen tijde kan zoeken, om met God tot communicatie te komen; een individu, dat door deze verbinding met de eeuwige God het onvergankelijke van het eigen wezen reeds zou kunnen vermoeden. Dat wordt gedurende het verdere verloop van de weg van Jezus duidelijker verankerd, het is hier echter al aanwezig.

(...)

Liberaal theologen hebben de doop van Jezus als roepingsbeleving uitgelegd. Vanuit een traditionele theologie werd daarentegen ook de volgens de kalender en profetische inbedding in de wereldgeschiedenis gethematiseerd (bijv. Luc.3:1-4 en ook met betrekking tot Jesaja 40:3-5;): in de profetie gaat het om een reddende werking van God.

Bovendien op de Duitse en Engelse site een uittreksel uit Mattheus 28,18-20; met opmerkingen t.a.v. de doop in de huidige tijd:.

Tegenwoordig wordt meestal door het besprenkelen met water of door onderdompelen gedoopt. De kerken erkennen onder elkaar meestal op zijn minst de doop; en daarmee het christen zijn van de

gelovigen. Vrije kerken hechten er meestal waarde aan, dat de doop of bewust als volwassene wordt voltrokken, of dat in elk geval een hernieuwde doop als volwassene plaatsvindt. Bovendien wordt daar ook aan de diepergaande ervaring van het gedoopt zijn door de geest waarde gehecht. (Eerst werden in der daad volwassenen gedoopt. Daar was echter niet mee uitgesloten, ook aan kinderen de zegen toe te laten komen. Alleen zou die dan een iets ander karakter hebben dan de doop) In de doop in oorspronkelijke betekenis was het nog niet vanzelfsprekend, deze tegelijk als opname als lid in een bepaalde confessie te beschouwen, zoals het tegenwoordig vooral door de grote kerken wordt gepraktiseerd. De kerken erkennen meestal ook, dat "in geval van nood" als er geen geestelijke ter beschikking is, elke christenman/vrouw mag dopen: "Ik doop je in de naam van de Vader, van de Zoon (Jezus Christus) en de Heilige Geest. Amen".

Vraag:

Kan ik – indien ik dat niet zo beleef – mijn leven in Gods hand geven ?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De stilte in de woestijn

Bij het begin van het werken als Christus* resp. Messias – Hebreeuws "de Gezalvde" – staat hij alleen. Daartoe horen de doop en de 40 dagen in de woestijn – bijv. *Marcus 1, 12-13* – met de beproevingen. Aansluitend hierop vindt de benoeming van de discipelen plaats.

De woestijn staat uiterlijk en innerlijk voor een afzondering, die het des te meer mogelijk maakt, zich bewuster te worden en zich sterker met de tenslotte allesomvattende God te verbinden. Deze voorbereiding voor al het andere is voor elke serieuze weg van de religie, voor de vernieuwde verbinding met de goddelijke oergrond onontbeerlijk, ook wanneer die geenszins de gehele weg is. Ook Jezus doorloopt op zijn terrein van het beleven zo'n fase, die meer is dan eveneens mogelijke bijv. dagelijkse bezinningstijden.

De kerken, zelfs diegene, die vaak van "innerlijkheid" spreken – en dit bijv. als schijntegenstelling t.o.v. naar buiten tredende vredesdemonstraties opstelden – doen nauwelijks nog moeite de mensen een werkelijk praktische weg tot deze "innerlijke vrede" enz. te tonen. In de godsdiensten van alle meer dan 30 verschillende kerken kon nergens het element van de stilte, van het ook innerlijk stil zichzelf bekijken, van het stille afwachten na het gebed, ook maar enigszins voldoende worden gevonden. Gezang, preek, gebeden, gezang, zo mogelijk met de tegelijkertijd afleidende collecte bijna zonder pauze – het is bijna een weergave van de hektiek in de huidige maatschappij, waardoor de mensen zich onbewust of ook bewust van hun ondoorgroendelijke innerlijk laten afleiden. Pas de laatste tijd, naar aanleiding van het zoeken van vele mensen naar – het doet er niet toe welke – ervaringen, zijn er hier kleine vorderingen, dat bijv. tenminste voor een aantal mensen weekendseminars in een andere vorm of vergelijkbare zaken plaatsvinden of op betreffende vragen op mogelijkheden in bijbelkringen of thuis wordt verwezen. Maar ook daar ontbreekt vaak de directe aanleiding. Daarbij zouden mensen aan de ene kant kunnen inzien, dat voor een grotere nabijheid tot God ook het "stille kamertje" nodig is, en aan de ander kant dat voor hun maatschappelijke waarden zoals zelfkritiek, tolerantie- resp. in vrede leven eveneens als uitgangspunt het tijdelijk uitschakelen van de uiterlijke bedrijvigheid, vereist is. Natuurlijk zou het nauwelijks voldoende zijn, wanneer het af en toe in de eredienst gebeurt, maar dit zou een aansporing kunnen zijn, het als in principe vaak verdrongen behoefte te herkennen.

De mysticus Jakob Lorber schreef over een raadgeving van Christus aan de mensen n.a.v. de "korte weg naar de wedergeboorte" wat tegenwoordig – om misverstanden te vermijden – als "nieuwe geboorte" kan worden aangeduid, zoals dit in het voorafgegaane artikel werd beschreven. *Zie ook „Vom inneren Wort, Stimme der Stille“ bij Lorber Verlag (Duits):*

De praktijk is deze: Voor zover iemand door Christus wil zijn wedergeboren, voor zover moet hij zijn zonden – dus alles wat hem van God scheidt, inzien – dat is iets anders, als ze hem worden aangepreft. Dan moet hij ze innerlijk en uiterlijk diep voelend berouwen en serieus voor een verandering zorgen. Verder moet hij zich voornemen, met de wereld – bedoeld zijn hun egoïstische verstrikkingen, niet het actieve leven erin – geheel te breken, „en zich mij geheel over te geven en erg verlangen en in zijn liefde, een groot verlangen hebben naar mij, en moet in dit grote verlangen elke dag zich van de wereld en de zaken daarin terugtrekken en tenminste zeven kwartier lang met gesloten deuren en ramen noch bidden noch iets lezen, maar hij moet deze tijd in volstrekte rust alleen maar in zijn binnenste zich met mij bezighouden." Na een passende uitnodigende aanspreekvorm "begeeft u tot rust en waak in verlangen en liefde voor Mij! Indien u dat maar een korte tijd doet, dan zeg ik, u zult spoedig bliksemschichten zien en de donder horen, maar schrik dan niet, en wordt ook niet bang! Want nu kom Ik bij ieder pas als rechter in storm, bliksem en donder, en daarna pas met een teder waaien als vader! .. Zie, dat is de kortste en effectiefste weg naar de reïne wedergeboorte, waarin alleen het eeuwige leven is te verdienen. Elke andere weg duurt langer en is onzekerder, omdat er zeer veel wegen van dieven zijn, ... wie daar niet ‚goedgepanserd‘ en van boven tot onder is bewapend, die bereikt zijn doel (nauwelijks) zeer moeilijk."

Het is mogelijk om naar een reiniging en opheldering door Zijn geest te vragen.

Yogi's bijv. weten, dat de mensen van mening zijn, "geen tijd te hebben". Ze zijn dan gewoon hun aanwijzingen betreffende enige uren van een half uur tot op 11 minuten naar beneden te brengen, d.w.z. tot niemand meer kan zeggen, dat hij daarvoor geen tijd meer heeft. Ook een zeer korte tijd van stilte, waarbij andere gedachten, gevoelens en gemoedsbewegingen niet verdrongen maar slechts worden waargenomen, zonder daaraan mee te doen, heeft zijn uitwerking, vooral wanneer deze met een mededeling met God wordt verbonden. Hij vervangt echter niet de langere stilte. In de oosters-orthodoxe kerk – ongeveer op de berg Athos – wordt als concentratiehulp het „Kyrie (inademen) eleison (uitademing), d.w.z. Heer erbarm U" gebruikt, vgl. bijv. *Kreihauf: Als Pilger auf dem Berg Athos (duits)*.

Een grote uitdaging is het ook, bijv. in een strenge Zen-session die zes dagen duurt – een Zen-zitmeditatie, die zich ook in christelijke kloosters heeft verbreid – voortdurend te zwijgen, ook buiten de meditatietijden, bij het eten met anderen. Meestal na ca. drie dagen houden het vele onervarenen nauwelijks nog uit, om op de vierde dag – vergelijkbaar met de werking van het vasten – bij te komen en het nut te begrijpen, dat door woorden altijd ontoereikend kan worden beschreven.

Stilte schept openheid. Een verband met God, schept daarbij ook bescherming voor deze openheid. Na een meditatie heeft weer een zich-instellen op de volgende omstandigheden zin, waar het soms beter is, minder open te zijn.

Het zou natuurlijk belangrijk zijn, ook in de wereld iets van de stilte in te brengen, om steeds sterker een zekere bewustzijnshelderheid te leren in stand te houden. Dat zou allereerst voor een aantal mensen betekenen, met gevoelsmatig tot stand gekomen afstanden resp. na gecompliceerde belevenissen, of juist zodra het daarna mogelijk is, een ogenblik ordenende, kalmerende innerlijke rust op zich in te laten werken; d.w.z. betekenen op zich in laten werken, zonder eerst verder daaraan te denken; gevoelens tot rust te laten komen (en later daarvan hetgeen verder onderzocht moet worden te noteren), en ook de lichaamsdelen in een bepaalde volgorde te laten ontspannen; evenwel met behoud van het bewustzijn als mens in zijn totaliteit, niet in de zin van het binnentreden in afzonderlijke welbehaaglijke gevoelens.

Voor ontmoetingen, werk, congressen enz. zou het zelfde gezichtspunt betekenen, niet op vermoeiende wijze thema met thema te verbinden, maar tenminste korte pauzes in te lassen, die ook niet weer alleen tot gesprekken enz. moeten dienen, maar in eerste instantie, om het

gebeurde eenvoudig te beschouwen, in zoverre passend en mogelijk ook te kunnen verwerken, en zich in ieder geval bewust op een ander thema te kunnen instellen. Evenzo is het bij het voeden doelmatig, de afzonderlijke spijzen nog bewust waar te nemen. Er kunnen vele samenhangen tussen voedingswetenschappelijke gezichtspunten en psychische resp. geestelijke "voeding" worden gevonden.

Het proces, dat, het „ tot-rust-laten-komen-van het- gebeuren" kan worden genoemd , en weer kracht voor het heden en toekomst doet ontstaan, is dus geen inhoudsloos wegnemen van de problemen. Het schept een uitgangspunt, van waaruit een bewerking van alles eigenlijk pas vruchtbaar wordt. Ook bij uiterlijke aangelegenheden gaat daardoor niet soms tijd verloren, maar er wordt uiteindelijk tijd gespaard, omdat alles makkelijk en beter verloopt. Vele zelf spiritueel denkende mensen merken tot nu toe nauwelijks, wat hun allemaal ontgaat, zonder deze innerlijke rust.

Alleen deze eenvoudigste spirituele ervaring, die stilte, bezit in principe al geheimen met zeer grote spirituele hoogten. Deze hoogte vereist een weg er naar toe. Juist Christus beklemtoont allereerst de vaak eerst vrij te maken eenvoud van de mens, zijn weg voert dan in steeds grotere en daarmee gecompliceerde grenzen, en in deze gecompliceerdheid gaat dan opnieuw de fundamentele eenvoud stralen.

Bijv. kan zich in de geconcentreerde stilte een juist verworven resp. geschonken innerlijke vooruitgang dieper verankeren, in de zin van een gave, die niet "door de motten kan worden aangevreten", zie bijv. Mattheus 4. Hij kan zich goed voegen in het mozaïek van andere vorderingen van het zijn. De stilte kan zover gaan, dat het "leven" van de totaliteit, van dat wat ons in de het goddelijk oerbeeld zou kunnen tegemoet komen, merkbaar wordt. Dat is een manier, het "van God van de nieuw geborene" in ons te beleven. Iets van deze mogelijkheid hebben we, wanneer bij de bewuste rust het hoofd vrijer – misschien verbonden met een inzicht – de krachten van het hart waarneembaar en de voeten ontspannener worden. Dan is er iets "door" om welk kleinste deelaspect van het leven het steeds zou kunnen gaan. Zonder dit is er anderzijds niets "door", blijft het wezenlijke onverwerkt "steken"; dit kan niet alleen problemen in de droom veroorzaken – die daar slechts in beperkte mate verwerkt kunnen worden - , maar ook problemen betreffende de gezondheid of van ander aard.

Christus is eigenlijk een titel. Er waren in het vroege Christendom verschillende schrijfwijzen van "Christus" gebruikelijk, die ook verschillende betekenisvarianten weergeven. De bekendste is in het Grieks "Christos", die de Hebreeuwse aanduiding "Messias" = "De Gezalfde" weergeeft. Ook werd het Griekse "Chrestos" = de Goede, de Heilige; en, minder gebruikelijk, "Chrystos", van het Griekse "chrysos" = gouden (schitterend) gebruikt.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De verzoeken en de roeping van de discipelen.

Ook Jezus moest in zijn menselijke eigenschappen leren en ze steeds sterker wenden tot God. Na 40 dagen vasten in de woestijn verscheen de "verzoeker"* - *bijv. Matth. 4, 1-11*

Ook op kleinere schaal treden negatieve krachten op, die –zoals alle krachten- ook als iets productiefs kunnen worden ervaren, op innerlijke wegen en in het huidige leven. Allereerst zijn hier achtergebleven, verzelfstandigde tendensen in de mens zelf te noemen, zonder het integrerende hart en daarmee zonder God. Op deze verzelfstandiging eerst van het denken en daarna dan ook van de wil, heeft het "eten van de vrucht van de boom van de kennis" betrekking.

Aan de ene kant zijn het verhardende, aan materiële noodzaken bindende eigenschappen. dieper in het onbewustzijn verankerd, kan er aan hen weliswaar iets tegenstand worden geboden. Ze kunnen ook in hun wezen worden herkend, maar in het diepst overwonnen worden ze meestal pas op het laatst. Bewust kunnen-afzien, en kunnen-hebben i.p.v. moeten-hebben en een creatiever, ethischer omgang, dat is een training voor het overwinnen van deze krachten.

De omgekeerde wensen leiden daarentegen tot vlucht en tot het tegelijkertijd smadelijk materiële problemen de rug toekeren, soms het interne spirituele. Soms wordt over het hoofd gezien, dat dit slechts de andere zijde van dezelfde "negatieve" medaille weergeeft, volgens het "pendelprincipe" aan de andere zijde gebonden. Dit tweede gebied ligt tegenwoordig reeds wat opener, is dus makkelijker in het reine te brengen. Een middel voor deze ommekeer is medeleven, het niet-gebonden geven van liefde.

Een in samenhang met beide te vinden andere eigenschap zou met machtswellust verbonden zijn. Deze illusie te veranderen, vereist moed voor onvoorwaardelijke oprechtheid en een daarop gebaseerde tolerantie en vrije solidariteit in de omgang met anderen.

In het algemeen ontbreekt het op al die terreinen aan een sterke en toch tegelijkertijd onbaatzuchtige individualiteit van de betrokkene, die deze terreinen in plaats van in het negatieve afglijdende tendensen, zou kunnen opvullen.

In Mattheus 4 wordt Jezus aan deze afleidende impulsen blootgesteld, hier "satan" resp. "duivel" genoemd. Hij verwijst niet gewoon op het betreffende tegendeel, maar hij grijpt naar iets hogers, wat boven het heen-en-weer van de negatieve krachten staat: op "Gods woord" op "God, de heer, die alleen moet worden aanbeden en worden gediend". **Christus staat buiten de dualiteit van duisternis en (schijn-) licht, en overwint deze door zijn derde, hogere weg**, zoals ook uit andere gebeurtenissen is te zien.

(...) z. ook in deel 4 het hoofdstuk "Zarathustra", en bijv. deel 2, afbeelding "een christelijke houding.....")

R. Steiner beschreef de beide hoofdzakelijk negatieve krachten als gescheiden naturen, zoals in de wereld van geestelijk schouwspel kunnen worden beleefd. Zoals reeds opgemerkt, is het weliswaar doelmatig, op beide werkwijzen te letten, maar buiten de wereld van het geestelijke schouwspel is het niet geheel gerechtvaardigd, wanneer antroposofen die christelijke voorstellingen door een enkel negatief wezen betwisten, dat ze beide zijden bevatten. De tendensen komen ook zo vaak zodanig vermengd naar voren, dat uiteindelijk "anti-goddelijke" tendensen als geheel kunnen worden behandeld – dat wederom niet tegenover meer goden, maar tegenover de God van Christus staat, met alles wat in Zijn zin werkt.

Er zijn echter ander spirituele richtingen, die in dit opzicht echt een oogje dichtknijpen, en al het naar spirituele hoogten strevende voor goddelijk houden.

Moderne evangelische theologen tenslotte doen, zoals bijna alle spirituele aspiraties, direct beide ogen dicht en geven aan voorstellingen van negatieve wezens een zodanige draai dat ze verdwenen zijn, met de redenering, ze komen toch maar op een paar plaatsen in de bijbel voor. Ze zien daarbij over het hoofd, dat het niet om voorstellingen gaat, maar om concrete ervaringen, die niet alleen in de oudheid voorkwamen.

Enige kleinere christelijke groepen namen, vanwege het begrip "vorst der wereld"- bijv. Joh. 14:30 - aan, dat deze tot nader order aan deze wereld „toebehoort, en de mensen zouden zich alleen maar aan hem kunnen onttrekken, hoewel in werkelijkheid het NT alleen zijn verleidende en bezitterige rol noemt. Johannes 12:31: "Nu wordt het oordeel over de wereld uitgesproken. Het is zover dat de overheerser van deze wereld wordt weggejaagd".

Zonder angsten en andere negatieve gevoelens hebben negatieve krachten geen directe macht en kan in deze betekenis ook een beschermend mechanisme zijn, niet "het noodlot uit te dagen" – ook tegenover kerkelijke bangmakers. Tegenwoordig zou uit geestelijke waarneming kunnen blijken, dat **veronderstelde "toenames" van negatieve kringlopen van uiteindelijk omhooggewoelde al lang aanwezige, eerder verborgen gebleven potentialen voorstellen**. Werkelijk positieve gaven daarentegen kunnen echt nog toenemen, ofschoon ze naar een oerbeeld groeien, dat er ook al is.

Nu stellen echter zulke persoonlijk "tere punten" tegelijk soms een resonantievlak voor verwante uiterlijke krachten voor. Sporen daarvan kunnen in alle maatschappijen worden gevonden: in het westen soms in situaties, waar geld en egoïsme de hoogste waarden zijn, vooral in de oude beperkte vorm zonder sociale bescherming; in de eenzijdigheden van het nationalisme en nationaal-socialisme – speciaal in het geval van hoogmoed en onverschilligheid tegenover de rest van de wereld -, en in destructieve "religieuze" activiteiten, zoals in het extreme van het stalinisme – bijvoorbeeld zijn brute nivelleringsmanie. Dit betekent echter geen ongenueanceerde verdoemenis van alles en ieder in zulke maatschappijen.

Jezus leert niet zozeer het directe "zich verzetten tegen het kwade", hij beweert echter ook geen noodzakelijkheid van het kwade "ter wille van het evenwicht" (zoals enige oostelijke theorieën menen) en ook geen noodzakelijkheid hiervan, om in tegenstelling hiermee het goddelijke goede te herkennen. Niet eens meer een – vaak nodig – direct bewerken van het "negatieve" is voor allen nodig. Tenminste voor enigen kan een weg, zoals hem de "christelijke wetenschap" van *Mary Baker-Eddy* algemeen aanbeveelt, functioneren. Dat bewijst echter niet, dat de zich verzettende krachten er niet zouden zijn, maar ze kunnen daardoor indirect worden veranderd. Bij Christus is er ook geen eeuwige verdoemenis, **alle destructieve krachten zijn uiteindelijk te veranderen**, tot die tijd van het laatste hoofdstuk van de Openbaring van Johannes, waar toegezegd wordt, dat een duisternis niet meer zal bestaan. (zie het betreffende hoofdstuk)

Gedurende die tijd in de woestijn volgde **roeping van de discipelen** - *Joh. 1, Matth. 4, 18 - 22, Matth. 10.*

* In de theologie wordt traditioneel ook bij het verzoekingsverhaal van de met symboliek beladen samenhang met het mensheidsverhaal rekening gehouden: de woestijn met de gevaarlijke wilde dieren als tegenhanger van de overgeleverde wereld van het paradijs van Adam; en daarmee als toestand, die door Jezus als "nieuwe Adam" moet worden overwonnen. Bij de eerste verzoeking van stenen brood te maken, gaat het erom, of het materiële of God richtinggevend moet zijn. (Toen het later om de spijziging en de opwekking van vele mensen ging, zien we daarin geen verzoeking meer.)

Bij de tweede verzoeking, van het tempeldak te springen, gaat het om de overwinning van de arrogantie t.o.v. de lasten van het menselijke leven. Jezus ging door alles wat hem was opgelegd (tot het in de opstanding was opgelost). In de derde verzoeking gaat het om de macht van de bestaande aardse koninkrijken, of het door God gegeven "hemelrijk". (Gedurende het verdere verloop zou echter het ook aardse relevante, voorspelde "vrederijk" de verandering van het aardse machtsstreven door God kunnen brengen.)

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De bruiloft in Kana

Hier - *Joh. 2, 1-12* – stoten we eerst op een voorbeeld, dat illustreert, hoe problemen minder uit vertalingen, of uit de vroege kerkelijk opgedragen "correcties" van de evangeliën, maar eenvoudig uit eenzijdig emotioneel en patriarchaal gekleurde verklaringen voortkomen. Dat Jezus tegen Maria zei "vrouw, wat heb ik met jou van doen", werd later als afkeurend

beoordeeld. Wie zich in de tekst verdiept en dan ook ziet, hoe Jezus aansluitend alles doet, wat door Maria was gewild, kan makkelijk constateren, dat de zin eerder een bewonderend karakter heeft, dat duidelijker zo zou kunnen worden uitgedrukt: „Vrouw, dat heb ik met jou te maken!“ De niet overleverde oorspronkelijke uitdrukking in de gedeeltelijk zeer eenvoudige Aramese taal kan vanuit de Griekse gezien slechts zo zijn geweest: „Vrouw, ik met jou“ – zonder invoeling in de samenhang, was dus ten tijde van Jezus de precieze betekenis niet herkenbaar.

Van hier tot aan het kruis is van tijd tot tijd een creatieve belevingssamenhang tussen Jezus en Maria. Zij werkt inspirerend, beleeft de belangrijkste stadia van zijn leven mee, en ervaart zo ook een innerlijke verandering.

Wordt in de nieuwe tijd het begrip "bruid van Christus" voor nonnen vaak alleen nog in de uiterlijke betekenis genomen, oorspronkelijk verwees die naar een reële levenswijze.

De „figuur" van Christus in de mens, zoals die al in het hoofdstuk over de doop in de Jordaan werd vermeld, **smelt samen met het mannelijke aspect van de ziel (animus)**. Hij kan een "innerlijk huwelijk" met onze "vrouwelijke" delen van de ziel onder goddelijke voortekens aangaan. Ook **tot in de levenskrachten en in het lichaam kan dit alchemistisch een herscheppende uitwerking hebben. Het beeld van Maria zou zich op gelijke wijze met het vrouwelijke aspect van de ziel (anima)** kunnen beroeren.**

Voor mannen lag dan ook af en toe een weg via Maria of via de Maria's* voor de hand. Beide geslachten kunnen de weg via Jezus, of via Maria, of via beiden gaan, want van de ziel tot aan de hormonen is er geen mens, die volledig aan reactievoorbeeld van het eigen geslacht gebonden zou zijn of zou moeten zijn. Er zijn echter mensen, die tot de eigen of andere weg een betere toegang vinden. Aan het einde evenwel zal zich de innerlijke totaliteit aankondigen. In de katholieke kerken was er de tegenwoordig bijna vergeten beoefening van de verering van het hart van Jezus en van het "reine hart van Maria". Dit innerlijke ontvouwen vraagt er niet naar, dat bijv. de schrijver van dit hoofdstuk geen katholiek is, dus uiterlijk vooralsnog weinig van Maria meekreeg, daardoor echter ook niet de vooroordelen kreeg, die de uiterlijke Maria-cultus bij velen die deze praktiseerden deed ontstaan.

Pas wie een dergelijke veranderende weg gaat, zou zonder verdringing een weg "alleen" kunnen gaan. Maar ook voor hem/haar moet dat niet een weg alleen zijn; vanuit grotere innerlijke vrijheid zou een verbinding met het ander geslacht mogelijk zijn, zelfs volkomen mogelijk.

In deze samenhang moeten ook de via vader en moeder tot ons gekomen aspecten van de ziel in de persoonlijkheid worden geïntegreerd.

Dieptepsychologische elementen kunnen beslist met religieus beleven in verbinding worden gebracht. Op een andere wijze probeert dit Eugen Drewermann. Religieuze basiservaringen zouden zich echter bij een gedetailleerder beschouwing op een afzonderlijk niveau kunnen voordoen, van waaruit ze op dieptepsychologische processen inwerken. Er zijn tegenwoordig tendensen, **religieus zoeken als een in principe aan alle mensen eigen "totale, naar de zin zoekende en grensoverschrijdende vitale impuls" te zien zie Hubertus Mynarek: „Möglichkeit oder Grenze der Freiheit", 1977.** Het zou echter gedifferentieerd moeten worden na een algemeen spirituele impuls die zich niet gevormd heeft, en een religieuze impuls in engere zin, van de religie, de retour- of nieuwe verbinding van de mens met de goddelijke oergrond, de "vader", wat voor gelovende overtuigde Christenen door verbinding met Christus mogelijk is.

God als het grote geheim van de wereld, kan beslist minder door beperking op een enkele wetenschap, manier van leven of een enkel fenomeen worden gevestigd, dat in het

gunstigste geval afzonderlijke aspecten aan het licht brengen; maar door de poging, meer uitgangspunten te erkennen en als eenheid te zien. Dat is tot nu toe in zeer geringe mate gebeurd. Zou het reagerende alchemistische proces en daarmee o.a. ook het gemeenschappelijke gebruik van de linker en rechter hersenhelft (waarna tegenwoordig met vele methoden wordt gezocht) ook door Christenen op hun manier worden doorsneden, met als resultaat, "creatief liefhebbend inzicht", zouden de gevechten tussen de theologieën al gauw tot het verleden behoren. Ook dan zou specialisering op afzonderlijke aspecten mogelijk zijn, maar die zouden als zodanig worden herkend, en geen exclusieve geldigheid meer vereisen. Het elkaar aanvullen van de mensen onder elkaar zou dan tot zijn recht komen.

Wie intussen in de zin van het universele grondbeginsel van Jezus " **Heb je naaste lief als jezelf**" zou kunnen voelen, zou in de loop van tijd ook alleen daardoor hetzelfde en meer kunnen bereiken. Wie zich om deze gelijktijdige liefde voor zichzelf en voor de naaste inzet, zal echter merken, dat dit juist eerst moet worden geleerd. Het geestelijke "vollediger worden" kan volgens hem deze liefde makkelijker maken. De vraag naar de "wonderdaden" die je ook in samenhang met de bruiloft in Kana zou kunnen stellen, wordt nog nader belicht in een speciaal hoofdstuk. Betr. de vrouwelijke goddelijke aspecten van Maria-Sophia, zie ver het hoofdstuk "De eerste Pinkstergebeurtenis".

Van de traditionele theologie werd dit gebeuren als opvolging van de Griekse dionysos-cultus verklaard, of als symbolische verbinding met de ontmoeting van Israel met God ("*op de derde dag...*", Exodus 19:16), alsook als anticipatie op de passietijd, waar de wijn een diepere bedekenis heeft.

* Terwijl **Maria, de moeder van Jezus**, als een geestelijke of op de ziel gerichte moeder van hen wordt gezien, die leiding willen hebben, is **Maria Magdalena** voor hen die haar vereren, eerder met het aardse leven verbonden.

Maria Magdalena (Maria van Magdala) was een vrouw, die Jezus volgde. Velen denken vanwege traditie, ze was een prostituee, die door Jezus haar leven veranderde. Jezus zei echter: "Ze heeft van veel gehouden". Dit betekent niet per se veel seks, maar – in ieder geval ook – het vermogen, van mensen (in ruimte mate) te houden, met hen mee te voelen en goed voor hen te zijn. Ze hield van Jezus, d.w.z. ze bewonderde hem als man en bewonderde hem als spirituele (/geestelijk) leider. Volgens de mystieke literatuur (Jakob Lorber) gingen haar gevoelens voor Jezus steeds meer, in de richting van een geestelijke liefde. Op die manier was liefde haar manier, Jezus en God steeds meer te begrijpen.

(Misschien net zo als Clara, de vrouw die de monnik Franz van Assisi /St. Franciscus omstreeks 1100 lief had – die haar eerst afwees, en die haar later accepteerde toen haar liefde een geheel geestelijke liefde was geworden. (Er is daarover een interessante film in het Duits en Engels.)

Er is een speciale traditie, die betrekking heeft op Maria Magdalena : De legende van de "Heilige Graal": Josef van Arimathia en Maria Magdalena en enige andere aanhangers van Jezus droegen de Graal – oorspronkelijk de schaal, waarin het bloed van Jezus werd opgevangen – naar Zuid-Frankrijk of Engeland. Er worden enige wonderen met deze graal in verband gebracht. (De graal is ook een symbool van de goddelijke liefde).

Er zijn nog enige nieuwere speculaties betreffende Maria Magdalena. Bijv. het idee, dat ze een kind met Jezus zou hebben gehad, dat het uitgangspunt van een vroegere Europese koningsdynastie zou zijn geweest (de Merowingers). Niemand kan u zulke speculaties uit moderne, sensationele boeken bewijzen.

***) De genoemde begrippen "Anima en Animus" hebben niets met het geloof te maken. Veel mensen hebben ervaren, of ze nu christen zijn of niet, dat mannen en vrouwen telkens zogenaamde „manlijke en vrouwelijke" delen in hun psyche hebben, die tenminste voor een deel van vader en moeder komen, waar ze opgegroeid zijn en die ze in hun persoonlijkheid kunnen leren integreren. Het concept van "Animus en Anima" kan wel niet geheel identiek zijn aan deze realiteit, maar het is een poging van dieptepsychologen die vanuit hun achtergrond te begrijpen.

Vraag:

Kan ik mijn verhouding tot het andere geslacht met God beter vorm geven?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Gezichtspunten t.o.v. seksualiteit, sympathie, invoelingsvermogen en liefde

De ontwikkeling van kerkelijke bekendmakingen t.o.v. seksualiteit zoals ook binnen- en buitenkerkelijke tegenovergestelde standpunten wekken de indruk, dat mensen het op dit gebied extreem moeilijk hebben, tenminste te ontdekken, wat een volgens de mensen "christelijke" omgang zou kunnen betekenen. Uiterlijke morele verboden verloren sinds de zestiger jaren een groot deel van hun invloed; de kerken waren ook niet in staat, in de tradities de aanwezige ethische kern eruit te halen, die dan met betrekking tot de huidige maatschappij geestelijk zou kunnen worden uitgewerkt. De als tegenreactie tegen onderdrukte seksualiteit ontstane "seksuele revolutie" leidde naar het andere uiterste van een nieuwe ideologie met seksuele prestatiedwang – verkwisting van levensenergie - en veronachtzaming van het beoogde verlangen naar ook een psychisch-spirituele te verantwoorden relatie: voortdurende breuken, tot aan arbeidsongeschiktheid toe. Daarom bleef ook daarvan uiteindelijk in de tachtiger jaren dikwijls alleen gelatenheid over; en het was ook hier nauwelijks mogelijk, een gedeeltelijk zinvol kernmotief voor een verdere maatschappelijke ontwikkeling aan de andere zijde van dit extreme te krijgen. Het zou binnen het gezichtspunt van de overwinning van het "bezits-denken" liggen. Uit dit eeuwenlang worstelen van de mensen is af te leiden, dat beide, verantwoording en vrijheid ook juist in verbanden van elke aard tussen mannen en vrouwen zonder uitgangspunten voor gehele verderontwikkeling van de mensen niet te verwerklijken is, of zelfs harmonisch met elkaar te verbinden. Afzonderlijke partnerschappen bijv. waar het schijnbaar of ook werkelijk gelukte, wijzen erop, dat het mogelijk is zulke uitgangspunten te vinden.

Christus spreekt tenminste mensen in hun kern en hun mogelijkheid om geheel, om volkomen te worden aan, wat alleen een basis tot werkelijke vrijheid schept. **Hij heeft het niet over het verdere uiteenvallen van de toch al reeds sterk uiteengevallen sectoren van de mens, dus ook niet over het verrukt uitleven van alles, maar eerder over de nieuwe integratie ervan de "wijsheid van het hart".**

Hij is ook niet een vertegenwoordiger van "situationeel bepaalde dwang" van uiterlijke vormen en de overschatting ervan, of zelfs van het misbruik van de begrippen verantwoording, trouw en eerlijkheid voor het verbloemen van afgunst, jalousie en hebzucht; het gaat hem om de geest, waaruit wordt gehandeld. Ook in het huwelijk is voor hem niet automatisch alles het best; wat daarbuiten als ongunstig wordt beschouwd.

God lief te hebben – en de naaste – als jezelf, dus ook jezelf; die regel dus, waarmee Christus de verbodslogica van het Oude Testament losliet, beschrijft allereerst een universele houding, die door al die drie gebieden gaat en verbindt. In deze samenhang is dan de naastenliefde iets anders dan slechts instinctief zorgen voor familieleden enz. – kan echter ook familieleden op een vrije manier erbij betrekken. Op grond van deze rol van de mens als liefhebbende hulp, waar die maar op zijn plaats is, is dan ook de zelfliefde niet die egoïstische, maar uiteindelijk op de liefde op zich – met inbegrip van het lichaam als werktuig – gericht, waardoor anderen resp. God wordt gediend.

De hoogste vorm van de liefde is onvoorwaardelijk. Vergelijk zelfs de liefde tot "vijanden" , Matth. 5, 43-48 – wat niet wil zeggen, af te zien van wijsheid.

Uit deze samenhang blijkt toch, dat er veel stellingen voorkomen, die seksualiteit en liefde eenvoudig gelijkstellen of eigenliefde met zelfbevrediging en fantasie probeerden gelijk te stellen, werelden verwijderd zijn van deze visie van Christus. Wat eerder een innerlijke isolatie van afzonderlijke krachten beschrijft, en er beelden tussen de mensen en die reële anderen ertussen zet, is nu eenmaal één van de vele onvolkomenheden van de mens, van waaruit iets kan worden geleerd, die echter nooit het doel kunnen zijn.

Voor Europeanen van nu kan iets van een verandering van de seksualiteit vooral dan worden beleefd, wanneer twee mensen pas door te ondernemen geestelijk en psychisch in contact komen, er dan van leren, met anti-/sympathie-uitstralingen om te gaan – niet in eerste instantie deze, maar juist ook deze, zouden voor het vinden ook naar buiten van zinvolle contacten in acht genomen moeten worden. Pas later zou het lichamelijke niveau erbij komen, dat hoort niet automatisch bij elke vriendschap of elke ontmoeting. De krachten van het hart kunnen dan merkbaar seksuele energie meevoeren, en deze moeten niet explosief worden onderdrukt, zoals tegenwoordig vanwege culturele conditionering gewoon is. Een liefdevolle basisstemming hoort daarbij.

Vele spirituele tradities gaan in plaats van verdringen en in plaats van voortdurend uitleven uit van transformatie van de seksualiteit, die ook meer kan zijn dan "sublimering" van Freud. (...) De oudere oostelijke richtingen misten, dat ze gedeeltelijk direct hier bij de seksualiteit beginnen, in plaats van de gehele tijd van de mens als geheel uit te gaan – waardoor tegenwoordig geen technieken nodig zouden hoeven te zijn; resp. zoals het op zijn minst tegenwoordig passend zou zijn, van "boven te beginnen", elkaar dus eerst geestelijk en psychisch te leren kennen. Van toepassing blijft de visie van de oostelijke richtingen, dat een rustig – niet op manlijke of vrouwelijke orgasmen gericht samenzijn dit terrein langzaam in overeenstemming met het totale wezen kan brengen. Er waren ook op het christelijke vlak aanzetten in deze richting, die tegenwoordig vooralsnog zoek zijn, en zo opnieuw moeten worden verworven; zo laten vele nalatenschappen van de minnezangers en troubadours hierop betrekking hebbende kennis na.

Omdat bij seksualiteit onderbewuste complicaties kunnen plaatsvinden, wordt die als het balanceren op de rand van de afgrond in de meest uiteenlopende religies aan een partnerschap geknoopt, waar daarmee voortaan ook gemeenschappelijk kan worden omgegaan. Wie deze ervaring strikt aan het huwelijk zou willen voorbehouden, kan dit dan klaarspelen, wanneer bij vorige vriendschappen beiden tijdig bewust duidelijk maken, wat ze willen en wat niet, en elkaar daarin ondersteunen.

Deze oude aanzet, die Jezus accepteert, tot de negatieve karakterisering toe van een begeerlijke blik op bijv. een vrouwelijke partner van een ander, moet echter een hogere bron van een directe ontmoeting van twee vreemde mensen niet uitsluiten – waarvan vaker dan aangenomen sprake is en die zelfs door de betrokkene niet altijd goed wordt begrepen: „Wanneer er twee of drie in mijn naam bijeen zijn, ben ik midden onder hen" (of in een eveneens juiste vertaling "in hen"). Dit vereist geen bekendgemaakte kerkelijke vergadering, geen bijzondere voorbereiding, maar kan overal gebeuren, waar de "geest van Christus" twee mensen voor één of ander mogelijk doel samenbrengt. Dit ook daar op te pakken, waar het om een man en een vrouw gaat, en ook daar, waar deze extra sympathiek zijn, en daarbij het in ieder geval heldere bewustzijn willen bewaren, dat het uitgangspunt is, zou moeilijk kunnen zijn, maar het is geen bijzonder grote noodzaak. Daarbij moet het noch om verbintenissen noch om het seksuele gaan, maar de betrokkenen moeten het eerlijk ontdekken, waarom het gaat.

Reeds het aards bestaan van Jezus toont aan dat hij zeer onconventioneel is. Het zou kunnen blijken, dat conventies hoogstens zo lang nodig zijn, als hij "niet onder hen is".

Een zelf verbeterbare veronderstelling voor geschikte ontmoetingen tussen mensen is natuurlijk een studie van de eigen individualiteit met inbegrip van het "aura" resp. uitstraling. Zelfs als paar blijven ze dan individuen, een volledig uiteenvallen van beiden als paar wordt in ieder geval door Christus niet nagestreefd.

Het "heilige vuur"*** (en visies op emoties)

In *Joh.2, 13-25* wordt na de bruiloft te Kana de "tempelreiniging" beschreven. Jezus verjaagt met passende bezieling de handelaren en geldwisselaars overtuigend uit de tempel. Hij wil hier een onmiskenbaar teken tegen huichelarij van de wereld stellen, die de tempel als godshuis aanduidt, en zelf daar niets anders wil dan bezig zijn met banale afdingen. Temeer omdat de toestanden zo zijn, dat hij ook van de stedelijke of geestelijke ambtsdragers niets kan verwachten, helpt hij als eenling, die zich "in het huis van zijn Vader" nog verantwoordelijk voelt, mee: een actie van sociale weerstand, zonder mensen te kwetsen. „God meer te gehoorzamen dan de mensen”, is **ook anders zijn geenszins onderdanige houding**. Ook waar hij zegt: „Geef de keizer wat des keizer is” (en God wat des Godes is), kan men geen onderdanige houding waarnemen, hoe vaak dit ook geprobeerd werd, maar eerder het streven, de discipelen nutteloos geharrewar met buiten de zaak staande zakelijke machten te besparen. Religie en politiek hebben hun eigen wetten. De medemens te dienen en, " het beste voor de stad te willen" is eveneens niet onderdanig.

In deze samenhang zou de vraag naar de omgang van de mens met emotionele gevoelens kunnen opkomen. Want niet iedereen heeft zijn emoties op zo'n hoog niveau als Jezus, die voortdurend in "positief huiveren voor God" en medeleven met de mensen leefde, en wiens ijver slechts op bewuste goede bedoeling rustte. Bij de normale mens zijn allereerst bijna alle emoties vermengd met onbewust stimulerende-reactiemiddelen – die biografisch verschillend zijn en verschillend sterk aan 't licht treden, maar in hun basisstructuur zeer gelijk zijn. Zelfs zonder genoeg te nemen met interpretaties van anderen, steeds meer van zulke mechanismen uit de eigen reacties op te pikken, erin te kijken en ze zo tenslotte de baas te worden resp. ze aan God toe te vertrouwen, is een lang leerproces.

Hoewel we het hier met de psyche van doen hebben, zijn hier gebruikelijk psychologische analyse- resp. therapiemethodes voor God- en waarheidszoekers niet bijzonder geschikt: Waar nog voorbeeldinterpretaties vastzitten in het achterhoofd, die psychische problemen tot seksualiteit en indrukken uit de vroegste jeugd jaren reduceren, en waar bovendien om "redenen" van zwakten "motiveringen" het zo zal blijven, in plaats van zoals Erich Fromm de gave tot ontwikkeling van de mensen te benadrukken, kan psychologie dus "zielsleer" dat het bekijken van psychische processen stimuleert, en waar in de ziel – wat niet veel voorkomt – meer wordt gezien, dan een chemisch-elektrische geheugenfunctie, de studie ervan, ook een nuttige brug zijn.

Deze leer zou zich beter ontwikkelen, als die bereid zou zijn kennis of bewerkingen van alternatieve psychologische richtingen op te sporen. Het heeft weinig zin op gebruikelijke wijze gehele probleemcomplexen direct in zijn geheel te willen bewerken. Het zou effectiever zijn, eerste afzonderlijke bestanddelen van zo'n complex te zoeken, en daarbij ook bewust te onderscheiden, of het een 'balk in eigen oog' of om een "splinter in het oog van een ander" gaat, en wie zo verantwoordelijk is. Veel christelijke scholen zouden het eerst sterker beklemtonen, omdat het moeilijker is, en eerst moet worden geleerd naar eigen problematische daden te kijken, en omdat die eerder zelf te corrigeren zijn, de kerkelijke biecht heeft in zoverre naast het geestelijke aspect ook een therapeutische uitwerking. In de psychologische praktijk zou vaak meer het andere perspectief als offer op de voorgrond staan. Aan het eind zal worden opgemerkt, ondanks dat, dat beide zijden meer of minder aan de orde zijn gekomen. Bijv. Oosters spiritueel leren zouden de samenhang in het leven van beide in het leven als bron van de "Karma"/ lot beklemtonen.

Waar het om de opheldering van nawerkingen van moeilijke dagindelingen gaat, zou ook een door R. Steiner weer onder de aandacht gebrachte methode helpen: een terugblik op de

dag waarbij vanaf de avond tot aan de morgen gewoonweg wordt teruggekeken. Daarna is het makkelijker om weer in de toekomst te komen.

Het is ook mogelijk, een "spiegel van de ziel" met eigenschappen die verbeterd of nagestreefd moeten worden op te schrijven, en die vaker door te lopen, een beproefde methode uit het mystieke gebied.

Vorderingen op geestelijk gebied, zorgen ervoor, dat ook bijv. een gesprek tussen meer mensen kan verbeteren. De vele vooroordelen en voorbarige beoordelingen nemen in die mate af, waarin de mens voor zichzelf transparanter wordt en ballast loslaat. De belangrijkheid die Jezus aan het "niet-oordelen" hecht, en dat "wat uit de mond komt" is geen onvervulbare morele eis, maar een uitnodiging, met dit leerproces te beginnen. Dit veronderstelt, in plaats van verder te strijden, eerst in de stilte te gaan en dan rustig met elkaar te spreken. *Zie het hoofdstuk "De stilte in de woestijn".*

In deze samenhang zijn er Europese scholingsstructuren, die elementen zoals de in de yoga bekende zenuw- of bewustzijnscentra – chakren – onder ander namen, erbij kunnen betrekken (antroposofie, universeel leven; e.a.) . Dergelijke inspanningen zijn niet automatisch "niet-christelijk" zoals van de kerk uit werd vermoed, maar deze centra in de mens waren al aan de christelijke theosofen uit de middeleeuwen bekend (*J. G. Gichtel*), en zijn intussen als reëel in elk mensen aanwezige energiestructuren te herkennen; eveneens zoals de kennis van de vooral uit China bekende acupunctuurpunten niet automatisch "taoïstisch" is – want deze zijn allang met meetapparatuur en onlangs ook histologisch in het weefsel van de mens aan te tonen.

***) De "bezieling" in deze betekenis moet onderscheiden worden van "bezieling zonder inzicht" (*Romeinen 10,1-3*).

Voor wat betreft verdere samenhang zie ook de extra site "fundamenten van ethische waarden": [In het derde deel](#).

Vraag:

Kan ik mijn emoties met God bewuster verwerken?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Over de bergrede (met gezichtspunten m.b.t. het verstand)

Over de ommekeer van de waarden van de oude (ook de tegenwoordige) maatschappij door de bergrede is veel geschreven. *Vgl. Mattheus 5 - 7,29*. Er zijn mensen die ze begroeten samen met maatschappelijke activiteiten. En er zijn er die dit bagatelliseren als "ideologische ethiek" en geven de voorkeur aan de door hen zo genoemd "verantwoordingsethiek" met oudtestamentische bedreigingen met straf, militair enz. Er zijn er die eenvoudigweg proberen, daarna te leven. Ook buiten het christendom wordt de bergrede gewaardeerd. (bijv. door Gandhi).

Ook vanuit het standpunt van het bewustzijnsonderzoek is te zien, dat de bergrede zich vooral op de mens richt, waarvoor het bewustzijn meer kan zijn dan menselijke verstandsanalyse en waarvoor het leven niet op het privé terrein moet eindigen. De "geestelijke armen" die dus "weten" dat ze niets (of weinig) weten", en open staan voor de voortdurende relativering, dat God meer weet dan zij, en dat hij hun opdie gebieden nog veel kan leren, zijn "zalig" het "hemelrijk is voor hen". Deze houding kan dan ook als voortdurende machtige ontwikkelingsbeweging blijken, meer dan elke andere, door de mens voor "verstandig" gehouden instelling.

„Die verdriet moeten ervaren" moeten niet altijd alleen hun eigen lot dragen, - en zo hun deel van het geheel verwerken, in plaats van over alles lichtvaardig heen te stappen-. Enkelen gaan ook onder zware dingen gebukt, wat hun hele netwerk betreft, waarin ze leven, en uiteindelijk het lot van volkeren en de mensheid. In plaats van staatslieden zijn dat tegenwoordig vaak basisbewegingen, en wie betreft hen erbij, wie bidt voor hen, in plaats van maar altijd voor de machtigen, beroemden en economisch sterken?

Deze "zachtaardigen" zijn het duidelijkst de vrijwillige zachtaardigen (dus niet gewoon bange). De zullen "het aardrijk bezitten" en slechts onder hun hoede kan het behouden blijven en zich ontwikkelen.

„Die hongert en dorst naar gerechtigheid": – niet afgunst, maar oprecht op zoek naar gerechtigheid voor zichzelf en voor anderen opent de mensen naar "boven", vroeger of later niet zonder antwoord, indien ook iet altijd zoals voorgesteld. "De barmhartigen" dragen vrijwillig zeer duidelijk hun mede-broers en zussen en medeschepsel naar boven, en worden zo ook door God gedragen.

„Die rein van hart zijn" en die zo hun geestelijke brillen of vooroordelen hebben ingezien en afgelegd, zullen God aanschouwen". Dat is de meer veelomvattende betekenis van het woord "richt niet".

„De vredelievenden", ook die vrede stichten, in de zin van het vredesgebed van Franciscus van Assisi, laten eveneens ook anderen zien, dat hier een andere kracht aan het werk moet zijn, dan die krachten, die anders het leven bepalen. Zo "zullen ze zonen (en dochters) van God worden genoemd."

„Die vanwege de gerechtigheid (rechtschapenheid) worden vervolgd" en die "om mijn wil", d.w.z. vanwege Jezus belasterd en vervolgd worden, worden ook zalig geprezen, en zo was ook vaak hun innerlijke toestand, terwijl hun uiterlijke wezen leed. Dat wil niet zeggen, dat lijden een zelfstandig doel zou zijn.

Hun rol als „het zout der aarde" en als „licht der aarde" daar moeten aangesprokenen ook aan voldoen. Uitgerekend in dit hoofdstuk verwijst Jezus naar de "wetten" en profeten van het oude verbond. Hij pakt het voor zijn tijd juist gewezen vaak op, maakt het echter op een nieuwe wijze voor een nieuwe tijd vruchtbaar, waar niet meer de wetten zelf, maar de bron ervan op de voorgrond zou kunnen staan, en waar elk mens die innerlijke levensprincipes opnieuw kan scheppen.

Wie naar het "rijk Gods streeft", die zal al het ander "ten deel vallen". Ook hier is zichtbaar, **dat het niveau van het verstanddenken weliswaar niet verwoest, maar geopend moet worden, opdat ook dat kan worden opgenomen, wat voortkomt uit die hogere, spirituele logica. Er is echter geen sprake van, dat de aardse dwang eenvoudig ten gunste van een genieten in afzonderlijke spirituele bewustzijnstoestanden moeten worden verlaten. Hogere inzichten moeten veelmeer totaal met het aardse bewustzijn en leven worden geconfronteerd, tot de wereld is veranderd.** De helderheid blijft behouden, of ontstaat pas, waar de mens m.b.t. bepaalde vragen in de scala van onwetendheid over speculatie, veronderstelling, theorie, overtuiging het bijna weet, en dat is een belangrijke ontwikkelingsbasis. Dat is dus een onderscheid, bijv. t.o.v. dat zuivere gelukzaligheidsstreven, zoals het in enige oude spirituele richtingen is te vinden.

Dit hogere denken in de bergrede (*zie volgend hoofdstuk*) is vanuit zijn inhoud in eerste instantie aan mensen gericht, die het niet voor een reorganisatie van hun individuele geestelijke activiteit willen gebruiken. De weg richt zich eerst naar het individuele leven, waar dan naar een partner of naar "naasten" gezocht kan worden, zoals dat in het hoofdstuk "doop" en "de stilte in de woestijn" werd beschreven. Dan worden op dat niveau vooral ook

manlijk-vrouwelijke betrekkingen opgebouwd en direct weer de voelhoorns in de richting van extra geestelijke wisselwerkingen tussen verscheidene mensen uitgestoken. Dat werd in de hoofdstukken "bruiloft in Kana" en "liefde" beschreven. Hier bij de bergrede wordt wederom op het geestelijke en ethische niveau gebouwd, en dit gelijk weer voor de meer omvattende geestelijke richting geopend, die uit de betrekkingen van de mensen een gemeenschap zou kunnen vormen. Dat komt van origine overeen met de verhouding van klank naar interval naar drieklanken naar toonladders – naar totaliteit.

In de theologie werd de verbinding met oudtestamentische getuigenissen geëvalueerd: bijv. *psalm 1 en Jer. 17:7enz.* Volgens Numeri 12:3 samen met *Mt. 11:20* werd Jezus als de nieuwe Moses gezien. Op basis van de profetie in *Zach. 9:9enz.* "...en zijn heerschappij zal zich uitstrekken van zee tot zee" werd de wereldwijde betekenis van het verkondigde rijk van God aangesproken. Je kon het niet over het hoofd zien, dat hij in zijn bergrede meermaals oudtestamentische wetten in iets nieuws verandert: "...ik zeg jullie echter...". D.w.z. hij spreekt niet zoals de schriftverklarende rabijnen, maar uit het bewustzijn vanuit een goddelijke zending. Juist deze profetische en messiaanse eigenschap was bij diegenen omstreden, die afkomstig zijn vanuit het oude testament.

Hierbij komt op de Duitse en Engelse site een uittreksel uit de bergrede, van Mattheus 5: De zaligsprekingen en het zout der aarde.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De verheerlijking van Christus op de berg Tabor (*Matth. 17*)

Vele daden van Jezus, van het gesprek met Nikodemus - *Joh. 3* – over de bergrede tot aan de genezing van de blindgeborene en spijziging van de 5000 op de berg vormen in hun symboliek het uiterlijke deel van wat dan in de "verheerlijking" innerlijk tot uitdrukking komt. Deze verheerlijking heeft een verwantschap met het oostelijke begrip van de grote openbaring. De geest wordt verlicht. Dit heeft evenwel bij Jezus en ook de mens, die zich bezig is deze mogelijkheden te verwerken, betrekking op een engere verbinding met God, die hier niet als het algemene absolute, maar ook als wezen wordt begrepen.

Alleen "positief denken" zou weliswaar, wanneer het niet-egoïstisch en niet-megalomaan en zonder technische manipulaties zou kunnen worden gepraktiseerd, het denken in een toestand brengen, waaraan wat van God kan komen, meer verwant is; het zou zich daarvoor dus kunnen openen. In de literatuur van deze richting ontbreekt zulke zorgvuldigheid, en zo kan dat vaak op zelfbedrog uitlopen.

„Verheerlijking" is het in elk geval nog niet. Hierbij wordt niet eenvoudig aan het bij alle mensen kriskras door elkaar lopende veelvoud van geestelijke "programma's" een bijdrage van positieve programma's ingevoegd, zodat samen een overschot aan positieve programma's ontstaat – een in ieder geval mogelijke oefening -. Maar het wordt allemaal door een kunnen-kijken op de geestelijke oorsprongen ontward, van vervormingen en misleidende gewichtigdoenerij bevrijd. Een hogere goddelijke ordening in alles wordt zichtbaar. Wordt gekeken, hoe de rijping van de mens ook in deze richting kan verlopen, stelt het zich als een verdieping van de psychische reinigingsprocessen uit, zoals ze in het hoofdstuk "de heilige bezieling" zijn aangesproken. Vanuit een meer fundamentele positie van de inzichten wordt alles opgehelderd. Inzichten zijn niet denken, ze kunnen met of zonder denken opkomen, zijn niet af te dwingen, en ze bevrijden. De gedachtenwereld hoeft hier niet meer verdrongen te worden, zoals via enige andere wegen werd geprobeerd.

Het denken wordt van instinctieve reactievoorbelden bevrijd, en het controleerbare analytische en synthetische denken wordt makkelijker tot werktuig van het daarbovenstaande verstand – bewustzijn. De differentiëring in het denken gaat door –

zonder daarbij onbeslister ("lauw") te worden. Hier wordt dan ook bijv. begrepen, wat precies onder welke omstandigheden passend is.

Bij Christus zelf kan ervan worden uitgegaan, dat hij niet al die vertroebelingen uit de weg moest ruimen, die de normale mensen van dit niveau scheidde. Toch was er ook voor Hem een steeds grotere duidelijkheid. Later bad hij in het zogenaamde hoogpriesterlijke gebed om die duidelijkheid, die hij bij God voor de schepping had. (*Joh. 17*)

Enige theologen verklaren de verheerlijking en de Christusbekentenis van Petrus m.b.t. de achtergrond van de gelijktijdige joodse Grote Verzoendag resp. het volgende Loofhuttenfeest. (Op de Grote Verzoendag sprak de priester de enige keer in het jaar de naam van God in het allerheiligste van de tempel uit.) Anderen zagen een verbinding met de beklimming van Mozes van de berg Sinaï (*Exodus 24:16*).

Hierbij komt op de Duitse en Engelse site een uittreksel uit het Mattheus-evangelie 17: De verheerlijking van Jezus.

Vraag:

Kan ik mijn gedachten met behulp van God in de zin van het verstand opnieuw ordenen?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De vraag naar de "wonderdaden"

Jezus handelde niet om de sensatiezucht van veel mensen te bevredigen, en al helemaal niet om mensen door uiterlijke gebeurtenissen tot het geloof te brengen. Zijn gehele weg is doortrokken met de innerlijke helderheid, wat hij telkens te doen had – dus niet "vanwege deze of die omstandigheid, om dit of dat effect te bereiken". Genezingen waren vaak "tekens", handelingen in het klein, die voor het grotere, het meer principiële stonden. Bij de genezing van de blindgeborene op de sabbat antwoordde Jezus, dat de reden niet de zonden waren, "maar dat de werken Gods aan hem zichtbaar moesten worden" *Vgl. Joh. 5, 6-9; Joh. 6; Joh. 9, 3 enz.. Zie in deel 3 het hoofdstuk „Jezus en genezing“.*

Tegelijkertijd is hier zeker een hevige beweging van verouderde denkpatronen en een nadenken over de diepere betekenis van zulke daden een ongewenste bijwerking. Dat er mensen zijn, die hiervoor de mogelijkheid van het bekijken aan de buitenkant, tellen, meten, wegen nodig hebben, erkent Jezus bij Thomas, die als "natuurwetenschapstype" onder de discipelen kan worden beschouwd (...) (*zie in deel 3 het hoofdstuk "natuurwetenschappen en geloof in God"*) Jezus wilde niemand dwingen, wat het karakter van een gerecht zou hebben gehad, en er kan ook geen opzet worden gevonden, één of ander, die voor een beslissing niet rijp was, voor een afwijzing te provoceren. *Ook het "evangelie van Thomas" is het waard te worden gelezen, een apocriefe, precieze verzameling van uitspraken van Jezus, het doet er niet toe of die door Thomas zelf geschreven werd of niet. Deze tekst was ook door spirituele Christenen in Egypte en op andere plaatsen erkend.*

Navenant zijn de "wonderdaden" van Jezus ook niet het zwaartepunt van zijn werk geweest. Vaak deed hij ze ook maar, om te helpen, nadat hij werd verzocht, zonder dat er veel mensen bijeen waren, en hij "bedreigde" om mensen niets te vertellen.

Wanneer tegenwoordig echter manlijke/vrouwelijke theologen o.a. uit de school van de "ontmythologiserings-theologie" van Bultmann er steeds nog van uitgaan, dat ze deze wonderdaden helemaal kunnen "wegverklaren" of ze als symbolische beschrijving verklaren, dan moet hun worden duidelijk gemaakt, dat ze zich aanpassen aan het mechanistische

wereld- en mensenbeeld van de negentiende eeuw, en dat ze gewoonweg geen kennis hebben genomen van nieuwere wetenschappelijke stromingen. Want deze nieuwere richtingen in de kwantumfysica, in de biologie en de biofysica, het natuurmedische en het parapsychologisch onderzoek, van de astrofysica, enz. zijn allang zover, dat op zijn minst hulp bij het voorstellen daarvan gevonden kan worden, dat de "onvoorstelbaarheid" van de bijbelse gebeurtenissen uit de weg ruimt. Dat moet geen zoeken naar een "Godsbewijs" voorstellen, waarvoor andere terreinen dan het natuurwetenschappelijke verantwoordelijk zouden zijn.

Alleen dat blijft juist in het kader van deze nieuwe theologische richting, dat die een wetenschappelijke objectiveerbaarheid niet als voorwaarde van het geloof noodzakelijk acht.

De tijd van de eenzijdigheden van de oude verlichting is voorbij. Het is ook voor wetenschappelijke geesten mogelijk geworden te geloven, zonder schizofreen te worden. In een tijd, waar de mensen die uit de parapsychologie bekende feiten, zoals de gaven van enkelen, lepels vanaf enige afstand te verbuigen, zonder meer geloven – ondanks het zoveelste bedrog blijft er genoeg onbetwifelbaars over – zou het gewoonweg absurd zijn, de grotere Jezus Christus zulke mogelijkheden te ontzeggen. Jezus handelde vanuit een andere geest, als vanuit het plezier van het verbuigen van lepels, maar tegenwoordig ligt het vanwege de meeste verschillende ervaringen voor de hand, dat Jezus inderdaad alle natuurkrachten de baas kon – en dat het juist voor tegenwoordig ook zeer belangrijk is, dit fenomeen onder ogen te zien; voor ons tegenwoordige mensbeeld, voor een geheel, resp. christelijke genezing enz. Een dergelijke spirituele kijk op Jezus is geen tegenstelling tot de waarneming van de "mensenzoon" Jezus, die de alleenstaanden en hun sociale relaties resp. de gemeente een duidelijk voorbeeld wilde geven. Vaak leidt vooral het accepteren van zo'n schijntegenstelling tot afwijzing van de "wonderdaden", omdat degenen die het betreft dan welwillend van mening zijn, dat ze verkeerde tendensen moeten afweren, die van een menselijke en sociaal-kritisch christendom verwijderden. In werkelijkheid zouden pas beide samen een erop lijkend beeld van de werkelijke radicaliteit van Jezus opleveren, en zijn verbondenheid met de wil en daarom ook de kracht van de schepper.

(...) De energie is hier een niet wezenloze kracht; hij is tegelijk een effect van het wezen van Christus. Bijv. in het oosterse yoga wordt vaak de energie geïsoleerd beschouwd. Ook tegenwoordig zijn er genezingen, die in oorspronkelijke betekenis met gebed tot stand komen, en met betrekking tot het met Christus verbonden innerlijke van de mens, die de genezing en het weer volkomen goed worden van de mens wil, die dan ook volgens Christus "groter doen" kan dan hij. **De spirituele genezing zelf en de daarmee verbonden psychisch-geestelijke vooruitgang blijven natuurlijk een niet afdwingbare genade, hoeveel de mens ook ter voorbereiding daaraan kan doen.**

M.b.t. de "gaven van de Heilige Geest", zoals gave om te genezen, de "glossolalie", en profetische gaven zie ook 1. Kor. 12, 7-11; Handelingen der Apostelen 2, 17-20; en het hoofdstuk "Pinksteren" in deze schrift.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De opwekking van Lazarus

Tot zover zijn alle menselijke eigenschappen, waarmee millennia lang oude mysteriescholen tobden, door Christus op een andere manier benaderd. Zo kan het "bovenbewuste" innerlijke zelf van de mens in het aangrijpen van het lichamelijke leven, het psychische, en van het mentale zich openbaren. Daarbij wordt het vermogen ontvouwd, aan de andere kant steeds

diepere en oudere niveaus van het onderbewuste bewust op te helderen, te integreren en uit te breiden.

De oude Egyptische mysteries kenden een pad van de geest en psyche naar de bewust fysieke weg om te leven.

Bij de opwekking van Lazarus - *Joh. 10.39 - 11** - wordt een verdere verdieping zichtbaar. Eerst lijken veel schijnbaar bijkomstige details opvallend op dit Egyptische weten. Dit houdt een ervaring in, waar de mensen drie dagen in een toestand verkeerd, die de moderne parapsychologie als „Out-Of-Body-Experience" kent, als een buitenlichamelijke ervaring, zoals in dromen waarbij je vliegt, slechts bewust. Het lichaam lag er schijn dood. De mens had daarna de innerlijke zekerheid, dat hij als psychisch-geestelijk wezen na de dood verder zou bestaan. Er moest op gelet worden door de "opperpriesters" dat de proefpersoon uiterlijk na 3 dagen weer in het aardse bewustzijn zou ontwaken, anders zou een ontwaken niet meer mogelijk zijn geweest, en de lichamelijke substantie zou gaan ontbinden. Precies dat wordt ons echter door Lazarus bericht, na vier dagen "stonk hij al". Dieper, **tot in de psychische substantie moest dus die kracht werken**, die hem weer "terughaalde". Door het bijbelse gebeuren is er een tendens, om te laten zien, dat een christelijke geest ook en zelfs vooral in het materiële en in de externe daad is te herkennen; - een tendens die pas in onze tijd weer actueel kan worden opgepakt, nadat de mystiek van vroegere eeuwen bijv. voor het eerst het geestelijk-psychisch terrein zuiverend doordrong.

Dat wat religies leerden over het leven na de dood zou meer van zulke ervaringen kunnen komen, zichzelf buiten het fysieke lichaam te voelen, dan van filosofische speculaties, die overeenkwamen met de bewustzijnstoestand van de mensen uit de prehistorie, vroege geschiedenis en oudheid. Een meer passende uitleg is te vinden bij *Jean Gebser „Ursprung und Gegenwart"*. Hij onderscheidt een archaische, een magische en een mythisch bewustzijnsniveau voor die van het abstracte denken en een integraal bewustzijn. Of de breuken tussen deze niveaus moesten zijn, is een andere vraag; in elk geval kunnen ze tegenwoordig opnieuw weer worden beoordeeld. Ook R. Steiner beklemtoont de onvergelykbaarheid van oude bewustzijnswijzen. Alleen overeenkomsten daarmee zijn in de verschillende leeftijdsniveaus van de tegenwoordig opgroeiende individuen te vinden.

De vergelijking met de inwijdingsriten in de oudheid, betekent overigens niet ,dat de opwekking van Lazarus een tussen alle betrokkenen overeengekomen rituele handeling zoals in Egypte zou zijn geweest. **Jezus maakte vaak zijn handelingen wat losser in het leven van cultische voorschriften van tijdelijke – bijv. sabbat, ruimtelijker – bijv. tempel, of van situatie gebonden aard. Pas vanuit deze vrijheid gebruikte hij zulke omstandigheden af en toe toch positief, bijv. Pessach-feesten, tempel,Daarin kan hij tegenwoordig voorbeeld voor het omgaan met vele trends zijn, bijv. de acceptatie van astrologische gezichtspunten, "krachtplaatsen", gebruiken.** (Zie ook de boeken van Marko Pogacnik : "*Genezing van de aarde*", *Aardsystemen en Kracht van Christus*", ...)

In samenhang met de opwekking van Lazarus wordt ook Jezus en zijn zich vormende omgeving als geheel naar buiten toe sterk zichtbaar. Daarin wordt een groter bewustzijn van Jezus zichtbaar, dat ook de groep discipelen omvat, en op die manier nu ook de grotere sociale omgeving bezielt. Een verwante uitbreiding van het bewustzijn kan ook nu voor mensen in navolging van Jezus ontstaan, wanneer hun groepsactiviteiten een uitstraling naar buiten hebben.

Nu volgt de weg van de passie. De hogepriester brengt met zijn woorden een verband tot stand tussen dat wat met Jezus moet gebeuren en het lot van het volk (*Joh. 11*). Met zijn profetische visie neemt hij juist waar, dat Christus voor allen zal sterven. Maar hij interpreteert verkeerd, dat Jezus het volk schade toebrengt, wanneer hij in leven zou blijven. Dat vereist een bewustzijn, dat boven het denken uit processen en samenhangen

tegelijkertijd kan beoordelen, wat als vermogen meestal moet worden verworven. Het is niet gelijk aan instinctief opkomende beelden. Diepste oorzaken kunnen geopenbaard, opgelost en geschapen worden. Geen negatieve of andere gedachten worden meer halfbewust opgeslagen, ze kunnen zich niet meer tot in diepere, ook lichamelijke niveaus effectieve probleemstructuren ophopen. Ook terugwerkend wordt deze problematiek langzaam opgelost, wanneer de mens ook deze wetten uitpluist. De weg in een vrije, creatieve toekomst wordt vrij.

Hierbij komt op de Duitse en Engelse site een uittreksel uit het Johannesevangelie 11: De opwekking van Lazarus.

Kerkvader Clemens van Alexandrië was nog in het bezit van een uitgebreide "geheime" versie van het Marcus-evangelie. Dit was volgens zijn woorden "een spiritueel evangelie voor het gebruik van diegenen, die houden van verbetering", hun "wetenschappelijke vooruitgang" dienend. Hier stonden gedeelten in uit de aantekeningen van Marcus en Petrus, zoals de opwekking van Lazarus, terwijl ze in de evangeliën voor het algemene gebruik werden weggelaten. Alleen Johannes resp. zijn leerlingen namen zulke gebeurtenissen vaak in het evangelie op. Clemens beschrijft Christus als "mystagoog" resp. "opperpriester", d.w.z. als diegene, die – als onderscheid tot de oude "mysterie-culten" – in de nieuwe mysteries (geheimen van het geloof) introduceerde resp. inwijdde (vgl. *prof. Morton Smith, "The Secret Gospel..."*, hoewel hij ook twijfelachtige conclusies heeft getrokken).

Vraag:

Kan ik vermoeden, dat God diegene is, die leven en dood, evenals ook het dagbesef en slaap helpt te overbruggen?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

„De schapen"

Enige tijd voor de voetwassing worden de met Christus verbonden en als "schapen" aangesproken - *Joh. 10, 11-18*, zoals ook Christus zelf op een andere plaats als "lam" wordt aangesproken. Hier wordt de beschikbare resp. weer verworven openheid van de discipelen – speciaal voor dat, wat van Christus uitgaat – benadrukt, zoals ook de dito betrekking tussen Christus en God. Hoewel hij nu al zeer gerijpt zou kunnen zijn, kan zich de mens nu op een niveau vernieuwd als onbeschreven blad voelen, zoals een kind. Werkelijke vooruitgang leidt – ook wanneer steeds weer opnieuw trots moet worden opgewekt – eerder tot bescheidenheid, het inzicht, dat alle mensen een weliswaar belangrijke, maar uiteindelijk en kleine rol tegenover God hebben, groeit. Ook van "nederigheid" kan hier worden gesproken; maar in een vrije en geestelijke betekenis, en niet in de betekenis van kruiperig gedrag tegenover aardse autoriteiten, welk misverstand vaak werd geproduceerd. Niet toevallig zegt Christus in hetzelfde hoofdstuk "Ik ben de deur". Wie zijn wezen resp. zijn hart opent voor Christus, voor die is ook hij open als een deur, die naar God leidt, een voorwaarde voor al het andere.

Tegenover "schapen" worden ook "bokken" geplaatst (bijv. *Matt. 25:32-33*).

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Christus en de "voetwassing" en de zalving door Maria van Bethanië.

De rest van de beschrijvingen van de evangeliën geven steeds meer symbolische gebeurtenissen te zien, waar een grondiger begeleidende leer ontbreekt. Op zijn laatst hier kunnen wij de gecorrigeerde commerciële "alles-over-Jezus-onthullingsstories" aan het einde waarvan we altijd nog niets weten, gerust aan de kant schuiven. Weliswaar kan ook hier veel

uiterlijke kennis nuttig zijn, maar afdoende kan hier alleen nog meditatieve beschouwing duidelijk maken. Dit kan echter voor anderen slechts een opwekking om zelf moeite te doen om inzicht te krijgen zijn, en geen dominee of historicus kan dit van ons afnemen.

De voetwassing wordt in de bijbeltekst - *Joh. 13, 1-20* - als reiniging omschreven. Omdat zulke „esoterische“ gedeelten later in ieder geval nauwelijks nog werden begrepen, liet men ze tenminste ongecensureerd staan. Degene waar het om gaat is "geheel rein" het gaat dus niet om de voeten, maar om de symbolische betekenis ervan in de totale mens. In geheel verschillende culturen was dat denken in analogieën verbreid: dezelfde functies zijn te vinden in het menselijke organisme, dus de micro- of mesokosmos, en in de uiterlijke natuur, dus de makrokosmos. De voeten zijn de aarde toegewend, hun beweging volgt de wil. Of de mensen uiterlijk de ene of andere weg "gaat" vereist een beslissing van de wil. Een reiniging van deze wil en de tegenstrijdige capriolen duidt de inhoud van de voetwassing aan. Vgl. ook, dat Jezus in *Matth. 25, 31 e.v.* de goede daad een hogere waarde toekent dan christelijke lippendiensten.

Uiteraard stelt deze handeling, zoals alle volgende gebeurtenissen, geen pure herhaling van de reeds in de jaren ervoor gegeven impulsen tot reiniging van de verschillende wezensgebieden van de mensen voor. Alles bevindt zich onder het nieuwe voorteken, dat Jezus innerlijk weet, dat "zijn tijd was gekomen" en dat zijn discipelen rijp moesten worden, het "zeker iets" zelfstandig in grotere kringen verder te dragen. Niet meer alleen hun persoonlijke kwaliteiten, hier hun goede wil, onder het overzicht van hun innerlijke ik is het doel zoals tot aan dit punt. Maar **dit hogere niet-egoïstische ik – nu verenigd met de "persoon", kan nu zelf sterker één worden met die "Christus, die in ons gestalte heeft gekregen"; zoals een "ik van de zelve"**.

Deze ervaring zou allereerst zo kunnen worden omschreven, dat bij de innerlijke imitatie van deze handeling zo'n reinheid kan ontstaan, dat nu alles directer vanuit de innerlijke bron zelf gestuurd kan worden door de meest verschillende wezensniveaus heen. Het is echter eerst de wil. Het voelen en herkennen zal pas bij het verdere verloop zo volmaakt worden, dat de mens het waarom van zijn impulsen preciezer kan verklaren. Ook God volgt in ons een volgorde, zoals die ook op een dieper niveau een kind volgt in zijn leerproces. Dat wil niet zeggen, dat deze nieuwe ontwikkelingsperiode bijv. "onbesuisd" zou aflopen. De menselijke ontwikkeling van het ethische voelen en van het heldere inzicht is al daarvoor sterk geactiveerd. Alleen een verdere perfectie van het gevoel en het denken, overeenkomstig de geest van Christus, zoals de wil die nu al ontvangt, ontbreekt hier nog.

Een andere ervaring van deze moeilijk te beschrijven fasen zou deze in relatie kunnen staan tot het gewaarworden van het eigen bewustzijn, resp. van het zien, met de "engel" resp. met het hogere zelf het leven kunnen bekijken. Het (engelachtige) hogere zelf kan zich nu sterker met Christus verenigd tonen, en maakt zo een verandering door. Ervaringen met engelen zijn tegenwoordig heel gewoon in de nieuwe spirituele bewegingen, terwijl Christenen ondanks de bijbel nog vaak twijfelen, of er zoiets is, om maar te zwijgen over de vraag, hoe het met de "eigen" resp. "beschermengel" uit de volksmond zou kunnen zijn, en hoe zo'n verbinding eruit zou kunnen zien. Christus staat echter voor het gevormde, individuele van de mens en voor het handhaven van de verworvenheden van het mensenleven bij het zich openen voor de onpersoonlijke krachtenwerelden van de "engel". Ook is voor Christus een mens, die zo'n ervaring heeft, nog lang niet volmaakt. De eerste inzichten daarin gaf hij de discipelen al in *Joh.1*. Velen die spiritueel georiënteerd zijn, vinden, dat het alleen maar om de engelbeleving gaat, en daarna zouden ze zich uit het aardse terug kunnen trekken, intussen veronderstelt een onderzoek op deze terreinen veel aan reeds verworven stabiliteit, als het niet in het labyrint van de illusies moet eindigen; verder begint zeker met deze fase dan pas de mogelijkheid van een veelomvattende doordringing van het aardse door de geest. Als aanknopingspunt moet hier worden vermeld, dat bijv. R. Steiner als geestelijk onderzoeker van de evolutie de mens op de aarde nog lange perioden toeschrijft, zoals in zoverre ook menige andere richting. Dat nog andere praktijken, zoals hypnotisch-

spiritistische "geestenbezwingingen" al helemaal niets met de hier bedoelde archetypische basiservaringen van de engelen te doen hebben, hoeft hier niet geaccentueerd te worden. Er zijn echter intussen vele serieus te nemen inspanningen van mensen, die in hun dagelijks leven met engelen in contact te zijn.

Bij de voetwassing is het tot nu toe nauwelijks opgevallen, dat dit gedeelte – bijv. *Joh. 12* – daarmee innerlijk verbonden is, waar **Maria van Bethanië Jezus symbolisch zalft, en zijn voeten met haar haren droogt**. Staat ze gewoon als mens op zich, of staat ze ook voor vrouwelijke aspecten van God, zoals Maria, de moeder van Jezus, en Maria van Magdala – waarschijnlijk niet identiek aan M. v. Bethanië – in andere gedeeltes zouden kunnen worden toegeschreven? Waarom gaat dit aan de voetwassing vooraf? Voor de – natuurlijk tegenstrijdige – uitgangspunten van feministische ervarings-theologie zijn er zeker ook nog onontgonnen of voor een deel ontgonnen schatten. Het "laatste oliesel" bijv van de katholieke kerk kan ook als een overblijfsel van dit gebeuren worden opgevat.

Verder is het opmerkelijk, dat de voetwassing geen eenmalige handeling door Jezus persoonlijk voorstelt, maar dat ook de discipelen onder elkaar worden aangemoedigd, elkaar de voeten te wassen, op dezelfde wijze als het avondmaal gewoon in de handen van de ontstaande gemeenschap wordt gelegd – in de zin van een priesterschap van allen. De bij de voetwassing verrijnde wil, resp. levenswil, wordt **boven het eigen wezen uit op de omgeving uitgebreid**, eerst op die ertegenover is, die de betreffende de voeten wast, dan ook op de anderen en de discipelen bij elkaar.

Voetwassing kan ook als dienst aan de ander worden opgevat. Alleen met deze voetwassing hebben ze "deel aan hem" zoals Jezus het noemt. Dat onderstreept de in veel opzichten verrijkende betekenis van deze handeling. Het gaat voor eerst om het terrein, dat jonge mensen zo noemen: hij/zij "gaat met mij". Het gaat er dan natuurlijk niet meer om, "een relatie te hebben", maar "een (levende) relatie te hebben". Alleen als "stap voorwaarts" is de voetwassing te begrijpen. Op de uiterlijke vormgeving van een dergelijke handeling komt het minder aan. In de zin van de alchemistische praktijk, uiterlijke handelingen als visuele hulp ook voor innerlijke houdingen en processen in de mens te gebruiken, is zo'n handeling echter zinvol; maar echter alleen met de erbij horende innerlijke houding. Ook een denkbare juiste instelling van een handelende dominee zou niet voldoende zijn, de betrokkene zelf is erbij nodig, want daarom gaat het. Dat geldt ook voor het avondmaal – over de verschillende aspecten zijn de theologen het niet eens; ze zouden naar eigen inzicht zelfs telkens gelijk kunnen hebben, maar dit aspect van de bewuste verandering van de betroffene zelf, waarop het op de keper beschouwd eigenlijk aankomt, hebben noch de katholieke noch de protestantse kerken genoeg gewaardeerd.

Was het bij een eenvoudiger leer nog bijv. 5000 mensen en later 500 of 70, die nog konden volgen, aan de voetwassing namen nog maar de elf discipelen deel, die veel van Jezus hadden geleerd en zo voorbereid waren, dat ze de van de gelegenheid gebruik konden maken. Judas kon dat hier eventueel nog niet. Ook Jezus geeft niet alle kennis tegelijk, maar stap voor stap. Het is natuurlijk mogelijk, dat individuen ook succes hebben, wanneer hun diepere beschouwing gelijk begint bij deze naar de kruisiging lopende gebeurtenissen. Dit probeerden de christelijke Rozenkruisers. Voetwassing, geseling, doornenkroning, kruisiging en graflegging, opstanding, Hemelvaart werden "christelijke inwijdingen" genoemd. Geplaatst in een nieuwere tijd, werden daaruit ook de droombeelden van de zeven dagen duidelijk van de „*chymischen Hochzeit des Christian Rosenkreutz*“, 1616 van de Lutherse theoloog J.V. Andreae, als satire gecamoufleerd uitgegeven.

Zo'n stap is zeker meestal niet bij het eerste beleven daarvan in de openbaarheid, in de meditatie of in de droom afgesloten. In vele richtingen kan zich het zijn van de mens met al zijn capaciteiten uitbreiden, andere stappen kunnen volgen, zich kruisen met eerdere, maar

op zich, op zekere wijze afgerond, worden nieuwe kwaliteiten pas, nadat het voorgaande waarop ze stoelden is afgerond.

Na de zalving in Bethanië volgt in *Joh. 12* de intocht van Jezus in Jeruzalem als Messias. Na de voetwassing worden bijv. in *Joh. 13-17* de aankondiging van het verraad door Judas Iscariot, de afscheidsredevoeringen en het hogepriesterlijke gebed van Jezus doorgegeven.

Theologen hebben in de voetwassing vaker een symbolische handeling gezien, die verwijst naar een naderende kruisiging; of een voorbeeld van dienen met de reinigende liefde van God. Het was echter ook als een direct werkende handeling aangekondigd.

Hierbij komen op de Duitse en Engelse site uittreksels uit het Johannesevangelie 13,3-15: De voetwassing.

Vraag:

Zou ik God daarom willen verzoeken* - als ik dat niet al heb gedaan – m.b.t. mijn goede wil naar anderen toe, zodat het een tweede natuur wordt van mij – zelfs wanneer dit inspannend is?

*Later – in plaats van verzoeken (bidden) - d.w.z. ervan overtuigd zijn (geloven). Nog later Gods werken (genade) ervaren.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Het avondmaal; de intocht als Messias, de gevangenneming en de geseling

Jezus was, als beloofd Messias gehuldigd, Jeruzalem binnengetrokken - *Joh. 12, 12-19*. De verharde priesterkasten wisten hoe ze gericht op de "psychologische knoppen" van de mensen moesten drukken en om zo de stemming van de menigte voor een deel negatief te beïnvloeden.

Individuele mensen die zich bewust zijn van het negatieve en onverschillige en dat veranderen, en daarmee om proberen te gaan, zouden meer stabiliteit en godsverbondheid kunnen krijgen, waardoor ze niet meer zo manipuleerbaar zouden zijn door massasuggestie – en extreme negatieve krachten die men ook in de twintigste eeuw probeerde te integreren.

Bij de gevangenneming in *Joh. 18* – het brengt de soldaten eerst spreekwoordelijk van hun stuk – toont Christus, dat hij niet onder hun controle staat. Toch laat hij dan gewillig alles met zich gebeuren.

De "geseling" van Jezus - *Joh. 19, 1* – treft zijn rug. Het middelste deel van de mens, zijn gevoel, zijn kracht om het lijden te overwinnen in het emotionele zijn kwaliteiten, die zich bij de meditatieve imitatie kunnen voordoen, en niet passief moedeloos lijden. Toch berichten alle christelijke mystici, die het vrijwillig of onvrijwillig in hun binnenste opnieuw beleven, van de pijn. Christus vlucht dus ook niet bang voor dat, wat hem zeker – zoals een Indische meester, de Pratyahara, ook het terugtrekken van de zin beheerst – zou zijn mogelijk geweest. Veeleer is ook hier een uitbreiding van het bewustzijn op het lijden van anderen waar te nemen.

Hier moet worden opgemerkt, dat het niet de gehele waarheid was, wanneer, zoals opgemerkt, de geseling van Jezus voor het symbool van een bepaalde "inwijdingsfase" werd gemaakt, dus een ontplooiingsfase van de huidige mens op weg naar grotere volmaaktheid. De eigenlijke stap wordt door Jezus reeds bij het op de zalving in Bethanië volgende

avondmaal gezet (*Matteüs 26, 26-29*). Dit avondmaal is het betere symbool voor dat, wat Jezus aan de leidende mensheid geeft. Het brood staat vooral voor de substantie (bijv. de ziel) Jezus Christus, het "woord". De wijn staat voor de goddelijke geest van Christus, die dit woord levend maakt voor de onbaatzuchtige werking. De katholieke kerk beklemtoont de verandering van de substantie van het brood en wijn tot vlees en bloed van Christus; de evangelische kerken beklemtoonden de viering van het gedenken aan Christus. Beiden hebben in zoverre weliswaar gelijk – al bij het eenvoudigere "wijwater" hebben wetenschappelijke onderzoeken een verandering van de hoek van de watermolecule getoond. Maar het eigenlijk belangrijke punt zou de verandering zijn in het deelnemen zelf, doordat die zich geconcentreerd erop instelt, door het veranderd te worden, wat door het veranderde en veranderende "vlees en bloed" van Christus uitstraalt. Daarvoor is het brood en wijn tegelijkertijd een visuele hulp. Enkelen probeerden zelfs, zich zuiver geestelijk zonder brood en wijn op het veranderde en veranderende "vlees en bloed van Christus" in te stellen – en ondergingen de uitwerking. Dit is echter op zijn minst moeilijker. En – wanneer iemand een gezegende maaltijd wil realiseren, zonder aanspraak op een kerkelijk "sacrament", werd dit vroeger "agape-maal" - "liefdesmaal" genoemd. De geseling kan als een soort uiterlijk, karikaturistisch antwoord van onwetende machten op dat, wat eigenlijk gebeurde, worden begrepen en moet daarom niet zo zeer in het centrum van het opnieuw beleven staan. Dit geldt ook voor de volgende doornenkroning. Het soms eenzijdige accent van het lijden in de oude christelijke esoteriek verhoudt zich tot zulke nieuwere inzichten ongeveer als de oudere manier van voorstellen van Johannes de Doper tot de wijze van leren door Jezus Christus en zijn discipelen. De mens is vrij om te kiezen, welke van deze wegen hij in eerste instantie wil volgen.

Theologisch werd ook gediscussieerd, of het avondmaal een eigen vorm van het joodse Paschamaal weergaf, of dat Jezus zelf, zoals hier wordt aangekondigd als werkelijk "offerlam" het oude feest afloste. Het nieuwe verbond van God met de mensen (het Nieuwe Testament) door Jezus (*Luc.22:20*) werd verbonden gezien met *Exodus 24:8*; *Jer.31:31-33*; *Jes.53:12*. In het brood werd veeleer de persoon van Jezus gezien, in het bloed de volledig helende opoffering. Anderen hebben de oorsprong van de overlevering (zogenaamde inzettingswoorden) betwijfeld - wat m.b.t. de verbondenheid met de vroegste geschriften niet voor de hand ligt.

Hierbij komt op de Duitse en Engelse site een citaat uit Matteüs 26, 26-29 voor het avondmaal (heilige communie, eucharistie).

Vraag:

Zou ik - indien dat nog geen deel van mijn ervaring is - God om een gave m.b.t. liefdevolle samenwerking met anderen verzoeken* - zelfs wanneer dit een psychische aanpassing vereist?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De doornenkroning en de afscheidstoespraken

Omdat de geseling een bij de Romeinen gebruikelijke lichtere strafmaatregel was, raakt hier de betekenis van dit begrip in de betekenis van voorchristelijke mysteriecultus op de achtergrond. De doornenkroning - *Joh. 19, 2-3*, een daarop volgend begrip uit deze mysteries, is daarentegen geen bestanddeel van het normale Romeinse repertoire**. Het is zeker als ironie te herkennen: doornen i.p.v. goud. Toch blijft de vraag, hoe het komt, dat de soldaten zo exact aanknopen bij mysterie-tradities, zelfs wanneer zij zich daarvan op dat ogenblik niet bewust zouden zijn geweest. Zelfs wanneer ze – vele Romeinse soldaten waren aanhangers van zulke culten – zich bewust zouden zijn geweest van de uiterlijke gelijkenis, hadden ze natuurlijk Christus niet op de hun bekende wijze van beleven kunnen reduceren.

Terwijl de gouden kroon symbool van externe heerschappij zou zijn geweest – niet noodzakelijkerwijs negatief begrepen – was de doornenkroon bij Christus een symbool van een soort meesterschap, dat in de wereld niet werd gewaardeerd. Daarbij staken de doornen in het hoofd. Ook hier is niet alleen pijn, maar een kracht, om al de geestelijke wanhoop te overwinnen waarvan Christus hier geen tekenen laat zien. Ze zijn er slechts op het moment, voor hij definitief had besloten, de "kelk" niet aan zich te willen laten voorbijgaan. Met geseling en doornenkroning vinden we iets aangeduid, wat in zoverre de voetwassing voortzet; ook het voelen en het inzicht – alle weerstanden trotserend – schijnen eerder "geheiligd".

De aangesproken bestendige tendens in het gebeuren, zichzelf te overtreffen, heeft als kracht ook een relatie tot nieuwe bewegingen, zoals vredesbeweging, ecologische beweging, spirituele ambities, die "de aarde genezen" willen.

Zoals al bij de "geseling" handelt het ook bij de "doornenkroning" om een reactie, om een nabootsing van, wat reeds eerder eigenlijk was gebeurd. Dit eigenlijke punt, waar van het positieve uit die geestelijke opening, zichzelf te overtreffen tot uitdrukking komt, ligt in de "**afscheidstoespraken**" van Jezus, bijv. *Joh. 13,31 - 17*, en in de ontmoetingen met Pilatus, bijv. *Joh. 19,5** (*"ziet, de mens", wat meditatief als een voorvoelen van Jezus Christus als oerbeeld van een verlost mens kan aanduiden) Niet alleen de voetwassing en het avondmaal als zodanig, ook de woorden van Jezus waren tegelijkertijd daden.

Het zou overeenkomstig deze inzichten zinvol kunnen zijn, waar tegenwoordig van "christelijke inwijdingen of ontwikkelingsstappen" sprake is, de positieve fundamenten doorslaggevend te behandelen.

***) Er kwam evenwel in de geschiedenis van de religies een spotfiguur of spotkoning voor, waarop als substituut de volkswoede werd uitgestort. In het oude testament was er de zondenbok, die voor de zonden van het volk moest boeten (*Leviticus 16:15*). In beide gevallen werkte dat eerder als symbolisch ritueel. Daarom heeft de traditionele theologie geprobeerd, uit te beelden, dat pas Jezus een werkelijk effectief offer voor allen kon brengen. Veel kritische theologen meenden op grond van deze overeenkomsten met oude offerceremonies de offergedachte enigszins in twijfel te kunnen trekken. Dat kan lichtzinnig zijn geweest – maar zoals hierboven weergegeven, is bij de gebeurtenis nog meer verborgen, dan het gezichtspunt van het zich opofferen. Het gaat ook om het doel ervan.

Vraag:

Zou ik God - al ben ik mij daarvan nog niet bewust - om een wijze omgang met de groepen mogen verzoeken*, waartoe ik behoor – ook wanneer daarvoor nodig is, dat ik hard aan mijn oude denkpatronen moet werken?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Kruisiging en graflegging

De visies t.o.v. kruisiging en dood van Jezus zijn nog verschillender, dan bij andere stadia van zijn ontwikkeling; dat ligt enerzijds aan de hem vanuit de kerk toegewezen betekenis, anderzijds daaraan, dat de exegeten alles in hun betreffende wereldbeschouwelijke systeem wilden onderbrengen. Bijv. *Johannes 19, 12-37*.

Zo waren gnosticistische pogingen aan de randgebieden van het vroege christendom inderdaad bereid zich met Christus bezig te houden. Vanuit hun Oudgriekse achtergrond konden ze zich echter niet voorstellen dat een dergelijk groot lichtwezen uit een vrouw geboren en moest zijn gestorven. Dus moest hij als een engel, resp. zoals het later aan menige oostelijke meesters werd toegeschreven, zich slechts door een schijnlichaam

zichtbaar hebben gemaakt, dat dan ook niet sterfelijk was, maar eenvoudig weer werd opgelost. Omdat in hun leer de aardse wereld en materie voor eeuwig als boos gold, kwam het bij hen niet op, aan te nemen dat zo'n wezen alle stadia van het aardse leven doorlopen of zelfs met zijn licht doordringen moest. Het begrip "gnosticistisch" wordt hier als onderscheid tot apostolische gnosis gebruikt, welke onderscheiding zelfs de sektencriticus F. W. Haack aannam. Echter waren er de meest verschillende overgangen in dergelijke theorieën, bijv. erkent het gnostische "evangelie der waarheid" dat Jezus aan het kruis werd genageld.

Mensen met instellingen die meer materiëler of afwijzender van aard zijn, verbreidden niet alleen legenden, Jezus zou een buitenechtelijke zoon van een Romeinse soldaat zijn geweest, wat bij de toenmalige zedelijkheidsopvattingen nogal erg afkeurenswaardig was. Er werd ook gespeculeerd, Jezus zou niet gestorven zijn, maar verzorgd zijn of genezen. Tot nu toe zijn er soortgelijke pogingen, bijv. het graf van een mogelijk ouds man genaamd Jezus in Kaschmir op de bijbelse Jezus te betrekken. Ook minstens nog een andere, nog niet ontdekte Europese grafstede van Jezus duikt in de moderne literatuur op. Daartoe moet worden gezegd, dat Jezus, ook Jehoschua, Jeschua, Jesat genoemd, geen maar één keer voorkomende naam was. Ook in apocriefe geschriften (niet in de bijbelse "kanon" opgenomen geschriften) duiken verscheidene andere Jezussen op: Jezus Sirach, Jezus ben Pandira; afgezien daarvan, dat zelfs de eigenlijke Jezus volgens R. Steiners Uitleg van de afwijkende afstammingsopgaven bij Mattheus en Lucas als twee verschillende met elkaar in samenhang staande Jezusjongens werd opgevat.

Gedeeltelijk in samenhang met zulke stellingen zijn tegenstrijdige onderzoeksresultaten over de Turijnse lijkwade van Jezus opgedoken. Nu eens zou het doek pollen uit die tijd en het vaderland van Jezus bevatten, dan weer was het "uit de middeleeuwen" afkomstig. Nu eens kon de beeldindruk slechts door plotselinge hoogenergetische straling te voorschijn zijn geroepen bijv. door plotseling oplossen, dan weer zouden bloedsporen erop wijzen, dat Jezus bij de kruisafneming nog zou hebben geleefd. Een beoordeling van de nieuwere onderzoeksresultaten spreekt weer voor een echtheid van dit doek, een ongewoonlijke ontstaansoorzaak van het beeld. Dit zou mensen kunnen helpen, ook met hun aardse verstand naar de realiteit van het gebeuren rondom Christus door te dringen (*vgl. de opmerkingen over de weg van de discipel Thomas in deel 3, hoofdstuk "natuurwetenschappen en Godsgeloof"*). Bij Lorber wordt slechts de „lijfrok van Trier" als onecht behandeld; dit echter met de kennelijke bedoeling, het geloof zelf in het binnenste te zoeken, en dit niet door wispelturigheid van bevindingen en theorieën over externe artefacten afhankelijk te maken.

Zulke onderzoekingen kunnen echter inspireren tot meditatieve onderzoeken. Daarbij wordt zichtbaar, dat het om iets gaat, wat in geen bekend schema past. *Vgl. ook Grönbold „Jezus in Indien- das Ende einer Legende" (deutsch). (...).*

Hoe al eerder werd vastgesteld, zijn getuigenissen van mystici vaak van groter nut, om dichter bij de vraag naar de betekenis van de vroegere gebeurtenissen voor de tegenwoordige ontwikkeling van mensen te komen, en daarmee ook dichter bij de vraag naar hun karakter te komen. Hoe meer spirituele ervaringen iemand in deze richting heeft, hoe meer begrijpt hij. De waarnemingen van christelijke mystici en gestigmatiseerden – manlijke /vrouwelijke dragers van de wondtekenen van Christus – zijn zonder contact met elkaar voor een deel verwant; ze behelzen over het beleven van Jezus menige in de bijbel niet bekend detail, zijn daarbij ook gelijk, van Franciscus van Assisi tot pater Pio en Therese van Konnersreuth. Alle zijn het met elkaar eens, dat kruisiging en dood van Christus reëel en diep in deze wereld gegrift is, en een onverhoopte of ook bewuste verbinding met deze gebeurtenis onvoorstelbaar leed, maar ook een onvoorstelbare, niet omlaag- maar alles omhoogtrekkende kracht laat ervaren. Het existentiële, het gehele wezen totaal omvattende karakter van de kruisiging brengt het leven van zulke bijzondere personen zeker dichterbij, dan een alleen via het intellect werkende benadering. Bij het thema dood en leven, gaat het

om meer, dan om afzonderlijke wezensniveaus, die hier gemeenschappelijk bij betrokken zijn, hier met inbegrip van het "causale" niveau van het voortbrengen van principes en lot. Ook mensen met niet zo'n duidelijk uitgesproken mystieke godsverbondenheid kunnen de gebeurtenissen meditatief als brug naar de werkelijkheid gebruiken, hoe onvolkomen dat ook moge zijn. Door het woord tegen zijn medegekruisigde misdadiger, dat hij spoedig bij hem "in het paradijs" zou zijn geeft Christus aan, dat ook een snel volgen van zijn weg mogelijk is.

Het bewuste doordringen van deze diepste gebeurtenissen van het menselijke bestaan, die met onderdrukking, lijden en degeneratie zijn verbonden, kan zich als reële tegenwoordige mogelijkheid tonen, in welke mate ook. Hoewel deze mogelijkheid niet aan het seizoen of aan het geografische gebied van het gebeuren is gebonden, schijnt Pasen de waarneembaarheid te vergemakkelijken. **Het is, alsof op het oude, in overeenstemming met het jaargetijde en traditioneel beperkte ritme van vergaan en nieuw worden door Christus nog een "octaaf" zou zijn gedrukt.**

Dat Jezus de overeenkomst niet meer erkent, dat de fysische materie onoverkomelijke barrières aan de geest biedt, was reeds te zien bij de val van Lazarus. Niets behalve God, het maakt niet uit hoe traag of negatief, is voor zijn blik altijd geldig, alles tenslotte in staat te veranderen. Hoe dieper resp. onbewuster het te veranderende, des te moeilijker is natuurlijk een beïnvloeding.

Bij de kruisiging is ook, zoals bij de kort hiervoor plaatsgevonden gebeurtenissen, naast een kracht om te overwinnen een universeel bewustzijn aangegeven, bijv. in de woorden aan het kruis, die culminerend in de zin "het is volbracht!" De hierop betrekking hebbend voelbare universeel helpende "**offerende liefde**" is natuurlijk ook in de oude nogal juridisch klinkende formule van een "vrijkopen van de mensen door het offer van Jezus" niet voldoende uitgedrukt. Deze kan tegenwoordig als poging gelden, het ook voor het verstandelijke bewustzijn beter begrijpelijk te maken; oorspronkelijk zou deze echter een aanpassing aan de voorstellingswereld van de toenmalige Israëlieten geweest zijn, waar het erom ging, door rituele (dier-enz.-) offers de godheid genadig te kunnen stemmen – iets wat Jezus zelf nooit heeft onderwezen.

Even weinig geven die andere theologieën, waarin het zwaartepunt bijv. daarop wordt gelegd, dat Jezus tot in de dood niet van zijn principes afwijkt, een alleen voldoende verklaring voor de mystieke ervaringen; ook niet voor de fysische bijverschijnselen ervan zoals stigmata, en het niet eten enz. vgl. bijv. *Thurston „de lichamelijke bijverschijnselen van de mystiek”, en Höcht "Van Franciscus tot pater Pio en Therese Neumann", en ook het achtste hoofdstuk.*

Rupert Sheldrake, een bioloog, die wegens zijn totale uitgangspunten voor gedachtengangen o.a. in nieuwe spirituele bewegingen bekend werd, ontwikkelde de theorie van een "morfogenetisch veld". Ontwikkelden apen op een eiland een nieuwe vaardigheid, konden apen van het zelfde soort op eilanden die ver weg lagen zonder extern contact weldra dezelfde vaardigheid ontwikkelen. Een meer dan toevallige invloed door een krachtenveld, dat dieren van dezelfde soort met elkaar verbindt, moest aanwezig zijn. Toen de schrijver Rupert Sheldrake vroeg, of hij zich kon voorstellen, dat bijv. de ontwikkeling van Jezus tot aan de kruisiging resp. opstanding via een dergelijk krachtenveld op de gehele mensheid zou kunnen hebben uitgestraald, zei hij na verbaasd nadenken "ja; daarvoor zou echter niet het morfogenetische veld, maar een spiritueel krachtenveld zijn aan te nemen."

Ook dat is geen "bewijs van het bestaan van God" maar vele nieuwe wetenschappelijke stromingen leveren reeds betere mogelijke benaderingswijzen voor deze moeilijk te begrijpen samenhangen, dan de theologieën, die of aan de oude leer gewoonweg dogmatisch vasthouden, of echter moeilijk te begrijpen zaken eenvoudig wegdeneren.

Ook bij de kruisiging zijn er overeenkomsten – echter geen identiteit met – oude initiërende riten. Het kruis resp. de boom, waaraan de mens werd opgehangen is o.a. te vinden in het noorden – vgl. de mythen van Odin, die negen dagen aan de boom hing, en ondertussen hogere ervaringen beleefde. Het motief van het graf als inwijdingsplaats is in de megalietijd ver verbreid, ook nog in de Keltische tijd, en vooral uitgesproken in de piramidecultuur van Egypte. De piramiden, het doet er niet toe of ze inderdaad begraafplaatsen waren – wat niet is bewezen, want een inscriptie van een naam zegt weinig – of niet, ze werden in elk geval zoals ook Keltische grafheuvels cultisch gebruikt. Omdat tegenwoordig al zeer veel feiten zouden moeten worden ontkend, omdat te bestrijden, wordt er hier niet nader op ingegaan. R. Steiner is het opgevallen, dat beide geestelijke ontwikkelingsstromen, het kruis- en het grafmotief bij Christus vernieuwend samenvloeien.

Het opnieuw beleven van de kruisiging, resp. van de "middernacht van de ziel" van de "mystieke dood" van de doorgang door een verlatenheid van alles, waaraan de mens zich zou kunnen vastklemmen, dat alle bekende christelijke mystici in de één of andere vorm merken zouden, heeft ook een zekere verwantschap met het beleven van het hoogtepunt van Yoga, het Nirvikalpa Samadhi resp. de ervaring van de leer van de „Nirwana". Christelijke mystiek leverde echter de ervaring, dat in resp. achter deze leer weer "iets " is, namelijk Christus resp. God. Dat ook vanuit een aardse weg uit een overschrijden van dit Nirwana in het erachter liggende mogelijk is, liet Aurobindo zien. Op de christelijke weg kan echter toch iets van deze achter alles liggende massa doorgaand van het eerste moment van de religieuze weg aanwezig zijn, omdat dat het door de aarde heengegane wezen van Christus een brug voorstelt.

Het maakt de indruk van een moeilijke tocht, wanneer iemand zoals Aurobindo met krachten wordt geconfronteerd, die samenhangen met de ontwikkeling van Christus aannemelijk maken, maar de achtergrond ertoe er niet is. Onmogelijk is het echter geenszins, te herinneren valt aan het voorval van de Hindoejongen Sadhu Sundar Singh, die van het christendom niets wist, maar door zijn intensief innerlijk vragen naar God plotseling een christuservaring kreeg, en deze later in een boek uitwerkte. Ook bij hindoeïstische, tantrische oefeningen dook bij mensen die eerder op het opduiken van Indische Godengestalten hadden gerekend, plotseling een christusvisie op. "De geest waait, waar hij wil".

Voor een op het christendom als religiegemeenschap bepaalde theologie moeilijk te gebruiken, maar voor andere cultuurkringen des te interessanter zou de impuls van R. Steiner kunnen zijn, in Christus een op een zon gelijkend wezen te zien, dat zeker wel in voorchristelijke tijden aan enige hogere wijzen bekend was; *zie het hoofdstuk "In den beginne was het woord..." in deze tekst en in deel 3 het hoofdstuk "Het oude testament en voorchristelijke religies"*.

Later, 2000 geleden zien we de belichaming van Christus op aarde, als maatstaf voor een kantelpunt van de wereldontwikkeling, deze resp. **de mensheid als het ware op zich nemend, hem weer opnemend in zijn leven**. De oude culten zijn voor een deel gedegenereerd, zoals later het christendom oppervlakkig werd, maar een onderzoek in zulke richtingen zou toch van betekenis zijn. Christus zou zich als iets tonen, wat niet in de hem soms toegedachte rol als garant voor de macht van een afzonderlijke religieuze gemeenschap past. Een wezen, dat juist het vernieuwde algemeen menselijke belichaamt, de "nieuw Adam" van Golgotha.

Van vergeving van zonde is theologisch sprake (Joh. 1:29). Wat echter reëel kan worden beleefd, is, dat "verlossing", zoals een embryonale mogelijkheid van de "navolging van Christus" nodig heeft, om in het leven reëel tot uitdrukking te komen. Wat werkelijk kan worden beleefd, is, dat de instelling op de leiding van het leven door Christus als bemiddelaar tot God, dit leven organischer kan verlopen, dan bij een instelling op mechanisch doeltreffende lot-/ of karma-compensatielawen. Ook **Christus spreekt niet van**

wegwerken "van het kloppen tot op de cent", maar hij zegt niet dat dit zoals nog steeds "oog om oog, tand om tand" zou moeten gebeuren. De nieuwe opgaven van de mensen zou op de voorgrond staan - wat voor hem en zijn omgeving vruchtbaar is, wordt opgenomen uit zijn mogelijkheden, en omgezet. Geen verwerking van het verleden als doel in zichzelf of als ontwikkelingsmotief is meer voorspeld. Een hulp "van boven" bij het samenspel van de verschillende mogelijkheden van de mensen kan tegenwoordig worden gezien.

Terwijl bij dit thema de studie van R. Steiners de indruk zou kunnen wekken, dat Christus zich slechts met het lot van de mensheid zou bezighouden, en het individu zijn lot zelf moet verwerken, is het een ondubbelzinnige en te volgen ervaring van vele christenen, dat Christus ook zeer individueel bij het verwerken van het eigen lot kan helpen. Hij kan het tot verandering leiden, in plaats van het voor de honderd procent uitleven van alle geaardheid - - alleen toch niet zonder rekening te houden met de overige mensheid om de mensen heen. Ook de **kracht van het vergeven** tussen de mensen is een zeer reële ervaring, die bij het specifieke en eigenlijke christelijke hoort. **De eeuwige cirkels bijv. van geweld en tegengeweld worden daardoor grondig hervormd. Het is echter niet alleen een leer voor de bevrijding uit de aardse verstrikkingen resp. voor de niet-identificatie met dezelfde – in zoverre zijn overeenkomsten t.o.v. leerstellingen bijv. van boeddha vast te stellen. Maar het is bij de diepere instelling daarop een kracht – die het mogelijk maakt, de verstrikkingen van binnen uit op te lossen, en toch niet terug te trekken, zoals het nu mogelijk zou zijn; maar tegelijk de kracht te hebben, in de breedste zin "in de wereld" te blijven, als "arbeider/arbeidster in de wijngaard".**

Zelf op dit veeleisende niveau vloeit de mens blijkbaar niet weg als een druppel in de oceaan. Het is niet al in voldoende mate beschreven door dat plotselinge achterlaten van de in duizend delen vervluchtigende persoon, met inbegrip van psychische en mentale delen, zoals "kruisiging" bijv op theosofisch vlak wordt beschreven, en zoals de *Castaneda* iets dergelijks uit het schamanistische gebied zonder het begrip kruisiging beschreef – wat eveneens reële belevenissen zijn.

Een cel in het geheel, die een verantwoording voor alles houdt, wat bij de wezenssamenhang ervan behoort, is ook in dit stadium nog een passendere beschrijving van een mens, die "zijn kruis op zich nam", en waarvan de eerdere inspanningen zich nu gebundeld in de overwinning van het existentiële van het leven verdiepen.

Bij al het inspannen, het gebeuren en de symboliek van de kruisiging voor spirituele doelen in de huidige tijd ten volle te benutten, moet ook hier natuurlijk niet over het hoofd worden gezien, dat hier meer dingen bij elkaar komen:

- dat Jezus door alle stadia van het menszijn moest heengaan, van geboorte tot aan dood, alles veranderend door een nieuwe houding daartoe;
 - de kruisiging, die – onafhankelijk van alle andere oude betekenissen van het kruis – ook gewoon als wereldlijke manier van veroordelen van toen herkenbaar is, en die in dit geval ook door duidelijk oneerlijke, onwettige en materialistische praktijken van zijn tegenstanders tot stand kwam. Het was, zoals het was, en zoals het niet anders ging, en er is daarom geen kruisfetisjisme aan te tonen. Het was een laatste reactie van verzet van de verstarde, negatief geworden en onbewuste machten uit de toenmalige tijd, weer een karikatuur van het eigenlijke veranderende bewustzijn van Jezus.
- Het uiteindelijk heilzame effect van de gebeurtenis was niet van deze gewelddadige gebeurtenis tegen hem afhankelijk en moet ook samen met de opstanding worden gezien. Het is Gods werk.
- Het kruis als symbool houdt rekening met de toenmalige context van het kruis als symbool, ook als het later algemeen tot symbool voor geheel opofferende liefde werd, in welke betekenis het ook nu nog zinvol kan worden gebruikt – als tegenhanger tot onverschilligheid, haat enz.
 - Een neutraler beeld voor de innerlijke ontwikkelingen in Jezus ver van de met de

tijdsomstandigheden samenhangende context waren de laatste woorden aan het kruis, ook "in jouw handen beveel ik mijn geest" zoals het graf, dat in tegenstelling tot oudere afbeeldingen geen apart "niveau" uitbeeldt, maar bij de kruisiging hoort. En de zin van de dood van Jezus ligt niet in de dood zelf, maar in de overwinning van de uiteindelijke dood van de mens.

Dat de "laatste dingen in het leven van Jezus" in dit geschrift zo uitvoerig worden behandeld, heeft ermee te maken, dat ze nog veel minder geestelijk zijn doordrongen, dan de eenvoudiger te begrijpen eerdere gebeurtenissen; en dat daarom des te meer verwarrende theorieën daarom heen zijn ontstaan – die eigenlijk beslist zouden moeten worden opgehelderd, en hier ook door te stoten naar een directe beleving. Niet moet daarentegen de dood als het belangrijkste in het bestaan van Jezus verkeerd begrepen worden, zoals dit bepaalde theologische richtingen hebben gezien, waar het kruis het centrum van alle dingen schijnt te zijn.

De traditionele theologie erkende, zoals al de eerste discipelen van Jezus na de kruisiging en opstanding, dat meer oudtestamentische teksten tot in de details als toespelingen op het latere lijdensverhaal (passie) van Jezus en de verlossende ommekeer gelezen kunnen worden (*Luc.24:27; Psalm 22; Psalm 40:7enz.; Psalm 69:22; Jesaja 52:13-14 en 53; Zach.12:10 en 13:1; Spreuken 2:10-20; enz.*) Ook in de overlevering van de leerjaren van Jezus werden meer overeenkomsten met de latere kruisigingen en opstanding gevonden – die voor een deel een beetje moeilijk te herkennen zijn, en juist ook daarom niet eenvoudig als latere inpassing kunnen worden ontkend. Overigens vermoedde al de voorchristelijke Griekse filosoof Plato, dat zijn ideaalbeeld van de volkomen rechtvaardige in deze wereld in een kruisiging zou eindigen. (*in Politeia II*). Het is opgevallen, dat dit gebeuren ook bij de Romeinen een buitengewone indruk moet hebben achtergelaten (bijv. *Mk. 15:38*). Ondanks de herkenbare grote betekenis van deze overgang in bijbelse totale samenhang konden veel theologen daarmee niet veel beginnen. Reeds in de beginperiode van het Christendom liepen verschillende groepen telkens de stappen mee, die mensen uit hun rijen meebeleeften, of die ze persoonlijk konden begrijpen – wat tot verschillende zwaartepunten leidde.

Vraag:

Zou ik God mogen verzoeken*, mij bij het zoeken naar een overwinning op de oude geestelijke programma's betreffende leeftijd, ziekte en dood te helpen?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De kwestie van het lege graf, van de "hellevaart", van de paradijsvaart"

Het zou mogelijk zijn, op veel andere vragen in samenhang met de kruisiging in te gaan. Dat was eens de vraag naar het lege graf van Jezus - *Joh. 19, 38 - Joh. 20, 10*. Dat het niet om een normale genezing van een levende met kruiden kan zijn gegaan, werd reeds aangegeven. Nikodemus paste ook duidelijk balsemende- en mummificerende stoffen toe. Dat ook een gewone lijkenroof – met een begrafenis ergens anders – voor een niet materialistische begrensde zienswijze praktisch wegvalt, zal aan de hand van de gegevens m.b.t. de "opstanding" blijken, die in het volgende hoofdstuk moeten worden beschreven. Het andere is bij het werken aan weinig gebruikelijke vraagstellingen op te maken:

Zo zou bijv. de vraag kunnen worden onderzocht, wat er eigenlijk meestal bij de mens bij en na zijn dood gebeurt, en of er daarbij verschillen zijn. Dit is vaak op basis van religieuze openbaringen en overleveringen gebeurd, ook op grond van filosofische speculaties, met verdere medewerking bijv. van parapsychologische onderzoeken, van de humanistische en transpersoonlijke psychologie, en ook klinische en individuele ervaringen (bijv. *Elisabeth Kübler-Ross, ...*)

Praktisch alle religies gaan er uiteindelijk van uit, dat de mensen niet alleen door zijn nageslacht en culturele gevolgen "verder leeft" maar dat hij als individu geestelijk verder leeft. Ook vooroudervereringen van de natuurvolkeren zijn niet alleen op het "verder leven" gericht, maar gaan meestal van het reële geestelijke voortbestaan van de voorvaders uit, zelfs van de mogelijke te ervaren tegenwoordigheid uit in het cultische en ook in het wereldlijke leven van de nakomelingen. Ook waar voorstellingen zijn ontstaan, dat de mens in ander levensvormen zou kunnen binnengaan, zelfs stenen of iets anders, werd de regel van het voortbestaan als geestelijk wezen verder erkend. De nieuwere hogere religies beklemtonen eveneens het voortbestaan; ze zien dit noch duidelijker op hogere niveaus als de psychische, ze spreken voor een deel van contactmogelijkheden tussen de bestaansniveaus, maar ook van de problematiek ervan. Voor het bewuste opstijgen in de hogere sferen werden voor een deel bijgeschaafde ceremonieën ontwikkeld, vgl. het "Tibetaanse dodenboek" waarmee zich bijv. ook B. C. G. Jung heeft bezig gehouden. N.a.v. vragen zoals de reïncarnatie zijn zeer verschillende ervaringen en voorstellingen weergegeven. Christenen zijn het met andere religies in zover eens, dat het na de dood doorgaat. Voor wat betreft details waren er toch al in het vroegere christendom verschillende opvattingen; bijv. m.b.t. de kwestie van de "preëxistentie" van de ziel voor de bevruchting, resp. de reïncarnatie..... Er zijn tegenwoordige enige theologen, die zelf niet meer aan het verder leven na de dood resp. het door Christus mogelijke "eeuwige leven"* geloven; ze hadden zich aan een natuurwetenschappelijke enz. onderzoeksresultaat aangepast, die in principe uit de negentiende eeuw voortkwam en al lang is achterhaald. Tot praktische ervaringen leidt echter de blijvende vraag van de mens "wat zit erachter (achter de uiterlijke oppervlakte van de wereld) verborgen?"

*Het eeuwige leven in christelijke zin, als een belofte aan de "rechtvaardige" (bijv. *Matth. 25:46*) resp. aan die, die Jezus navolgen (bijv. *Lucas 18:29-30*), en die in Jezus geloven (bijv. *Joh. 3*) heeft niet per se alleen een betekenis betreffende "gene zijde". Uit wat in ons met Christus "de hemel" gelijk is geworden, verandert ook het leven in de "toekomstige wereld" die in zulke bijbelpassages ook is genoemd.

Op het gebied van de medische wetenschap zijn er niet alleen de berichten over genarcotiseerde of schijndoden, die terugkwamen en over hun belevenissen in andere bewustzijnsgebieden berichten. Er zijn ook afzonderlijke wetenschappelijke onderzoeken over, dat bijv. op het moment van de dood steeds een gewichtsafname van 21 g. plaatsvond. In anthrosofie en theosofie werd gesproken van de afscheiding van het ik resp. geestelijke "wezen" en van het "astrale resp. emotionele lichaam" en ook over het ether- resp. energielichaam en fantoomlichaam van het fysieke lichaam, waarop een verder zich-terugtrekken op het emotionele, en daarna op het ik resp. het mentale niveau en oorzakelijke wereld volgt, steeds met het hogere zelf daarover.

Vooraf van zelfmoordenaars zijn grenswetenschappelijke mediale bevindingen bekend, dat ze langere tijd aan hun aardse omgeving gekluisterd bleven. Hun onaangename herinneringen waren geenszins weg, zoals zij het zich hadden gewenst.

De huidige kennis zou er veel aan kunnen bijdragen, zich gedurende het leven met blijvende waarden in het eigen innerlijke bezig te houden, wat bijv. de bijbel altijd al suggereerde. Wie overwegend destructief, zelfzuchtig en hebzuchtig heeft geleefd, zal op grond van deze ballast, problemen krijgen en zich over het verzuimde ergeren. Wie in plaats daarvan meer voorkomend met de medemens omging, en leerde, de schepping als een deel van zichzelf te waarderen en hulpvaardig te zijn, zal op grond van dit lichtere karakter goede ervaringen ondervinden.

Ook zou de verder voerende vraag gesteld kunnen worden, hoe het wezen van de mens bij de dood met de in zijn verschillende wezensniveaus met inbegrip van het fysieke lichaam in het leven vastgelegde capaciteiten, ervaringen en substanties omgaat; ook hoe het er in dit verband er met verschillen uitziet. Ook t.a.v. deze vraag zijn er in de literatuur beschrijvingen, bijv. *Pfarrer Roesermüller*. Ze wijzen op een meer of minder geprofileerd "meenemen" van

het essentiële uit alle wezensdelen; zoals ook op soms een voorkeur voor begraven t.o.v. crematie, vanwege het genoemde proces. Zelfs van onverwachte in een graf waargenomen, plotselinge oplossing van substantie was daar sprake.

Verder bestaan er uit vele eeuwen tot nu toe, kerkelijk gecontroleerde berichten over "lichamen die niet verteren" bijv. tegenwoordig nog Bernadette Soubirius in Lourdes. Eveneens zijn er vele berichten over "lege graven". In zulke gevallen kon vaak worden geconstateerd, dat deze mensen een bijzonder met God verbonden leven hadden gevoerd.

Aan een samenhang met het lege graf van Jezus werd eerst klaarblijkelijk niet gedacht, deze gedachte is pas later in de esoterische pers opgedoken. Een rij van nog meer karakteristieke gebeurtenissen, die niet allemaal zonder meer zijn te controleren, maar ook niet globaal als niet serieus kunnen worden behandeld, konden eraan toe worden gevoegd. Het is beslist zeker, dat de fysieke materie nog erg veel geheimen in zich heeft. Onderzoekingen op het gebied van chemie en natuurkunde brengen het beeld van de vermeende relatief onveranderlijke atomen in het lichaam bovendien nog aan het wankelen, wat hier slechts terzijde opgemerkt kan worden, omdat er een hoofdstuk op zich aan gewijd zou kunnen worden.

Bovendien zou gedacht kunnen worden aan de apocriefe, door kerken niet als "kettlers" behandelde, maar niet als honderdprocent correct beschouwde en daarom niet in de bijbel opgenomen – vroegchristelijke geschriften. Een deel van het zog. „Nikodemus-evangelie” beschreef de "hellevaart van Jezus" na zijn dood, zijn invloeden op de daar een – wel emotionele – reiniging ondergane wezens. Verder wordt zijn ontmoeting met de in – daar boven liggende en geestelijke gedachte – het paradijs levende gestalten bijv. van het Oude Testament beschreven. Aan de ene kant lagen zulke voorstellingen dichtbij, ze kunnen echter zeer wel ook echte visioenen voorstellen, die dan deels direct, deels symbolisch kunnen zijn.

Als beeld toont het graf fasen van de weg van Christus een laatste verandering van het – reeds in het leven vergeestelijke – lijk van Jezus aan de ene kant en bepaalde gebeurtenissen van het door het lichaamsbewustzijn onbonden geestelijke wezen. Het ontstaan van een gehele " **Nieuwe Adam**" kondigt zich hier aan. Symbolisch is ook, dat na overeenkomstige overleveringen „Adam en Eva" ergens onder het gebied van Golgatha („schedelplaats") begraven zouden zijn.

Nog niet volledig gezegd, wat erover te zeggen valt, is ook de betekenis van het bericht *in Joh. 20, 11-18*, waarna Maria van Magdala, genoemd M. Magdalena, als eerste het lege graf ontdekt, en Christus in een tussenstadium* herkent. In de geestelijke samenhang schijnt ze hier de rol van Eva te symboliseren. – * „houd me niet vast, want ik ben nog niet opgevaren naar de Vader." Dit is een verschil met het latere verschijnen als opgestane, waar bij bijv. Thomas uitdrukkelijk de aanraking toestaat. Het totale lichaam scheen als uit de geest op een nieuwe wijze opgewekt. Maar de overleveringen geven ook helemaal niets weer over de speculaties over Jezus als de weer genezen gewonde. Zijn voorkomen was sterk veranderd, en de reacties van Maria Magdalena wijzen er geenszins op, dat deze veranderingen door vele wonden en korsten kwamen, die immers opvallend zouden zijn geweest. Ook de beide kruidensubstanties, die Nikodemus gebruikte, zijn in deze samenhang duidelijk speciaal voor doden geschikt en gebruikelijk geweest. Wat hier is gebeurd, past niet in het schema van dood en leven in klassieke zin; en ook niet in het schema van de eerder al bekende grenservaringen tussen leven en dood. Dit is ook van betekenis voor de toekomst, vgl. "de Openbaring van Johannes".

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De opstanding

Het lege graf en de opstanding van Christus vraagt van het bewustzijn van vele mensen een maximale uitdaging – bijv. *Joh. 20, 11- Joh. 21*. Hun ervaringsachtergrond, dat mensen moeten sterven, en de verstandelijke tendens, dat wat niet verklaard kan worden te verdringen, en ook verouderde – maar steeds nog in de scholen onderwezen – eenzijdige materiële denkwijzen over het leven, zijn enige van de oppervlakkige oorzaken daarvoor.

Toch zijn er ook juist uit de groep gedeeltelijk echt materieel denkende historisch-kritische stemmen van exegeten, die vaststellen, dat de berichten omtrent de opstanding de oerchristelijk best-uitgelegde berichten zijn, beter uitgelegd zelfs dan alle andere berichten over het leven van Jezus; berichten dus, die het verschijnen van Christus op verschillende plaatsen in een niet altijd direct duidelijk herkenbare nieuwe gestalte met enige nieuwe eigenschappen, echter toch met fysieke ogen voor alle waarneembare wezens bewijzen.

Eigenlijk zou daaruit moeten volgen, dat men zich achter de bijbelse weergave zou moeten scharen, dat het achter de reële veranderingsgebeurtenissen in het – vanuit het leven vergeestelijkt – lijk van Jezus, of/ en in het "lichaam" van Jezus na de dood verondersteld. (zog. "geesten" zijn meestal onzichtbaar.) In de volgorde van de menselijke ontwikkeling uiteengevallen bewustzijnstoestanden zouden die samenhang kunnen verliezen: "scheiding" is de woordelijke betekenis van het woord "zonde". De scheiding was ook een scheiding van de mens van God, zijn oorsprong. Zo kon het "onderste" dus het lichaam, nieuw in de overige wezensgebieden van Christus worden opgenomen. Vgl. het vorige hoofdstuk: : en het graf was leeg".

„In 3 dagen zal ik deze tempel opnieuw bouwen'. Hij sprak van de tempel van zijn lichaam": Na de ook voor andere gestorvenen aan te nemen opstijging van het wezen in andere niveaus resp. het binnenste (vgl. laatste hoofdstuk) zou kunnen, omdat hij nu bij gebrek aan scheidende eigenschappen alles gehoorzaamt aan het innerste, vandaar een nieuwe schepping van de niveaus van de persoon met inbegrip van een fysiek lichaam volgen – zonder "onbewuste" gebieden.

Ook naar antroposofische zienswijze (R.Steiner) is het opgestane lichaam van Christus als "Nieuwe Adam" - *1. Kor. 15:45-47* – nieuw geschapen en als ontwikkelingsmogelijkheid sindsdien bij alle mensen aanwezig (zogenaamde fysieke "fantomlichaam", in het geestelijke geworteld, maar potentieel tot in het fysieke werkend. Er bestaat hier een relatie met de ervaring van de Innerlijke Christus van de mystici, die zich met de ontwikkeling van de mens verbindt). Ook in theosofische (A. Bailey) kringen wordt de opstanding als reële nieuwe schepping gezien. Hoe onduidelijk de theosofische visie en detail voor een deel ook kon zijn, christelijke theologen moeten zich in elk geval afvragen, waarom ze niet zelf zulke - eventueel meer juiste ? – voorstellingen ontwikkelen, die tenminste voldoen aan een tegenwoordig veelzijdige algemene vorming. Het aarzelen van vele theologen, de opstanding toch nog in één of andere vorm ernstig op te vatten, voldoet tegenwoordig niet eens meer aan dit criterium van een goede algemene vorming.

Hier zij nog opgemerkt, dat het "opstandingslichaam" als werkelijk bij het wezen horend niet zonder meer aan het schijnlichaam (Mayavirupa) uit de esoterische literatuur zou kunnen worden gelijkgesteld, waarmee zich enige meesters klaarblijkelijk als door een kleed zichtbaar kunnen maken. In elk geval is gemeenschappelijk, dat zich hier de heerschappij van de geest over de materie toont. Ook door sommigen onduidelijk geformuleerde theorieën over "lichte lichamen" kunnen in deze samenhang worden gezien. Daarbij gaat het o.a. om dat wat ontstaat, wanneer de hogere wezensniveaus van de mens zich in het fysieke spiegelen. Dit vormt een brug, waarover de mens zonder verlaten van het lichaam in de realiteiten boven het fysieke kan indompelen, hebreuws ook "Merkabah" genoemd. Vele grondbeginselen voor zulke leren heeft *Prof. J. J. Hurtak/ USA bijgedragen: „De sleutels van*

de Enoch" en „*Die synoptische evangeliën*". *Centrum der eenheid Schweibentalb, CH-3855 Brienz*. Er heeft zich een organisatorisch niet tastbare beweging ontwikkeld, die door "lichtwerk" op de verschillende wijzen in deze overgangstijd met spirituele krachten zouden willen helpen. Alleen is de verleiding groot, te menen, de één of andere oefentechniek zou alleen eindelijk de vurig verwachte resultaten – de "**opstanding**" - brengen. In werkelijkheid behoort bij spirituele vooruitgang altijd een gehele ontwikkeling tot, dus ook bijv. een rijping wat het karakter betreft. Zie ook het volgende hoofdstuk.

De in de verschillende religies in de één of andere vorm te vinden voorstellingen van de reïncarnatie, d.w.z. het weer tot lichaam worden van de ziel in een nieuw lichaam, zouden een diepere, meer onvolkomen "octaaf" van de nieuwe opstandingsgeschiedenis zijn, en niet daaraan gelijk. Theorieën over een preëxistentie van de ziel voor de bevruchting en ook de leer van de nieuwe verpersoonlijking waren ook in het vroege christendom, wijd, volgens Ruffinus zelfs algemeen verbreid. Het is echter interessant, dat daarop in het vervolg geen bijzondere nadruk werd gelegd. Dat is niet alleen toe te schrijven aan de omstandigheid, dat de mensen zich een tijdlang meer op het aardse leven moesten concentreren, - zoals R. Steiner schrijft -; ook niet alleen aan een eventueel streven van op macht beluste pausen, om die mensen zo door de begrensdheid van het ene leven afhankelijker te maken, zoals ander auteurs vermoeden. Er kunnen in dit verband nog meer veelzeggende fenomenen worden gevonden. Het belangrijkste is de verankering van het opstandingsmotief in de mens. Ook wanneer deze in de praktijk zoals toekomstmuziek kan verschijnen, zou daardoor de reïncarnatie het karakter krijgen van een door Christus uiteindelijk achterhaald gebeuren. De opgestane Christus moet zich niet weer belichamen, om weer aan de mensen te kunnen verschijnen. Aan de kritiek van velen – niet van alle christelijke groepen betreffende ideeën omtrent reïncarnatie is dus te herkennen, dat de voorstelling van starre "psycho-mechanische" wetten van lot, dood en reïncarnatie, op zijn minst wanneer die als zelfdoel wordt beschouwd, niet overeenkomen met zoals Christus die eerder heeft beleefd.

Dat betekent echter niet, dat er nooit reïncarnatie zou kunnen zijn geweest of zou kunnen zijn. Vele vroegere en tegenwoordige zogenaamde "reïncarnatiebelevissen"- hoewel ook niet al deze belevissen op feitelijke reïncarnatie hoeven te berusten, maar vaak op bepaalde andere factoren - zijn–niet allen weg te discussiëren. Slechts juist binnen het christelijke terrein duiken ze, waar ze opduiken, vooral als bijzondere gevallen op, bijv. in de zaak Johannes de Doper. In plaats van dat hij de functie van Elia zou hebben overgenomen – zoals meestal wordt aangegeven- zei Jezus gewoon " hij is het". Dat zou echter de rol zijn van het opnieuw gezonden worden voor een speciale taak, om de mensen te helpen, en niet de gedwongen kringloop van een gevangene in het rad van de geboorten. Verder wordt op het terrein van de christelijke mystiek, ook daar, waar de reïncarnatie als feit wordt bevestigd (bijv. bij Lorber), vaak de grotere betekenis van nieuwe manieren van leren via andere afmetingen benadrukt. Geweldig veel kan tegenwoordig in een mensenleven worden geleerd. Reïncarnatie voor normale zuivering/ verdere ontwikkeling, eventueel met nieuwe opgaven m.b.t. tot de omgeving, zou volgens betreffende ervaringen in elk geval niet meer het oude automatische karakter bezitten – waar die voorkomt. Die oude voorstellingen zouden de aanleiding kunnen zijn geweest, dat reïncarnatieleren in de visie van Christenen zeer verdacht werden; daarbij kwam dat God en Christus in reïncarnatieleren van een andere oorsprong er niet bij waren betrokken. Dat wil echter niet zeggen, dat het zakelijk toegestaan was, alle fenomenen, die tegenwoordig overwegend door andere religies worden staande gehouden, voor christenen al bij voorbaat als niet relevant te beschouwen. De lichamelijk-psychisch-geestelijke aard van de mens is allereerst dezelfde, en daarom kunnen allen door vergelijkingen iets leren – zonder in nivelleringsmanie te vervallen.

Over de werking van mechanische voorstellingen over karma en reïncarnatie werd reeds in het hoofdstuk "de kruisiging" geschreven.

Tegenwoordig kan vaak bij zich profilerende persoonlijkheden worden geconstateerd, dat ze, nauwelijks volwassen geworden, lichamelijk niet erg lijken op de ouders. Soms lijkt het, alsof

ze hun gestalte uit een andere resp. roegere cultuur meer op hun huidige lichaam hebben gedrukt dan normaal is. Dat zou kunnen samenhangen met **een t.o.v. van de oudheid versterkte betekenis van het psychisch-geestelijke wezen t.o.v. van de voorvaderen-en verervingssamenhangen**. R. Steiner denkt aan een samenhang met het werk van Christus.

Er bestaat ondanks dit fenomeen geen aanleiding, in het werk van Christus een eenzijdige beklemtoning van het psychisch-geestelijke te zien, maar op lange termijn **eerder een impuls, beide gebieden telkens te verfijnen en nieuw op elkaar af te stemmen. Geest, ziel en lichaam moeten bij elkaar passen (wat tegenwoordig zeker niet overal kan worden gevonden.**) Juist de weg naar de opstanding moet niet alleen als zogenaamde "lichaamsvrije" geestelijke arbeid worden opgevat of worden bewandeld, maar het lichamelijke zal ook geestelijk en het geestelijke ook lichamenlijk worden - hij begint pas aan de gene zijde van alle eenzijdige intellectuele interpretaties. Vgl. bijv. *Luk. 24:36-43*. Een ideologie van het doen verdwijnen van de verscheidenheid van de volkeren enz. in een eenheidsmens ligt evenzo ver van deze impuls vandaan, als de ideologie van al het andere discriminerend herenras. Er zijn delen, het geheel, wat vanzelfsprekend moge zijn, maar tegenwoordig is niets vanzelfsprekend, alles moet bewust door werk worden verkregen.

Het motto van Christus is „Zie ik maak alle dingen nieuw". Ook wanneer hij zich uiteindelijk op de kern van de individualiteit richt, waar de mens "niet Jood noch Griek...." is, maar mens, is daarmee toch geen alleen maar uniform menselijk bovenbewustzijn gemeend, maar de gedachte, God denkt of verwerkelijkt door de individuele mens . Vanuit de individualiteit kan de mens nieuwe gemeenschappen vormen, die niet voortkomen uit de oude familie-standen- enz. bindingen. Onder de nieuwe betrekkingen uit de geest kunnen echter ook "oude" zijn, die vanuit oude onbewuste dwang overgegaan zijn in vrij beslissende betrekkingen.

In samenhang met de opmerkingen over wereldwijde effecten door krachtvelden, zoals ze bijvoorbeeld in het hoofdstuk over de kruisiging werden gemaakt, moet hier worden bedacht, dat **nadat Christus door al deze fases is gegaan, deze "daar" totaal en gelijktijdig zijn.** Ook wanneer die de stappen van Christus en de opeenvolging ervan daarin is geïntegreerd, is een "herbeleving van de kruisiging iets anders, nadat nu de opstandingsimpuls er reeds doorheenschijnt Het is niet vanzelfsprekend, dat ook bij oprechte imitatie de fysieke dood zou moeten intreden, voor de "opstandingskracht" kan werken. Mystieke ervaringen staven dit, die opstandingskracht kan als een achter alle, eenvoudigste stappen tegenwoordige aantrekkingskracht worden beleefd. Op een ander grondbeginsel vond R. Steiner, dat het paasgebeuren tegenwoordig als eenheid werkt; verdere bevindingen, zoals een "etherisatie van het bloed" voegden zich eraan toe.

Ook wat "Opvolgers van Jezus Christus" met hem samen hebben ontwikkeld, speelt tegenwoordig een rol.

In deze context is het interessant, dat nieuwe ambities bestaan, die zoals Christus de algemene acceptatie van de vanzelfsprekende, onvermijdelijke sterfelijkheid van het lichaam niet meer delen.

De Indiase filosoof en Yogi *Aurobindo* werkte na de doorgang door de nirwana-ervaring in een dergelijke richting, en probeerde „supramentale, d.w.z. bovenmentale krachten in het aardse leven naar beneden te brengen. Zijn spirituele reisgezellin, de "moeder" Mira Alfassa kon daarmee de geheugenniveaus van het fysieke lichaam bijv. de cellen doordringen, die met de oude programma's van de dood te maken hebben. Ze beleefde dit tegelijkertijd als "werk aan het lichaam van de mensheid".

Op een andere manier sprak *Rudolf Steiner* van hogere elementen die opnieuw ontstaan resp. van "lichamen" op deze gebieden over het verstand, die het dan mogelijk zouden maken, de oudere emotionele, etherische levenskrachten – en de psychische wezensgebieden na elkaar opzettelijk uit te werken. Hij noemt de hogere delen: "de geest zelf, levensgeest, geestesmens". Er zou bij hem de indruk kunnen ontstaan, dat deze profetie pas gedurende een verre tijdperioden worden verwerkelijkt.

Een vergelijk met de tegenwoordige ontwikkeling toont echter, dat dit begin tenminste als voor nu relevant kan zijn.

In het esoterische boeddhisme waren deze hogere "lichamen" tenminste als mogelijkheid voor boeddhawezens eveneens aangegeven- „Dharmakaya, Sambhogyakaya, Nirmanakaya". Weliswaar werden in deze verschillende richtingen geen uniforme doelstellingen, methoden of resultaten duidelijk. Wat echter duidelijk wordt, is, dat verschillende mensen onafhankelijk van elkaar gelijke arbeidsgebieden aanspreken, zodat deze reëler zijn te waarderen.

Hier zou een verdere ervaring uit onze eeuw toegevoegd zijn: *Carl Welkisch*, „*In het geestvuur van God*". Als lichamelijk zeer gevoelige mysticus voelde hij, door visioenen bevestigd, de taak, dat nu ook de lichaamsmaterie door God kan worden veranderd, en dat hij daarvoor een instrument was. Dat het echter vaker voorkomt, dat mensen met buitengewoonlijke "van boven gegeven opgaven" bijv. kunnen menen, de enigen te zijn terwijl de verdeling van opgaven van God eerder gecompliceerd is, is het vaak makkelijk, ze als "fantast" af te doen. Wie met de soort van mythische belevenissen vertrouwd is, kan echter inzien, dat de belevenissen ondanks mogelijke subjectieve verminderingen van werkelijke betekenissen zijn. Dat geldt ook voor Welkisch.

„Immortality", onsterfelijkheid, wordt door speciale nieuwe spiritueel-therapeutische groepen, vooral in de USA gepredikt. Men probeert de "sterfelijkheidsvoorstellungen" weg te behandelen, verder wordt door ademtechnieken zoals rebirthing – voor het bewerken van geboortetrauma's – door gezonde voeding o.a. door reële verlenging van het leven, geprobeerd aan een positiviteit uitstralend leven bij te dragen. Ook wanneer in deze kringen Christus vaak meer aan de rand verschijnt, zijn daar ook Christenen, zoals de mormoonse *Annalee Skarin*, een begrip, die over eigen ervaringen betreffende de- en rematerialisering van het lichaam heeft geschreven, hier op de achtergrond van haar verbinding met God.

Anderen, op medisch gebied, zoeken naar hormonale methoden voor een zekere verjonging. Deze ontwikkeling bevat zinvolle motieven. Zij moeten niet globaal van groothedswaanzin worden verdacht.

Vanzelfsprekend moet worden bedacht, dat het in de zin van Christus om het gehele menszijn gaat en niet bijvoorbeeld om een lichamelijke cultus, die als hoogste en geïsoleerde waarde het fysieke leven beschouwt. Ook niet om een geïsoleerde verlevendiging van de cellen gaat het hem, maar om een verenigde heiliging van het lichaam – met inbegrip van de organen, cellen enz. – en om de spirituele gebieden van de mens. Ook gaat het Christus om de vrijheid te leven en niet om een dwang om te leven. Dit alles moet niet globaal onder dit streven vallen, maar als mogelijke gevarenbronnen bij deze moeilijke tocht moeten ze worden vermeld.

De opstandingskracht, met Christus beleefd, die ze zichtbaar en geheel in het werk heeft gezet, schijnt het eigenlijke "ferment" van een harmonische ontwikkeling in deze richting uit te beelden. Veel wat hij in de kiem heeft bepaald, is nog lang niet afgesloten. Daarom is het zinvol, zich daarom bewust op hem te richten.

„Opstanding" is evenwel niet alleen een spirituele ervaring. Hij kan alles in het leven blijvend vernieuwen, waarvoor een minder bekende van de nieuwe openbaringsgroepen, namelijk het „*lichtcentrum van Bethanië*" in *CH-Sigriswil*, in hun tijdschrift „*Lichtbode*" het begrip "opstandingsleven" vorm gegeven heeft. **Na de „enge poort" van het kruis komt de volheid. Jezus beklemtoonde, dat zijn weg pas door het doen duidelijk wordt.**

Vorderingen op de persoonlijke weg van "navolging van Christus" alleen kunnen deze nog verder gaande stap bij wijze van begin begrijpelijk maken. Zoals we gezien hebben, is deze weg geen eentonige, ook geen omhooggaande, die in één enkel toppunt uitkomt; maar hij toont zich in degenen die het betreft **als door God geleide stichting van een omvangrijk gebouw, waar elke nieuwe steen op de voorgaande steunt. De stenen zijn bekwaamheden in het zijn van de mens**, die zijn uiterlijk gebouwde gebouwen trotseren. Zoals de oermens na de openbaringen van verschillende heilige geschriften volkomen werd

geschapen, zo kan hij na de doorgang door de vrije spelen resp. drama's der wereld van de onvolkomenheid langzaam vernieuwd "volkomen worden zoals de vader in de hemel" belooft Christus de wereld. Dat geldt niet alleen voor de eenvoudigste stappen op de weg, maar zelfs voor de stap van de opstanding – hij heeft geen grenzen gezet, en al helemaal niet het betreffende menselijke bevattingvermogen tot maatstaf verklaard. Hij zelf stelt nieuwe maatstaven, vgl. de "ik ben....-woorden in de evangeliën: "ik ben het brood des levens", "ik ben het licht der wereld....."; "ik ben de deur"; "ik ben de goede herder" en zelfs ook "ik ben de opstanding en het leven", wie gelooft "zal (eeuwig) leven, ook wanneer hij gelijk zou sterven" d.w.z. niet pas bij een algemene "jongste gericht", zoals bepaalde christelijke richtingen beweren; "ik ben de weg, de waarheid en het leven"; "ik ben de rechte wijnstok, en mijn vader de wijnboer... jullie zijn het leven"; ".....ik ben een koning, ik ben daartoe geboren en op de wereld gekomen, dat ik van de waarheid moet getuigen". Christus is het eigenlijke IK BEN in de mens, te onderscheiden van het egoïstische alledaagse –ik.

In het joodse geloof was er een opstanding of opwekking, echter alleen maar aan het einde der tijden. In de traditionele christelijke theologie wordt de opstanding als een nieuwe mogelijkheid door het geloof in Christus gezien – zonder dat echter behalve het avondmaal aan het begrip ervan zou worden gewerkt. Binnen de moderne, kritische theologische overwegingen kan het reeds als vooruitgang worden gezien – t.o.v. een meer materialistische theologierichting, die al het moeilijk voorstelbare eenvoudig wilde wegverklaren -, dat de opstanding als "beeld" = in overdrachtelijke zin door middel van een gelijkenis weer wordt samengevat. (*Hans Kessler, verzamelbundel "Opstanding der doden"*). Velen zouden zo'n aanpassing aan het moeilijk voorstelbare nodig kunnen hebben; maar niet per se diegenen die in staat zijn, direct aan de opstanding als innerlijke en uiterlijke realiteit te geloven. Dit geloof van gewone christenen komt bij veel zaken meer overeen met het huidige onderzoeks- en wetenschapsniveau op vele gebieden, zoals die in onze onderzoeken wordt opgepakt. Wie alles slechts "als metafoor ziet", bij die heeft volgens onze onderzoeken slechts alleen een fysieke godsdienstige verheffing effect; de helende invloed, die ook nu tot in het fysieke lichaam kan komen, kan tenminste vertraagd resp. verminderd worden.

Hierbij komt op de Duitse en Engelse site een uittreksel uit het Johannesevangelie 20 Twee van de verschijningen van de verrezene.

Vraag:

Probeer ik met God te doorgronden, hoe de kracht van de opstanding tegenwoordig vruchtbaar kan worden?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De „Hemelvaart"

Inleidende opmerking: In het Engels zijn de begrippen "Hemelvaart" en "Opstijging" identiek: Ascension. De "opstijging", zoals dit woord door moderne spirituele aspiraties resp. "lichtarbeiders" wordt gebruikt, toont echter eerder een relatie met het voorafgaande hoofdstuk, de opstanding; zie daar.

Begint Jezus Christus met de 40 dagen van de afzondering in de woestijn voor het begin van zijn werkzaamheid als leraar, hij beschrijft zijn zichtbare activiteit op aarde met de 40 dagen na Pasen waarin hij aan mensen op verschillende verwijderde plaatsen verscheen.

Na een laatste maaltijd en gesprek, "leidde Hij hen naar buiten tot bij Bethanië, en Hij hief zijn handen omhoog en zegende hen. En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende dat hij van hen scheidde en ten hemel voer" - *Luc.24, Marcus16*. „...werd hij opgenomen zichtbaar en een wolk nam Hem op, voor hun ogen weg..... Daar stonden bij hen twee mannen in witte kleren, die ook zeiden"..... Deze Jezus, die van jullie is opgenomen in de hemel zal komen, zoals jullie Hem naar de hemel hebben zien gaan." (*Handelingen der Apostelen 1*). Blijkbaar

maakten de discipelen zeer duidelijk onderscheid tussen die 40 dagen, waar Jezus ook telkens onder hen was, en weer verdween, en de tijd daarna, waar ze zich ook in zijn geest verzameld voelden, maar zonder zijn persoonlijke tegenwoordigheid.

Christus had aangekondigd dat hij naar de Vader ging. Pas na de Hemelvaart wordt van hem gezegd, dat hij zit "aan de rechter zijde van de Vader", dus met God op één niveau buiten ook het menselijk bereikbare "aan de gene zijde". Hier wordt een punt aangegeven, **waar Christus universeel met God samenwerkt. God is:** „Ik ben die Ik ben; hij is almachtig, en doch ook laat hij vrij; levendig uitgangspunt van alle krachten en wezens, en toch ook voor zich; hij is buiten de ruimte en toch overal tegenwoordig; hij is eeuwig en ook in elke tijd verborgen realiteit. Dat wil niet zeggen, dat Christus zich in het niets opgelost zou hebben, veelmeer is hij overal. Ook die overbrugging tussen mens en God door instelling op Christus was verder waarneembaar in het leven – "bidt tot de vader in mijn naam" (*Joh. 15, 16*). Dat is ook afhankelijk van de betreffende voorstelling over de gebeurtenissen 2000 jaren geleden.

De discipelen worden zich nu bewust van hun hoogte als apostelen, die ze voor Christus op aarde zijn. **Christus verschijnt nu in hen, door hen sterker in verschijning.** Het zou niet correct zijn, deze toestand zuiver extern te evalueren, alsof er verder niets meer zou zijn gebeurd, dan het verdwijnen van hun leermeester, en zij zelf de zaken verder moesten dragen. Wordt daarbij de mogelijke zelfstandige rol van de Hemelvaart betrokken, dan laat die zich als universalisering van het werken van Christus omschrijven. Een beeld daarvoor zou een hologram zijn, waarvan elke deeltje weer het gehele beeld bevat. Opmerking: met deze vergelijking moet niet een toespeling worden gemaakt op die holografische wereldbeschouwing, volgens welke de mensen toch gelijk aan God zou zijn, zich dus niet hoefde in te spannen, om gelijk aan hem te worden – overigens verwant aan die verlossingsvoorstelling, die vergeet, dat de verlossing zoals een kiem eerst door individuele beslissing en navolging wil worden verkregen.

M.b.t. de eigen relaties van de mens ontvangt hij ook de bindingen met Christus. In principe zou juist met de Hemelvaart datgene als **impuls voor de discipelen en uiteindelijk voor allen kunnen zijn bezegeld, wat gedurende het leven van Jezus als mogelijkheid is opgezet** – zo werd in het hoofdstuk over de doop in de Jordaan op de mogelijkheid van de gedaante aannemen van Christus in de mens geweest. D.w.z. wat Christus gebracht door werken heeft bereikt, heeft nu nog een uitgebreid karakter t.o.v. de uitwerking daarvan op de mensheid, wat één of ander mens door werken heeft verkregen. Het is in God verankerd, niet alleen in een "morfogenetisch" veld – zie hoofdstuk "de kruisiging". Een andere wijze, dit ongeveer uit te drukken, zou zijn "God trekt daardoor alles naar zich toe".

Paulus is tegenwoordig vaak wegens zijn traditionele hoeken en kanten bekend. Afgezien daarvan, dat deze door eenzijdige uitleg vaak worden overschat, zijn visionaire belevenissen als echt te beschouwen. Hij kon zo op zijn manier herkennen, wat ook in het Johannesevangelie enz. tot uitdrukking komt, dat de betekeneins van Christus boven een rol voor het Jodendom uitging, dat eerder het Jodendom uitverkoren was, voor de universele Christus uitgangspunt voor zijn bijdrage voor de mensen te worden. Begrijpelijkerwijs was dat één van de eerste discussie onder de discipelen.

Kerkelijke uitspraken hebben de neiging, kerk en een "lichaam van Christus" aan elkaar gelijk te stellen, wanneer ook in verdere betekenis de overige mensheid er uiteindelijk toe wordt gerekend. Antroposofische uitspraken zien duidelijker de mensheid als lichaam van Christus. Theosofische richtingen die niet uitsluitend op christelijke basis stoelen, zien voor een deel eveneens de betekenis van Christus voor de gehele mensheid, ook wanneer die hem bijna slechts in een leraarrol zien.

Moderne christelijke groepen die zich met de nieuwe openbaring bezig houden, vooral het "universele leven" zien tegenwoordig een rol van Christus ook voor de niet-menselijk wezens

– met als consequentie, dat het verdere lot van de aarde van de heerschappij aan de mens wordt onttrokken. Maar degenen die niet in eerste lijn een deel van het probleem zijn, maar een deel van de oplossing, zullen zeker een rol hebben, zoals in de bergrede wordt gezegd.

Waar iemand werkelijk iets "in Christus" doet, zou het ook voor Christus en vanzelfsprekend voor de wereld zijn gedaan.

Wie zich echter werkelijk met Christus en zijn door mensen niet willekeurig veranderbare richting van zijn werken zou kunnen verbinden zou gewoon niet voor wat betreft veel theorieën, uitdrukkingswijzen en daden in staat zijn die in al de eeuwen in de kerk gebruikelijk waren. Christus is volgens de getuigenis van de mystiek **niet bewust en als helemaal niet onbewust "te accepteren" voor hem tegengestelde krachten.**

Van waar de kerken de kracht voor oorlog, vervolging en haat vandaan haalden – meestal in dienst van wereldlijke machten – kunnen ze zelf in hun theologie beschouwen. Weliswaar kan volgens in spirituele kringen algemeen bekende praktijk licht ook juist voor "schaduw" zorgen. Zich echter tot werktuig van de schaduwen te maken – zoals het in het verleden vaak gebeurde -, in plaats van aan zichzelf zoals ook bij anderen voor het werk aan deze schaduwen bij te dragen, is een aanfluiting voor Christenen. In elk geval is in nieuwere getuigenissen, bijv. het *Slotdocument van de Europese oecumenische commissie "vrede in gerechtigheid voor de gehele schepping" 1989, de poging een nieuwe visie te herkennen.*

Ook de "Hemelvaart" kan een reële betekenis in het kader van de navolging van Christus krijgen. Rozenkruisers bijv. beleefden het naar beneden komen van de wolk uit de hemel op hen in beelden en dromen. Een beleven of meermalig beleven van toen betekent echter niet, dat dit mens zo'n stap geheel in het leven zou hebben verwerkt, het betekent bij de andere stappen eerst gewoon, dat deze kwaliteit sterker in hem was gaan werken.

„Hemelvaart", die om het beter te kunnen beleven een spirituele ervaring vereist, is dus geenszins te verwisselen met een "transport" door „UFO 's" (niet geïdentificeerde vliegende objecten). Voor oudere overleverde soorten betreffende "het wegnemen" van bijbelse profeten is het bij het rekening houden met de andere spirituele mogelijkheden ook niet overmatig waarschijnlijk (zie hoofdstuk "de opstanding"). Daarmee moet echter n.a.v. de geweldige hoeveelheid van het internationale "UFO"- visuele materiaal niet worden bestreden, dat het "UFO's" als verschijningswijze gedeeltelijk van buitenaardse astronauten zouden kunnen zijn*; en dat naar aanleiding daarvan er ook kan worden uitgegaan, dat enige sagen uit het verleden op verwante fenomenen zowel positief als ook van negatieve aard betrekking kunnen hebben; en dat ze ook in de toekomst een rol zouden kunnen spelen. De poging van hierbij passende kringen elke spirituele rotstekening met cirkels enz. met ruimteschepen te identificeren, is echter geheel overtrokken en komt overeen met een eenzijdig op ons technisch-materialistische civilisatie georiënteerd voorstellingsvermogen. Ook wanneer de mensheid goddelijke hulp van geheel verschillende soort nodig heeft, moet die uiteindelijk de reddende doorbraak zelf uitvoeren. Door vorderingen in het zijn, doen en bewustzijn kunnen de mensen op aarde overleven en daarboven uit hun opgaven vinden en vervullen. **Ook geen eigen uiterlijke verworvenheid, kan het ingroeien in verdere bewustzijnsgebieden vervangen.** Het streven, dat bijv. tot de Challenger-ruimteveren en hun tot nadenken stemm

* Opmerking: daartoe heeft zich vanuit kerkelijke hoek bijv. de theoloog Monsignore *Corrado Balducci* (vatikaan) meerdere keren geuit. Verder werd daarin voor wat betreft de kerk vaak maar een psychisch resp. sociaal fenomeen vermoed. In de officiële vatikaankrant "Osservatore Romano" stond in mei desondanks: "Het universum bestaat uit miljarden melkwegstelsels, waarvan elk uit honderd miljarden sterren bestaat. Hoe kan men uitsluiten, dat leven zich ook ergens anders heeft ontwikkeld? Wij kunnen aan de scheppende vrijheid van God geen grenzen stellen. Wanneer we met Franz von Assisi de schepsels van de aarde als broer en zuster zien, waarom zouden we dan niet ook van een aardse broer spreken? Mogelijkerwijze leven andere intelligente wezens altijd nog in volle harmonie met hun schepper."

Daarmee moet niet worden voorbijgegaan, dat **ook** technische uitwerkingen nodig zijn, bijv. om de vijandelijke atoomenergie te vervangen, en andere soorten elektromagnetische straling, gentechniek en andere technologieën. Ook dit kan echter slechts vanuit een andere geest gebeuren. Als het bedoelde ingroeien in een omvattend bewustzijn in de zin van Christus gebeurt, zou er natuurlijk een organisch groeien zijn, en geen wederom technische manipulatie. Door geen spirituele "techniek" laat zich het "heil" bedwingen. Oefeningen van verschillende aard willen uiteindelijk, nadat ze hun rol hebben vervuld, weer worden afgelegd; alleen wat eigen geworden is, telt uiteindelijk. Al helemaal onmogelijk is het, door de tegenwoordige problematische elektronische "brain-machines" – in waarheid: geheugen manipulatie-apparatuur – God passief en voor een deel onderbewust te "consumeren".

Christus is in eerste lijn in zijn speciale rol op de aarde overleverd; er moet echter ook aan manifestaties op andere niveaus en gebieden van de kosmos worden gedacht: vgl. de iets fantastische schrift „*The Urantia Book*"/ USA, die echter niet als bron, maar uitsluitend als aanzet wordt genoemd; zijn niet te verwisselen taak op de zeer dichte fysieke aarde wordt hier echter in twijfel getrokken. *Verder zie de boeken „Analekta” 1 en 2.* "Analekta" is in nog uit restoplagen te krijgen bij: Mag. Alois Thurner, Staudach 103, A-8230 Hartberg, Oostenrijk.

Theologen hebben de opname in een "wolk" vanuit oudtestamentische plaatsen bekeken (*Exodus 13:21 en 40:34*). Ze hebben de aansluitende vreugde van de discipelen aan een duidelijk beleefde nieuwe soort tegenwoordigheid van Christus verwerkt, de een als iets zeer reëls en de ander als iets subjectiefs.

Daarbij komt op de Duitse en Engelse site een uittreksel uit het Lucas-evangelie 24 met opmerkingen: De Hemelvaart.

Vraag:

Is voor mij een tegenwoordige of komende betekenis van de hemelvaart een vraag, die me in de omgang met God beweegt?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Pinksteren

Voor de kruisiging had Jezus aangekondigd, dat door zijn weggaan naar Vader de Heilige Geest, de "Trooster", de "Geest der Waarheid" van de Vader uit zou gaan - *Joh. 14,15,16*.

Ongeveer tien dagen na de Hemelvaart is de oergemeente in Jeruzalem tot gebed verzameld. „En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis..... En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op een ieder van hen en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken....." – *Handelingen der Apostelen 2*.

Met zulke woorden beschrijft niemand een gewoon vervuld zijn na het gebed. Eerder vinden wij gelijkenissen daarmee in de praktijk van de pinkstergemeenten en de Quakers. De eerste Pinkstergebeurtenis sluit zich als extern waarneembaar fenomeen aan dat aan, wat hier in het hoofdstuk over de Hemelvaart werd beschreven, de verbreiding van het werkzaam zijn van Christus op de discipelen en hun omgeving. Op de weg van het „**Neerzenden van de geest der waarheid** deelt zich weer iets met van een gemeenschappelijk werkzaam zijn van God en Christus. In dit opzicht kan het eerste Pinksteren ook als eerste **teken van een beginnende "weerkomst van Christus"** gezien worden, op zijn minst een dichterbij komen.

Ook van deze visie uit is te verwachten, dat de in de profetieën geschreven "wederkomst van Christus" nog anders bedoeld is, dan een tweede belichamingen als mens.

Opmerking: De „Trooster" resp. „Geest der Waarheid" is, strikt genomen, niet zonder meer gelijk te stellen met de "Heilige Geest", resp. de "Heilige vrouwelijke Geest", zie onder: „Sophia".

- De „Geest der Waarheid" verschijnt als een stuk van Christus zelf, dat aan de gemeenschap met hem en aan zijn woord herinnert, en het nu de discipelen mogelijk maakt, zijn werk op de aarde voort te zetten. Hij is sedert die tijd in principe niet meer serieus, religieuze en filosofische vragen slechts in de zin van een geschiedenis van literaire receptie en abstracte afleiding te behandelen. Daarover is veel geschreven. Er zijn ook andere factoren werkzaam, ook in de mens, en ze waar te nemen, daarom gaat het in dit geschrift in eerste instantie.

De erfenis van de Schepper Gods, van de Vader in de mens, in zoverre hij „... van God geboren is" – evangelie van Johannes 1 – wordt algemeen tot bewuste verinnerlijking aangeboden in het leven van Jezus; en nu wordt sinds de Pinkstergebeurtenis de erfenis van Christus zelfs bij die op de aarde achterblijvenden bevestigd, die het opnemen.

- De Heilige Geest als, "vrouwelijke, moederlijke " spiritueel-intelligente godseigenschap en – energie werd op verschillende niveaus en verschijningsvormen reeds voor het aardse leven van Jezus gevonden, zowel buiten de mensen, als ook in zijn inspirerende werking op de mens.

Er zijn zelfs betrekkingen tot het "hemelse manna" (*Exodus, Deuteronomium., Numeri, Psalmen, Nehemia, Joshua, Joh., Hebreeënbief, Openbaring*).

Het is echter ook niet volledig verkeerd, wanneer de begrippen "Geest der Waarheid" en "Heilige Geest" met betrekking tot praktische ervaringen worden gelijkgesteld, zoals het vaak gebeurt. Het mag altijd vaker gebeuren, dat krachten van God samen – en tenslotte als eenheid werken; zoals ook de mens, die oorspronkelijk, "naar het beeld van God werd geschapen", de ervaring van het zich ontwikkelen van het bewustzijn in verschillende richtingen en dan ook weer van de integratie van zijn wezen kan doen.

Daardoor zal ook het gemeenschappelijke leven van de mensheid en aarde pas werkelijk in de nu nog nauwelijks vast te stellen wijze kunnen verschijnen, zoals hier de aansluiting in samenhang met de Openbaring van Johannes wordt bekeken, zonder daarmee te menen, dat deze toekomst altijd aan huidige voorstellingsmogelijkheden moet worden aangepast.

De "Heilige Geest" is niet eenvoudigweg geest of levensadem, levenskracht. Het kan doelmatig zijn, zijn klaarblijkelijk trapsgewijze optreden op de weg van Christus te volgen. Hij wordt genoemd in samenhang met de ontvangenis van Maria, als op zijn minst in de zin van een medewerking met betrekking tot één enkele gebeurtenis.

Hij kan op die plaats gevonden worden, waar de persoonlijk aanwezige Christus in het opstandingslichaam de discipelen "aanblaast", en zegt „Neem de Heilige Geest" (*Joh. 20, 22*) – die dus hier door hen heen werkt. Een reiniging van hun waarnemingsvermogen resp. in diepere zin van hun geweten kan als voorwaarde van de verantwoording worden gezien, die hun wordt overgedragen resp. die hun wordt bewustgemaakt: "zonden te vergeven of niet(s te doen)". Dit geweten dat ook door mystici zoals J. Lorber als werking van de Heilige Geest wordt gezien, is niet het mengsel van biografisch vorm gegeven angsten, dat vaak vals met geweten wordt verwisseld, waarachter toch soms een stuk echt geweten verborgen zou kunnen zijn. Geweten in de reinste zin is ook een bewuste innerlijke leiding van de afzonderlijke mens.

Bij de eerste Pinkstergebeurtenis werkt de Heilige Geest reeds onpersoonlijk, direct "kosmisch", echter op meer manieren overeenkomstig de verschillende omzetzmogelijkheden van de daarvan doordrongenen, of overeenkomstig de verschillende voorwaarden van de aangesprokenen resp. de wereld – precies verwonde punten te treffen, ze door dit ernaar te moeten kijken op te lossen en wezenlijke verschillen en waarheden steeds beter te herkennen, zijn kenmerken van een bewustzijn, dat door de Heilige Geest schijnt aangestoten. Waar het minder om oplossing van het verwarde gaat, toont zich deze kracht meer dan creatief vormgevend, gemeenschapsvormend, vervolmakend – naar God leidend.

Ook de negentiende eeuw met zijn verschillende opwekkings- en nieuwe openbaringsbewegingen, zoals ook de twintigste eeuw kan bij preciezer kijken steeds nieuwe krachten van de Heilige Geest en de gevolgen ervan laten zien. In alle opzichten tekent zich af, dat christelijke impulsen en de Heilige Geest langs overgangen naar dat gebied gaan, waarmee de Openbaring van Johannes zich bezig houdt, die zich tot de ontwikkeling in het groot wendt.

In deze gedeelten uit het verhaal van de apostel zijn met de discipelen ook steeds Maria en de andere vrouwen resp. "vrouwelijke discipelen" "met bidden en smeken bijeen". De rol van de vrouwen – of pratend of zoals bij Paulus „zwijgend", zouden vanuit verschillende redenen daarbij onvervangbaar geweest kunnen zijn. Ze waren bijv. gevoelsmatig ontvankelijker voor fijnzinnige invloeden, en konden deze verbaal of niet-verbaal zeker ook in de groep inbrengen. Ook kan in elke vergadering, ook van geestelijke aard het verschil worden gadeslagen, wanneer niet alleen mannen, maar ook vrouwen eraan deelnemen. Waar het dan niet om mannelijk imponeergedrag gaat, kan de gebeurtenis inspirerender en vuriger aflopen, innerlijke deelname vooropgesteld. In kringen op het gebied van anthroposofie en van rozekruisen wordt Maria, die moeder van Jezus, zelfs als de eigenlijke bron gezien, waardoor de Heilige Geest op de discipelen kon werken.

Hier stoten we ook op het geheim van de „**Sophia**", van de „Wijsheid" van het Oude Testament, van een vrouwelijke uitdrukkingvorm van goddelijke kracht. Op het gebied van de orthodoxe oosters-orthodoxe kerk is Maria vaak met Sophia geïdentificeerd. De socioloog en visionair *Solowjoff* heeft haar als – zoals dit door Christus wordt aangenomen – pas in onze tijd in haar kosmische dimensie dichterbij komende wezen beleefd (zoals dit ook voor Christus wordt aangenomen, bijv. Steiners „etherische wederkomst van Christus" omstreeks 1909, e.a.) Zoals Jezus en Maria in het klein, zo kan blijkbaar de "kosmische Christus" en Sophia als hemelse moeder in het groot mystisch worden beleefd. Zie *Hildegunde Wöller "Een droom van Christus"*. De samenhang kan ook zo uitgedrukt worden: de "moederlijke" eigenschap van God werkt daaraan mee, dat de schepping God kan tegemoetkomen, zoals God die tegemoetkomt.

Feministische vrouwelijke theologen hebben erop gewezen, dat de Heilige Geest in de taal van toen eigenlijk "Heilige vrouwelijke Geest" heette". Maria resp. Sophia zouden eventueel strikter als uitdrukkingvorm gezien worden, waarin de Heilige Geest" naarbinnen vloeit en een vorm aanneemt, zoals in het symbool van de duif.

Maar ook in verschillende aspiraties van de vrouwenbewegingen in het westen en oosten kan "iets van Sophie" worden gevonden, vgl. *Dr. Susanne Schaup in het Protokol van de Ev. Academie Bad Boll voor de bijeenkomst „New Age 3: Sophia"*. Iets dergelijks kan ook "iets van Christus" niet alleen in nieuwe globale christelijke aspiraties met voorbeeldige projecten zoals het "universele leven" of in naar het streven van vernieuwingsbewegingen in de kerken, maar ook in andere, ook wereldlijke bewegingen worden gevonden. Commentaar van het NT: "de geest waait waar hij wil, en jij hoort het suizen ervan wel, maar je weet niet, van waar hij komt, en waar hij naar toe gaat. Zo is het met iedereen, die uit de geest is geboren" (*Joh. 3*).

Het komende heeft in elk geval een manlijk-vrouwelijk karakter, is niet meer patriarchaal, maar ook niet matriarchaal.

Terwijl iets van de werking van Christus in elk mens zit, zoals in de hoofdstukken hiervoor werd aangegeven, kan dit nu door de externe Christus en de Heilige Geest opnieuw worden versterkt, ook door zijn woorden maar niet alleen door deze.

De ridderschap van de graal ging er op een andere manier van uit, dat van de werken van Christus 2000 jaar geleden op de aarde iets is achtergebleven, wat door de mens gezonden en gevonden zou kunnen worden, de "graal" . Deze legende berichtte, dat iets van het bloed van Jezus, dat aan het kruis in de aarde druppelde, in een schaal werd opgevangen. Josef van Arimathia en zijn begeleiders zouden het naar Frankrijk en Engeland hebben gered, en zich steeds voor deze "wonderdadige graal" voor gebed en voor het ontvangen van inspiraties hebben verzameld. Vgl. bijv. *R. de Boron „De geschiedenis van de heilige graal”* omstreeks 1200 opgeschreven. Hoewel aan de legende ook een externe realiteit ten gronde kan liggen, valt het op, dat de gouden graalschaal met zijn kelk boven, de verdikking in het midden, en de verbreding resp. opening naar beneden de mens symboliseert* een mens, die vanuit zijn midden resp. zijn hart uit zich naar boven voor de Heilige Geest, naar beneden voor de verlossing van de aarde opent ; een "verloste mens", die op de "creatuur wacht" (*Romeinenbrief 8, 18-28*). In het geheel kan hij ook als een symbool van een tot God geopend aard worden gezien. Om deze stroming heen groepeerden zich de Katharen die voor een deel de wereld de rug toegekeerd hadden, zeg: ketters, en Albigenzen, minnezangers, troubadours. Vele miljoenen van zulke esoterische christenen werden door het pausdom als veronderstelde ketters totaal vernietigd. De diepere betekenis van de graal is dus niet volledig behandeld in die andere legende, zogenaamde lijfelijke nakomelingen van Jezus in koningsgeslachten zouden de graal zijn geweest.

Joh. 4: „... Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden.....De tijd komt en het is nu al, dat de waarachtige aanbidders de Vader in de Geest en in de waarheid zullen aanbidden; want de Vader wil hebben, die hem zo aanbidden. God is Geest en die hem aanbidden moeten hem in Geest en waarheid aanbidden." Deze zelfbewuste, vrije houding van richtingen van een geestelijk christendom zouden instituties alleen maar aankunnen, wanneer ze de moed zouden hebben, zich op basis van vrije christenmensen te vernieuwen. Omdat zulke richtingen van een spiritueel christendom zo werden gedecimeerd, dat zelfs de inhoud ervan slechts nog moeilijk te reconstrueren zijn, heeft de kerk uiteindelijk zelf die substantie aan eigen spirituele traditie afgegraven, die tegenwoordig geleidelijk aan moet erkennen een vacuüm te zijn. Nadat vele voor een deel ook zeer twijfelachtige aanbiedingen uit andere culturen dit vacuüm probeerden te vullen, zoeken nu ook kerken naar de vermiste christelijke spirituele praktijk.

De beroemde abt *Joachim di Fiore* (omstreeks 1100) sprak van de tijd van de Vader – de tijd van de wettenreligie uit het Oude Testament – alsmede van de tijd van de Zoon met kerkelijke bemiddeling, en profeteerde een derde "periode van de Heilige Geest"- boektitel *Turmverlag* - , waar in de mensen zelf hun individuele verbinding met God groeit. Ook uit deze profetie, waarvan we het belang steeds meer kunnen erkennen, zijn elementen direct en indirect in de verschillende pogingen binnengeslopen, van Luther via Marx- tot Hitler, waar ze verkeerd begrepen resp. misbruikt werden. Meestal is van zo 'n verdraaiing ook een zinvol oerbeeld.

Hier is ook een opmerking ter onderscheiding tussen een spiritualiteit van de Heilige Geest en spiritistische praktijken aangebracht. Het "gegrepen zijn door de Heilige Geest", in het ideale geval een bewust opnemen tegen de Heilige Geest, gaat over het innerste wezen van de mens. Hypnose resp. extatische transtoestanden en "bezetenheid" door die "geesten" van gestorvenen vinden daarbij niet plaats, en al helemaal niet de "bezwering" ervan. Noch voor de betreffende mensen, noch voor anderen in de groep is deze ervaring zeer vermoeiend als

in een spiritistische zitting. Het bewustzijn wordt niet beperkt, maar uitgerekt. Zo kunnen misschien heel ongewone waarnemingen in de omgeving mogelijk zijn, maar dan bewust en zonder verlies van geheugen.

De manier waarop de Heilige Geest werkt zou verenigbaar zijn zowel met meditatieve stilte – die is in kerken in het westen bijna nooit aanwezig – als ook door pogingen hetzelfde in tegenstelling door meer en betere communicatie te bereiken, zoals dit vooral in het westen van Amerika werd ontwikkeld. **Als stilte en communicatie resp. inhouden met elkaar verbonden zouden worden – passend vooral bij de mentaliteit in het midden van Europa – dan zou het door Christus resp. de Heilige Geest gewilde vooral duidelijk herkenbaar worden. Het belichaamt vaak drie wegen achter oostelijke en westelijke uitersten; natuurlijk steeds alleen, wanneer het streven niet egoïstisch, d.w.z. onethisch is. Christus is slechts met juist begrepen bescheidenheid, ethiek en de intentie voorstelbaar, die hij aan de wereld in de betekenis van een heilsgeschiedenis gaf.**

De Heilige Geest kan ook niet volledig los van de Christus resp. zijn verlangen worden beschouwd. Christus zei dat de Heilige Geest de eigenschap had, dat hij de discipelen "aan alles zal herinneren, wat ik jullie heb gezegd". Bovendien zei hij: "heb ik jullie nog veel te zeggen, maar jullie kunnen het nu nog niet dragen. Wanneer echter die, de Geest der Waarheid zal komen, die zal jullie in alle waarheid leiden."

Wat steeds naar de waarheid toe in het reine wordt gebracht, zou zich natuurlijk met de Heilige Geest tot geheel van die krachten kunnen verenigen, die de aarde willen redden.

In de leer van Christus is er de mens met zijn subjectiviteit – maar niet die grenzenloze relativering, die volgens veel moderne filosofische voorstellingen geen objectieve waarheid meer zou toelaten.

[Hierbij komt op de Duitse en Engelse site een symbolische schets van de heilige graal.](#)*

Vraag:

Wat heeft zich met God reeds in mij ontwikkeld, en wat komt me nu van God tegemoet?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Een beeld van Jezus

Wie een duidelijke voorstelling zou willen hebben, hoe Jezus eruit zag, wordt hier als afsluiting van de evangeliën naar die afbeelding verwezen, die als meest echt zou kunnen gelden – hoewel geen algemeen erkend beeld bestaat.

Het zog. enig werkelijke „beeld van onze Heiland“, dat via de uitgever Lorber is te krijgen. Volgens de overlevering werd het op bevel van keizer Tiberius van een afbeelding op een smaragd overgenomen en uit de schatkamer van Constantinopel door de sultan van de Turken aan de paus Innocenz VIII. gegeven om zijn broer los te kopen. Daarmee is een beschrijving van de gestalte van Jezus met Publius Lentulus verbonden., in die tijd stadhouder in Judea, voor de senaat en het Romeinse volk:

"Er verscheen in die dagen een zeer deugdzaam man, wiens naam Jezus Christus was, die nu nog onder ons leeft en door de heidenen voor een profeet der waarheid wordt aangezien, door zijn discipelen echter Zoon Gods wordt genoemd. Hij wekt uit de dood op en geneest allerlei ziekten. Een middelgrote man, met een statig figuur die er eerbiedwaardig uitziet,

zodat die, die hem zien, zowel van hem moeten houden als hem vrezen. Zijn haar heeft de kleur van een volledig rijpe hazelnoot, tot aan de oren bijna glad, van daar naar beneden zijn wat lokken, over zijn schouders vallend en doet meer oosters aan, met een scheiding zoals de Nazareners dat hebben. Zijn voorhoofd is open en glad, zijn gezicht zonder vlekken en plooiën, mooi, aangenaam rood. Neus en mond zijn perfect gevormd. Een flinke baard, in de kleur bij de haren passend, niet erg lang. Zijn ogen zijn donkerblauw, duidelijk en sprekend, Zijn lichaam is goed gevormd, en strak, zijn handen en armen zijn geproportioneerd. Een berisping van hem komt hard aan, maar van een aanmaning gaat vriendelijkheid uit en hij is dan innemend, in zijn uitspraken is hij gematigd, wijs en bescheiden, vol waardigheid. Niemand kan zich herinneren, hem hebben te zien lachen, maar velen zagen hem huilen. Een man in bijzondere schoonheid de mensenkinderen overtreffend."

Afbeelding in Duitse gedrukte tekst ingevoegd – met toestemming van de uitgever van 1992. Voor de afdruk van het lijk van Jezus op de lijkwade van Turijn zie verder ons hoofdstuk "Kruisiging en graflegging". Sinds 1979 is bovendien de "Sluier van Manoppello", door P. Prof. Dr. Heinrich Pfeiffer en zuster Blandina Paschalis Schlömer wetenschappelijk onderzocht. Het verschil met de Turijnse lijkwade is daar alleen het gezicht, evenwel met geopende ogen: <http://voltosanto.com>. Ook bij dit doek is de oorzaak van het ontstaan wetenschappelijk moeilijk of niet verklaarbaar: mosselzijde is bijv. niet beschilderbaar. De afmetingen van het gezicht zijn bij deze beide doelen gelijk. Vgl. Joh. 20: 5-7. Deze beelden hebben de artistieke weergaven van Jezus vanaf de eerste eeuwen beslissend ook gevormd. Op de sluier die opgerold is geweest ziet het gezicht van voren er met het haar ovaal uit; er zijn ook gelijkenissen met het andere boven beschreven beeld, dat de levendige Jezus en profiel weergeeft.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Het tweede deel: De inhoud van de Openbaring van Johannes

De Openbaring van Johannes

Bij het Johannesevangelie krijgt men bij intensievere meditatieve bestudering de indruk, dat het zwaartepunt wordt gelegd op een meditatieve terugblik n.a.v. op wat Johannes zelf in het leven heeft beleefd.

Bij de Openbaring van Johannes daarentegen is het duidelijk, dat die uitgaat van visioenen. Hier functioneert niet het voortbouwen op gedachten van externe levenservaring in de toekomst. De vorm van deze visioenen laat ook zien – behalve de ervaringen in de strijd om onderscheidingskracht bij enige innerlijke beelden enz. - dat zij aan hogere niveaus ontspruiten, dan die, waar zich externe verwachtingen in imaginaire beelden kunnen vormen, een vermenging met het persoonlijke is niet herkenbaar. De bron is ook duidelijk aangegeven, hoewel dat alleen bij zulke belevenissen geen garantie zou zijn: "Dit is de Openbaring van Jezus Christus, die hem God heeft gegeven, om zijn knechten te tonen, wat binnenkort moet gebeuren; en heeft ze uitgelegd en gezonden door zijn engel naar zijn knecht Johannes".

Moderne evangelische theologie is meestal niet bijzonder geïnteresseerd in dit apocalyptische geschrift. Die zou ze met zijn externe methoden niet werkelijk, of slechts voor een deel kunnen ontsleutelen, omdat die de "methode" van het ontstaan ervan en de daarmee verbonden symboliek niet uit eigen ervaringen kan afleiden. In de katholieke kerk bestaan enige voorstellingen over de Apocalyps, maar de mensen lezen die nauwelijks, dit is te ver weg voor de zelfgenoegzaamheid van veel mensen en kerken in de huidige tijd. Vrije kerken en sekten daarentegen beroepen zich direct op de Apocalyps*. Ze lezen uit profetisch perspectief met het verstand, dus ook met een alleen niet toereikende methode, vaak maar één tijd met één catastrofe; en zien zich telkens als de uitverkorenen, of tenminste als de

bijna uitverkorenen. *Apocalyps komt uit het Grieks, en betekent onthulling, openbaring en niet zoiets als catastrofe.

In het hoofdstuk m.b.t. de Pinkstergebeurtenis werd reeds op overgangen van individuele invloed van Jezus in zijn omgeving t.o.v. ontwikkelingen in het groot gewezen.

Wordt evenals bij de evangeliën ook de Openbaring van Johannes in zijn totaliteit uitgewerkt, zoals in de "inleiding...." aangegeven, hier komt iets onverwachts naar voren, wat in de literatuur niet voor komt:

De Openbaring laat een volgorde zien, die als volgorde verwant is aan het leven van Jezus. Echter is duidelijk sprake van ontwikkelingen in de mensheid resp. aarde en in de kosmos; ook een nog zo innerlijke, mystieke verwerking bevestigt slechts, dat het niet alleen maar beelden ter ondersteuning voor het ontvouwen of de "inwijding" van de afzonderlijke mens zijn, ofschoon ze met het oog op de genoemde parallellen t.o.v. de evangeliën ook zodanig individueel kunnen helpen. **De eigenlijke positie van de apocalyptiek is meer een bewustzijn, dat het originele gebeuren om Jezus Christus twee duizend jaar geleden vergroot m.b.t. een eveneens met originele stappen doortrokken ontwikkeling van de mensheid en aarde voor de achtergrond van de kosmos. Dit is ook met inbegrip van het universele aspect van Christus, tegenover zijn invloed als mensenzoon omstreeks het begin van de christelijke jaartelling.** Vanuit deze visie, zouden wederom enige conclusies op het gebeuren in het klein, 2000 jaar geleden mogelijk zijn.

Die Openbaring bezit een niet te imiteren grote complexiteit als de beschrijving van de evangeliën. Zij is ook niet alleen een projectie van het door Johannes naar aanleiding van het leven van Jezus beleefde op het wereldgebeuren.

De Openbaring beschrijft in haar eigenlijke "element" een gebeurtenis in meer dimensies resp. het niveau van zijn. Alleen secundair zijn ook chronologische volgordes in de stappen te vinden. Al van daaruit is duidelijk, dat vele interpretaties op historische gebeurtenissen deels in het gunstigste geval als gelijkenissen t.o.v. het getoonde kunnen gelden, en deels uitgesproken misleidend moeten zijn.

Van een ander eveneens toelaatbaar gezichtspunt uit gezien, ziet R. Steiner, dat op de aanschouwde toekomstige bewustzijnstoestanden van de mensheid door enige geestelijke leerlingen van nu gedeeltelijk kan worden geanticipeerd. *R. Steiner, na te lezen in: „De Apocalyps van Johannes“, Voordrachtscyclus 1908.*

In de zin van *Otto Hanish*, grondlegger van de zarathustrisch georiënteerde „Mazdaznan“-levensreformbeweging vond Oberdörffer overeenkomsten m.b.t. fysiologische ontwikkelingen bijv. de zenuwbanen in de mens "De Apocalyps" *Dt. Mazdaznan beweging, Gablonzer Str.7, 76185 Karlsruhe.*

Een esoterische interpretatie per hoofdstuk probeerde bijvoorbeeld *Artur Schult: „Het Johannesevangelie als Openbaring van de kosmische Christus" en „Werelden worden en Johannesapocalyps".* Natuurlijk zijn dat inzichtelijke benaderingen, waarop veel kan worden aangemerkt.

Hier nog een opmerking n.a.v. oudere profetieën: we hebben er niet veel aan de Openbaring van Johannes voor wat betreft de interpretatie te verbinden met de profetie van het Oude Testament. Ook wanneer in sommige gedeelten gelijke beelden worden gebruikt, zouden de verklaringen van de oude profeten eerst eens met de historische gebeurtenissen uit de voorchristelijke tijd en de daarbij behorende chronologische tabellen moeten worden vergeleken. Dan blijkt namelijk, dat deze profeten bijna zonder uitzondering over toen op komst zijnde gebeurtenissen in de voorchristelijke tijd en in de tijd van Christus spraken: bijv.

de Babylonische Gevangenschap en de terugkeer van de Joden toen, en ook de erop volgende oorlogen in het land, een zege van de Joden toen, enz.; ook over het komen van de Messias resp. Christus (voor wat betreft Messias vergl. het hoofdstuk over het Oude Testament). Slechts op maar enkele plaatsen komt ook nog iets naar voren, wat betrekking heeft op onze tijd of op dat wat in de Openbaring van Johannes is beschreven. (bijv. Jesaja 24; 25; 27; 66:15; Daniël 7:9-28).

De Openbaring van Johannes 5:6 werd in de traditionele (christelijke) theologie als basisvisie geaccentueerd: het lam, dat geslacht werd, en toch eerlijk voor de troon van God staat. Vanuit een kerkelijke visie werd de kerk als eerste plaats gezien, waarin het nieuwe wordt omgezet. Verder behandelden theologen de Openbaring van Johannes in samenhang met het vertrouwen betreffende de "eindtijd" (eschatologisch) op een komend "koninkrijk" van God, samen met overeenkomstige woorden uit de leerjaren van Jezus. Wat God met Jezus is begonnen, wat echter onvoltooid is, ontvouwt zich verder tot aan de voltooiing; vgl. *Filippenzen 1:6*. Daarbij kwam het voor, dat een begin van een "nieuwe hemel en een nieuwe aarde" (*Openbaring van Johannes.21*) al met de kruisiging en opstanding van Jezus werd aangenomen – en daarna een voortgezette ontwikkeling werd aangenomen. De Openbaring van Johannes spreekt evenwel van een ommekeer, waarvan zelfs bij een nog zo symbolische interpretatie een nooit aanwezige omgang kan worden vermoed. De schijnbare tegenspraak tussen iets wat eigenlijk reeds aanwezig is en een latere realisering zal nu werkelijk worden opgelost, wanneer elk bewustzijn in aanleg meditatief wordt gecontroleerd, dat Jezus laat zien, wanneer hij meermaals zinnig zegt "De tijd komt en is nu al..." (*Joh.en 4 en 5*): Het betekent, dat iets op een geestelijk niveau het reële, zichtbaar niveau later tot gelding zal laten komen.

Aanvullend [Duitse](#) / [Engelse](#) pagina's: Openbaring van Matth. 24-25.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Omgang met profetieën

Hier zouden nog enige algemene gedachten in de omgang met profetieën op zijn plaats zijn, niet alleen t.o.v. de Openbaring van Johannes, maar ook t.o.v. andere, meestal kortere "apocalypsen" uit de apocriefe literatuur van de eerste eeuwen, of moderne apocalyptische visioenen van moderne helderzienden, die meestal een "gemengd" karakter hebben; maar zeker ook andere individuele verschillende "voorspellingen" van verschillende aard. De archetypische stappen van de Openbaring van Johannes als zodanig zouden misschien evenmin vermijdbaar kunnen zijn als de verschillende stadia van de ontwikkeling van een embryo resp. van een levend wezen, of bepaalde fasen in de ontwikkeling van een mysticus enz. Hoe deze fasen echter worden doorlopen, of bij de kleinste aanleidingen veel geleerd en of veel hardheid wordt vermeden, en of grote catastrofes moeten gebeuren, dat maken mensen uit. Wie de gebeurtenissen in de wereld onderzoekt, onafhankelijk van profeten, kan dezelfde wetmatigheid zien, waarbij het er niet toe doet of het lot van de afzonderlijke mens of grotere samenhangen worden bekeken.

De niet archetypische en daarom minder fundamentele details in toekomstvisioenen zijn geestelijke programma's, die op grond van het voorgaande op een bepaald tijdstip zich zo ver ontwikkeld hebben, dat hieruit in de toekomst bepaalde gebeurtenissen zouden volgen, die steeds verder worden ingeperkt naar soort, ruimte en tijd. Veranderen echter door het ingrijpen van de mens de oorzakelijke geestelijke programma's afzonderlijk of in groepen mensen, dan veranderen ook de bijzonderheden in de toekomst, in zover die boven de noodzaken van de archetypen uitgaan. Daarom veranderen de visioenen in de loop van de tijd. Dat geldt vooral voor visioenen van mensen, die niet vanuit zo'n verreikend vlak als Johannes kijken; hun visioenen kunnen soms binnen zeer korte tijd zijn ingehaald. Inderdaad is de speelruimte van de mensheid vanwege menselijke traagheid begrensd.

Helderzienden kunnen of vage impulsen waarnemen, deze zijn soms het meest correct; of ze zien reeds duidelijkere mogelijkheden in symbolische vorm, of ook exacte fysieke gebeurtenissen, waarvan de details echter soms, omdat die slechts in geringe mate vastliggen, door het onderbewuste worden bijgestuurd; van eenvoudige projecties uit belevenissen van het verleden naar de toekomst, of andere vaak voorkomende misleidende interpretaties afgezien.

Andere tegenstrijdigheden in zulke "toekomstwaarnemingen" geven blijkbaar gevestigde, elkaar tegensprekende toekomstscenario's weer (*zie verwijzing aan het einde van het hoofdstuk over "de laatste 7 plagen" op de internetsite). Deze zijn op psychisch niveau van de mensheid "reële, nog niet duidelijk vaststaande mogelijkheden", waartoe verschillende menselijke voorstellingen hebben bijgedragen. Elk mens neemt aan dit voortschrijdend beslissingsproces over de toekomst bewust of onbewust deel.

Eenzijds is de aarde een bewust, vrij organisme, en hoe God dit deel van zijn wezen, resp. zijn schepping in bezit moet nemen, dat zal hem niemand zeggen. Anderzijds is ook de mens, wat zijn deel betreft vrij, te kiezen voor steeds betere oplossingsvoorbeelden, evenals ook zijn cellen een aanzienlijke variatiebreedte van zijn gedrag bezitten; - dit wordt niet centraal door het menselijke bewustzijn gedicteerd, dat dit echter beslist met positieve gedachten kan beïnvloeden.

Dus is door veranderende gedachten en gebeden, door liefde en vertrouwen op God, door reddende daden en genade veel meer te bereiken en bereikt, dan fatalistische houdingen zouden veronderstellen.

De waarnemingen van enige mystici, volgens welke op het hoogste niveau aan de andere zijde van ruimte en tijd alles al aanwezig is, en het aardse waarnemingsniveau van de strijd om de juiste beslissingen enz. zijn beide onafhankelijk van elkaar juist. Beide filosofisch tegen elkaar uit te spelen, komt niet overeen met het volledig verschillende karakter van deze niveaus en maakt het denkresultaat verkeerd.

[Inspiratie](#)

[Terug naar de index van deze pagina](#)

M.b.t. de inhoud van de Openbaring van Johannes: De zeven kerken

In de *Openbaring eerste hoofdstuk* beschrijft Johannes de eerste Christusvisie na de Hemelvaart. „ik keerde me om“, of duidelijker in het vierde hoofdstuk „Klim hier ...“, „en terstond was ik in de Geest“ betekenen, dat hier niet Christus naar Johannes „afdaalt“, maar Johannes tijdelijk bewust op het niveau "opstijgt", van waaruit met hem wordt gesproken. Dit is belangrijk en niet symbolisch. „De eerste en de laatste en de levendige“, die „dood was“, „...en de sleutel van de hel en van de dood heeft“, de met God verenigde Christus spreekt met hem. Hij benoemt daarmee ook **het algemene, veelvoudig gevarieerde thema, dat door de Apocalyps als een rode draad trekt: het doordringen van de verschillende achtergebleven resp. "donker" geworden niveaus van het leven – niet door één of ander licht, maar door het "waarachtige licht", in de zin van het Johannesevangelie, door Christus. Alles wordt aan het begin in de context van de nu herhaalde profetie van een wederkomst van Christus "in de wolken" gezet.**

Christus toont zich beeldend in zijn eigenschap als centrum van de "zeven gemeenten in Azië", op een zon gelijkend en onderscheidingskracht brengend. "Bekleed met een gewaad, dat tot aan de voeten reikte" –d.w.z. zijn geest doordringt alles, ook de wil, die in de voeten

tot uitdrukking komt. -; "om de borst droeg hij een gordel van goud" –de liefde van het hart is ook aan wijsheid gebonden-. "Zijn hoofd en zijn haren waren wit..." –door deze verbinding met de liefde is wederom het hoofd stralend-; "en zijn ogen als vuurvlammen" –zijn ogen 'verlichten' de wereld-; "zijn benen glommen als gouderts" –zijn schreden hebben ook een reinigende werking naar buiten-; "en zijn stem was als het ruisen van watermassa's" –ook in zijn stem vibreert de geest mee-. "In zijn rechter hield hij zeven sterren" –hij trekt alle krachten, alle karakters met de rechter, die voor de toekomst staat, naar zich toe, ze volgen hem-; "en uit zijn mond kwam een scherp, tweesnijdend zwaard" –hij brengt de werkelijke onderscheidingskracht en differentiëring.

Deze visie verschijnt als een analogie van de visie van Johannes de Doper aan het begin van het Johannesevangelie, met de duif van de ware geest; de zeven gemeenten komen overeen met de roeping van de discipelen – bijv. *Joh. 1, Matth. 4,18-22*.

De „zeven gemeenten" – zeven kerken; *Openbaring 2-3* – bestonden werkelijk. Ze belichaamden verschillende culturele problemen, kwaliteiten en mogelijkheden, die Christus onbarmhartig aan de "engelen" van deze gemeente laat schrijven. „Engel" schijnt hier ook betrekking te hebben op de aardse ladder van deze gemeenten, de brieven zijn geen zuiver bovenzinnelijke aangelegenheid. Daarnaast werd er beslist van uit gegaan, dat deze kerken inderdaad telkens door een engel werden verzorgd. Het begrip engel kan er echter ook op wijzen, dat de christelijke gemeenten in de zeven steden ook plaatsvervangend voor die krachten worden aangesproken, die ze belichamen, en die ook op een andere wijze tot uitdrukking komen.

Daarom zou het misschien ook enig waarheidsgehalte kunnen bevatten, wanneer stromingen van Rozenkruisers en van theosofische, antroposofische aard, zonder uitvoerige verklaringen ervan uitgaan, dat deze gemeenten culturen voorstellen. Deze worden als elkaar opvolgend beschreven. De huidige ommekeer van de Europese cultuur naar een aan de horizon opkomende zachtmoedigere cultuur wordt of met een wisseling van de vijfde naar de zesde gemeente of met een wisseling van de zesde naar de zevende gemeente geïdentificeerd. Soms wordt een betrekking met de voorstellingen van een komend "waterman tijdperk" geprobeerd tot stand te brengen, dat na verschillende astrologische en New-Age-richtingen tussen ca. 1961 en ca. 2000 of ook 2242 zou beginnen, resp. volgens R. Steiner pas effectief zou worden ca. 3500. Daarbij worden voor een deel nog sub-tijdperken van 300-400 jaren aangenomen. Ook wanneer aan deze kosmische cycli reële bases ten gronde liggen, wordt hier toch wat over het hoofd gezien.

De Apocalyps is volgens het karakter ervan niet op een cyclisch gebeuren van de "eeuwige wederkeer van dezelfde twaalf dierenriemeigenschappen" gericht. Het beeld van een spiraal, waar zich alles op steeds hoger niveau ontwikkelt, zou al beter zijn. De zeer principiële "kwantumsprongen" van de mensheid- en wereldontwikkeling in de Apocalyps kunnen echter niet alleen op basis van een continue ronddraaiende beweging, met de precisie van de aardas en geestelijke bijkomende omstandigheden daarvan, worden gezien. Wordt bijv. de geschiedenis van de tijd bekeken, dan gebeuren er steeds snellere ontwikkelingen. Hier kan het ingrijpen van iets van hogere orde worden waargenomen. Gefixeerd op cycli, zou bij betreffende apocalyptische veranderingen een extra grotere cyclus moeten worden waargenomen. Het kunnen echter ook die invloeden zijn, waarover de Apocalyps spreekt.

Worden de niet erg serieus genomen onderzoeken over kosmische veranderingen in de vroegste geschiedenis zoals kalenders, archeologische ontdekkingen, schriftelijke aantekeningen, sagen, volgens *H.J. Andersen* e.a. erbij betrokken, dan blijken de hemelmechanica en daarom ook de ritmes van de tijdperken niet meer constant. Ze kunnen blijkbaar door veranderende invloeden buiten werking gezet resp. worden gewijzigd. De tijdcycli zouden dan eigenlijk een nog beperktere betekenis dan bij de eerste vijf "gemeenten" hebben– daarin werden op het theosofisch terrein enz. culturen uit India, Perzië, Egypte & van Chaldea, Griekenland & Rome enz..., en de geldige Europese cultuur gezien.

Aanvulling: *De ontsluiting van de Apocalyps* (uit het "Werk van de aartsengel Rafaël" van Helene Möller - 1884-1969 -, Radona-Verlag, Am Buchstein 14/15, D-61250 Usingen - Duits/Englisch) brengt de "7 gemeenten" in verband met perioden in de ontwikkeling der kerk – veeleer onafhankelijk van kosmische cycli:

1. 33- 333 n.Chr.: Het strijden om het juist opvolgen van de opdrachten van Jezus... .
2. 333- 633 n.Chr.: Problemen en de trouw van de vroege kerk... .
3. 633- 933 n.Chr.: Openbaring door de schrift... .
4. 933- 1233 n.Chr.: Gevaren door "Ijdelheid, praalzucht, hebzucht, begeerte" in de kerk. (Opmerkingen in deze periode vonden ook oorlogszuchtige en inquisitoire problemen van de kerk plaats)
5. 1233- 1533 n.Chr.: "Onreinheid en zelfzucht in de kerk", gevolgd door massale afvalligheid van de kerk".

(De katholieke en protestantse kerk worden gedurende het verdere verloop van het betreffende boek echter als „de beide getuigen" volgens *J. Off. 11* , resp. als bij elkaar passende partners erkend)

6. 1533- 1833 n.Chr.: Vervlakt Christendom.

(Opmerking: In deze tijd ontstond ook het rationalisme en de oudere, mechanistische natuurwetenschap.)

7. 1833- 2000 n.Chr.: Onverschilligheid van velen betreffende kerken en God.

(Dan gaat het in het genoemde boek in de richting van de grote omwenteling door de spoedige terugkeer van Christus, die in de overige gedeelten van de openbaring van Johannes zijn beschreven. Dit werd als een van meer kanten belicht kosmisch gebeuren geïnterpreteerd. Het oude scenario met de grote oorlogen overweegt daarbij weliswaar; maar daar wordt reeds tegenovergesteld, dat „het gebed van de volken tot God" dat kan wijzigen; en vooral, dat de serieuze gelovigen zich „aansluiten" bij God en zijn inspiratie, en zo in zijn nabijheid kunnen worden verhoogd.)

In verhouding tot de hieronder beschreven stappen van de Openbaring geven de "gemeenten" in ieder geval een niveau weer, dat nog met de krachten van het bewustzijn van het uiterlijke leven alleen zou kunnen worden gevat.

De "7 gemeenten" en de huidige kerken - (op de Duitse en Engelse site met meer uittreksels uit de Openbaring van Johannes 1 - 3)

a.) De 7 vroegere kerken in Klein-Azië

Tabel

Vroege kerk	Christus spreekt als:	Erkenning	Vermaning	Doel voor hen, die zichzelf overwinnen
in Efeze	"die de zeven sterren in zijn rechter hand houdt, die tussen de zeven kandelaren wandelt"	Werken, zorg, geduld, de kwaden niet verdragen, "Nikolaïeten waren ook tegen, zoals ze tegen mij zijn"****, verkeerde apostelen herkend, geduld, wegens Christus last gedragen, niet moe geworden.	heeft de eerste liefde verlaten; moet boete ondergaan en de eerste werken doen; anders wordt tot zover de kandelaar weg gestoten van zijn plek.	"...die zal ik geven te eten van het boek des levens, die in het paradijs Gods is."

in Smyrna	"de eerste en de laatste, die dood was en levend geworden is"	verdrukking, armoede - "en toch rijk", "de laster van hen die zeggen dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge des satans "	"Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult! Zie de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen."	"Wees getrouw tot aan de dood, dan zal ik u de kroon des levens geven. Wie overwint, die zal geen schade lijden van de tweede dood."
in Pergamun	"die het tweesnijdende scherpe zwaard heeft"	"houd vast aan mijn naam en hebt het geloof in mij niet verloochend, ook niet in de dagen van Antipas, mij getrouwe getuige die gedood werd"	daaronder aanhanger van Bileam: Balak-afgodenverering met (tempel) hoerij; enige Nikolaïeten. "Doe boete; wanneer echter niet, dan zal ik gauw tot u komen en tegen u strijden met het zwaard van mijn mond "	"Wie overwint, hem zal ik geven van het verborgen Manna en ik zal hem een witte steen geven en op die steen is een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan die hem ontvangt."
in Thyatira	"de Zoon Gods, die ogen heeft als een vuurvlam en zijn voeten zijn als koperbrons."	Ik ken jouw werken en jouw liefde en jouw geduld en ik weet, dat je hoe langer hoe meer doet.	duldt valse profetes Izebel: afgodenoffers met tempel-prostitutie. Dreiging: grote rampspoed, haar kinderen dood, allen krijgen naar hun werken. De andere: niet nog een last, "doch, wat jullie hebben, houdt dat vast, tot ik kom."	"Wie overwint,... die zal ik autoriteit geven over de heidenen (/naties) en hij moet ze weiden met ijzeren staf , en ze als de vaten van een pottenbakker kapotslaan", "... en ik zal hem de morgenster geven.
in Sardes	"die de zeven Geesten Gods en de zeven sterren heeft"	"Ik ken jouw werken". Enigen die hun kleren niet hebben bezoedeld.	"Je hebt de naam dat je leeft en bent dood. Wees wakker en versterk het overige dat dreigde te sterven"; werken niet volkomen. Vast houden, wat ontvangen en gehoord werd, boete doen. Anders "zal ik komen als een dief...".	"Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte kleren, en ik zal zijn naam niet uitwissen uit het boek des levens, maar ik zal zijn naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen."

in Filadelfia	"de heilige, de waarachtige, die de sleutel Davids heeft, die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent"	Werken; heeft een kleine kracht en zijn woord bewaard en zijn naam niet verloochend. "Omdat gij het bevel bewaard hebt om mij te blijven verwachten, zal ook ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal...."	"ik zal er een aantal uit de synagoge des satans sturen, die zeggen dat ze Joden zijn, en het niet zijn.....; ze moeten "voor jou neervallen en toegeven, dat ik je heb lief gehad".....opdat niemand je kroon neme!"	"...die wil ik maken tot de pijler in de tempel van mijn God, en hij moet er niet meer uitgaan, en ik zal op hem schrijven de naam van mijn God en de naam van het nieuwe Jeruzalem, de stad van mijn God, die vanuit de Hemel hier neerkomt van mijn God, en mijn naam, de nieuwe"
in Laodicea	"die Amen heet, de trouwe en waarachtige getuige, het begin van de schepping van God"	("ik ken jouw daden"; maar hier is geen duidelijke positieve bevestiging)	"...omdat je lauw ***** bent en noch warm noch koud, zal ik je uit mijn mond spuwen ". "...je weet niet, dat je de ellendige en jammerlijke bent, arm, blind en naakt. Ik raad je aan, van mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is....." "en witte kleren....." "en oogzalf...". "Allen die ik liefheb, bestraf ik en tuchtig ik. Wees dan ijverig en bekeer je!"	"Wanneer iemand mijn stem wil horen en de deur open doet, ik zal bij hem binnenkomen en de avondmaaltijd met hem gebruiken en hij met mij. Wie overwint, die zal ik geven, met mij te zitten op mijn troon, gelijk ook ik heb overwonnen en gezet ben met mijn vader op zijn troon."

**** gebruikelijker vertaling "haat"& "haat" (Christus haat niemand!); zie ook de brief aan de Efeziërs van Paulus 4-6; *****"lauw" betekent niet een duidelijk gedifferentieerde derde persoon, maar de afwezigheid van een duidelijke houding. Maar dat Christus telkens in een andere eigenschap tot de kerken spreekt, geeft aan, dat de kerken ook in positieve zin verschillende dingen moeten leren.

b.) de huidige kerken

Deze zeven vroege gemeenten / kerken hebben werkelijk bestaan.. In de hoofdttekst van Christuswege.net wordt ook op een algemene betekenis voor verschillende groepen mensen / culturen gewezen. **Het is echter ook mogelijk te onderzoeken, of soortelijke eigenschappen zoals in de " zeven gemeenten" in kerken van nu resp. binnenkerkelijke richtingen en christelijke bewegingen zijn terug te vinden. Opdat dit niet bijdraagt tot een voorbarige identificering en schematisering, zijn zulke inzichten hier niet genoemd; maar daarop volgend worden de verschillende zijden van de tegenwoordige kerken afzonderlijk geschetst, zodat iedereen dit op eigen wijze kan overdenken. Er wordt benadrukt, dat hier geen kerk wordt veroordeeld – dat zou alleen Christus zelf maar kunnen. Veeleer zou zo een verborgen betekenis van "eenheid in verscheidenheid" van de oecumene zichtbaar kunnen worden, doordat een overeenkomst met universele basispatronen zoals de "zeven tonen" enz. wordt vermoed.**

Tabel

huidige kerken*/ richtingen	sterke kanten	wat geïnteresseerden op de koop toe moeten nemen
<p>Syrische- orthodoxe kerk & enige aanhangers van het oude Keltische christendom; Armeense kerk; Egyptisch-Koptische en Ethiopische kerk;</p> <p>Grieks-, Russisch-, Servisch- Orthodoxe kerken;</p> <p>(&uitgeroeide takken van het christendom van Arius)</p> <p>"Thomaskerk" in India; Nepalese kerk;...</p>	<p>Vaak diep geloof, deels sterk geestelijk streven bij de monniken enz., doorzettingskracht, consequentie. Een waas van oorspronkelijkheid. Gedeeltelijk crypte onder de kerk als restant van christelijk- esoterische tradities. Wijsheidsleer (Maria-Sophia).....</p>	<p>Meestal mooie maar streng traditioneel ritueel – bijv. 3 uren staan – (behalve bijv. bij de Thomaskerk). Gering aanpassingsvermogen aan het veelvormige zoeken van moderen resp. jonge mensen, juist in vorig atheïstische omgeving – die daarom vaak eerder aan de rand van de kerk staan en meer wereldlijk denken. Bij enige van deze kerken leidden communistische systeemdwingen of nationale voorliefdes tot begrenzingen van het werk, of bevorderden vijandschappen t.o.v. van andere kerken of volkeren.....</p>
<p>Vrije kerken, Evangelische, ook Pinksterkerken, Quakers</p> <p>Andere gemeenschappen die soms met twijfelachtige redenen als "sekten"*** werden aangeduid: Adventisten, Nieuw-apostolische kerk, Mormonen, e.a.</p>	<p>Eenvoud en zonder compromissen overeenkomstig de eigen geloofsopvatting en moraal. Deze ongecompliceerde betrekking tot Jezus Christus verschaft vooral voor geschikte mensen ook een directere toegang tot zijn kracht: sterke geloofservaringen zoals buitengewone gebedsverhoringen, geloofsheileringen enz.; intensieve bijbelstudie zonder het verklaren van moeilijk begrijpelijke plaatsen; sterke wederzijdse ondersteuning van de gemeenteleden – geen uitsluitend zondags- of zelfs kerstmischristendom....</p>	<p>Behalve de veelvoudige bevestiging in het geloof geen directe methoden ter voorbereiding op spirituele resp. geloofservaringen. Dus ook meestal te weinig stille of daarvan uitgaande methoden zoals christelijke meditatie (zoals dit ook bij andere kerken ontbreekt De goed gemeente morele strengheid in tussenmenselijke zaken bestaat vaak uit verboden en wordt zelden met voldoende aanwijzingen begeleid, zoals bijv. vriendschappen d.w.z. hoe je daar tegenwoordig mee om moet gaan. Voor een deel beperkte wil, een veelvoud van christelijke ervaringen die degene die binnen dit spectrum valt, beslist moet begrijpen. Vaak de mening, dat wat voldoende was voor een bepaalde persoon, ook voldoende is voor het bekeren van alle anderen. Voor een deel een te sterk gevoel uitverkoren te zijn m.b.t. de eigen kerk (vooral bij nieuw-apostolische kerk enz) Soms bindt men zich tegen wat men eigenlijk wil, politiek te veel.....</p>

<p>Meerderheid in de protestantse/ evangelische kerken</p> <p>& progressieve open kerk enz.</p>	<p>Bijv. Luthers sterke teruggrijpen op de bijbel als bron van het geloof. Veel sociale diensten. Voor een deel openheid, het geloof ook bij de eigen politieke beslissingen serieus te nemen, zelf nadenken en manen – ook buiten de "morele thema's". Openheid voor de oecumenische verhouding van de kerken t.o.v. elkaar.....</p>	<p>De historisch-kritische theologie studie neemt tegenwoordig helaas vaak het geloof in veel weg, en gedurende het predikantenseminarie wordt dan geleerd, hoe dat voor het kerkvolk toch moet worden gepreekt. Wegen voor spirituele geloofsverdieping worden door enkelen gezocht, maar zelden aangeboden. Vervlakking en te veel aanpassing aan de maatschappij zijn tot binnen kerkelijke manifestaties zeer verbreid. Soms waren kerken zelfs mede de oorzaak van problematische ontwikkelingen van de prestatie maatschappij (bij het calvinisme). ...</p>
<p>Links katholicisme, feministische theologie, bevrijdings- theologieën in de derde wereld.</p>	<p>Zeer dicht bij het leven van de mensen, sterke, christelijk gemotiveerde inspanningen om sociale- en mensenrechten enz. Desbetreffend ook interkerkelijk waakzaamheid. Inzet, ook voor vrouwen om de passende spirituele en menselijke rol te vinden. Sedert enige tijd ook een minimum aan openheid voor mythische ervaringswegen</p>	<p>Bij enige mensen vervlakt geloof. Ten dele beperking op normen van dieptepsychologische of sociale aard (die voor allen, ook voor humanisten gelden) Binnen de feministische theologie soms door oude culten geïnspireerd geloof, die naar aanleiding hiervan niet altijd gecontroleerd zijn, in hoeverre ze bij het christendom passen. ...</p>
<p>Katholieke kerktraditie</p> <p>& strenger katholiek streven bijv. t.a.v. Mariaprofete, en mystiek</p>	<p>Handhaving, wat deze kerk aan geloof en liturgie gegeven was. Binnen de Mariaverering o.a. tradities ook elementen die bij enige andere kerken ontbraken. Veel charitatief werk en sociale sociale waakzaamheid ook wereldwijd. Gedeeltelijke rem tegen het algemeen ethische verval van de maatschappij. Toch enig begin voor het doorgeven van methoden (exercities, eenvoudige manieren van mediteren) voor een klein aantal van de kerkleden. Bij de mystici – die in deze kerk vaker verschenen – deels inleving in de geheimen in samenhang met de kruisiging van Jezus. (ook bijv. de bekende theoloog Rahner geeft toe, dat de kerk van de toekomst met mystiek moet blijven omgaan.).</p>	<p>Veel werd uitgegaan van dogma's en uiterlijke doorzettingskracht van de kerkleiding ook binnen de kerk geplaatst, i.p.v. op invoelen en begrijpend leren tegenover de huidige zelfstandige mensen. Moreel ook meestal slechts ge- en verboden. Weinig inspanningen om de talen, die de kerken in de huidige tijd moeten vinden, om het geloofsgoed levend aan verschillende mensen te kunnen doorgeven. De morele remfunctie is niet voldoende voor reële verandering en vernieuwing. Het begonnen wegwerken betreffende de vroegere inquisitoire en krijgsvruchtige praktijk en de vroegere samenwerking met bepaalde wereldlijke machthebbers is moeilijk. Leer, dat slechts de eigen kerk geheel goed is. Ook de mystici werden vaak in het gunstigste geval geduld, i.p.v. hun wegwijzende functie te erkennen</p>

<p>Christelijke gemeente en christologie van Rudolf Steiner; en christelijke Rozenkruisers;</p> <p>Bijzondere gemeenschappen zoals nieuwe openbaringsbewegingen****;</p> <p>andere richtingen o.a. op grond van leer van Prof. J. Hurtak.</p>	<p>Zulke toegangen tot Christus zijn verwant aan het verwaarloosde, deels door vervolging uitgeroeide begin van een kennischristendom ***bijv. op grond van het Johannesevangelie – niet identiek aan het "gnosticisme" – (hun falen leidde tot veel verbeteringen van tegenwoordige kerken) . Verschillende manieren van scholing om de weg naar God te vinden. Voor wat betreft Hurtak e.a. werk met de bijbelse "naam van God"</p>	<p>Bijv. in de antroposofie vaak slechts "werk in de geest van Christus", i.p.v. hem ook in gebed enz. er direct bij te betrekken (de ook door R. Steiner geïnspireerde christengemeenschap wordt niet direct tot de antroposofie gerekend) (Niet bij alle moderne rozenkruisersgroepen is de christelijke relatie gelijk duidelijk) Nieuwe openbaringsgroepen zoals die op de geschriften van de mysticus Jakob Lorber steunen betrekken er naast de bijbel hoofdzakelijk vormen van "profetie" in. Wie zich op de betekenis en problemen ervan een mening wil vormen, zou daarvoor een passend onderscheidings- vermogen moeten verwerven. ****</p>
<p>Enige van de organisatorisch nauwelijks concrete kringen aan de rand van het christendom bijv. die lijken op de New Age-groepen.</p>	<p>Voor een deel pogingen voor een een nieuwe tijd aan de andere zijde van de onvolmaaktheid van de huidige materialistische maatschappijen, voor zover verwant aan de beloften uit de openbaring. Kijken naar de eigen eigenschappen en ervaringen i.p.v. anderen te beschuldigen. Pogingen om een dialoog tussen zeer veel richtingen. ..</p>	<p>Niet altijd een duidelijk onderscheid tussen Christus en zogenaamde Christussen, en ook het "Christusbewustzijn" van enige richtingen. Omdat omvangrijke gemeenschappelijke kenmerken tussen de religies slechts m.b.t. ethische vragen, maar minder bij het geloof zelf aanwezig zijn, worden verschillen gedeeltelijk met kunstgrepen weg geredeneerd. Dat op aarde ethische beslissingen tussen constructieve en destructieve krachten nodig zijn, wordt soms niet begrepen, omdat God boven alles staat. Daarom ook gedeeltelijk tolerantie tegenover problematische verschijningen , een gebrek aan dat ethische verder brengen van moeilijkheden, dat het georganiseerde christendom heeft gevormd. Als beweging weinig maatschappelijk engagement</p>

* Het zou ook mogelijk zijn, de verwantschap van de desbetreffende kerken met de desbetreffende oorspronkelijke apostelen te onderzoeken. Verschillende mensen hebben in verschillende kerken dat, wat hen een stuk verder helpt. ** Wanneer ze zich voor een groep interesseren, en deze: a) laat hun persoonlijke vrijheid en hun contacten met familie en vrienden; b.) spoort ze niet tot onethische activiteiten aan; c.) doet geen moeite , hen te ontnemen, wat van hen is (behalve de bijdrage aan de kerk resp. kerkelijke belasting en vrijwillige bijdrages); d.) heeft betrekking op de bijbel of het nieuwe testament resp. op Jezus Christus in de zin van hem; e.) erkent, dat hij niet de enige ware christelijke groep is ; - dan is tenminste het meest afwijzend gebruikte begrip sekte onjuist; hoe ook altijd hun theologische interpretaties eruit zien, en hoe ook altijd hun aanvullende tradities zouden kunnen worden gewaardeerd, die bij bijna alle kerken – behalve de eventuele – vrije kerken – zijn te vinden. *** bijv. Johannes zelf, Clemens van Alexandria, Origenes, de Paulikianers, Joachim de Fiore, Meister Eckehart, Tauler, Seuse, Nicolaus van Kues (Cusanus), Jakob Boehme, Angelus Silesius, Paracelsus, Novalis usw. Zulke kringen zullen evenzo hun beperkingen hebben gehad als alle kerken die hadden, maar ze zijn ook een deel van het gehele christendom. De Bogomielen en de Katharen waren voor

een deel daaraan verwant, maar een beetje eenzijdig afgezonderd. **** Zie ook het hoofdstuk "Omgaan met profetieën" – ook algemeen met "profetische woorden" en dergelijke – in de hoofdtekst van Christuswege.net. Niet alle nieuwe openbaringsgroepen beschouwen zich als concurrenten van de kerken, waarom dan ook niet opgeroepen wordt kerken te verlaten of naar een andere kerk over te stappen (bijv. Lorber). Andere groepen echter stellen zich zeer kritisch t.o.v. de kerk op, omdat ze tegenwoordig nog de grote kerken als hun belagers beschouwen.

c.) Een eventueel begin van oplossingen voor de conflicten tussen de kerken in de oecumene.

De volledige mogelijkheden van het christendom worden eigenlijk pas zichtbaar, wanneer de oecumenische grote verscheidenheid van de kerken wordt bekeken. Wie nu de kleinste gemene deler van de bekende ideeën van de huidige grote kerken de christelijke vindt, onthoudt de mensen en kerken nou juist die stimulans die ze nodig hebben, om vooruit te komen met de nodige vernieuwing van het vervlakte christendom, in de zin van de vroege kerk. Het is nodig, onder christenen, van elkaar te leren. Daarbij behouden echter allen hun identiteit. Een sterker bewustzijn van de saamhorigheid binnen de grote verscheidenheid van de kerken betekent niet, dat een eenheidschristendom zou moeten worden nagestreefd. Dit heeft Christus zelf in de eerste brieven aan de zeven kerken in Azië helemaal niet aangesproken; hij wist dat er verschillende mensen zijn. Ook die op een andere plaats gedane voorspelling van een tijd, waar er een herder en een kudde zal zijn, betekent niet, dat deze kudde geen innerlijke veelzijdigheid meer zou hebben. De hoogste "herder" is uiteindelijk Christus. Hij is ook de enige, die een directe vereniging van de kerken op de juiste manier tot stand zou kunnen brengen. Waar zou dan anders naar geluisterd worden? Stappen in die richting kunnen natuurlijk worden genomen. Hierna wordt op de punten ingegaan, die door de leidingen van de grote kerken tegenwoordig als de grootste hindernissen in deze discussie worden gezien. (De meeste mensen in de kerken zijn niet daarin geïnteresseerd, "hindernissen" in stand te houden.)

0. Bij het tweede Vaticaans concilie in 1962 was er een zekere opening voor de oecumene: de katholieke kerk erkende, dat er elementen zoals het woord Gods, levende genade, hoop, liefde, en de gaven van de Heilige Geest – onzichtbare en zichtbare elementen – ook buiten de katholieke kerk zijn, en dat zo een 'heiliging' verlossing ook daar mogelijk is. De katholieke kerk, werd verder als de enige complete kerk aangeduid.

1. De ononderbroken "**apostolische successie**" (opvolging) door handoplegging sinds de oorspronkelijke apostelen en de daarmee samenhangende bisschop- en priesterwijding ontzegt de katholieke kerk de protestanten. Daarom zouden dit geen volledige zusterkerken zijn. Nu zijn echter enige evangelische kerken met behulp van bevoegde vorsten door gedeeltelijke convertering ontstaan, waarbij ook gewijde katholieke priesters moeten zijn overgegaan. Deze waren dan weer betrokken bij het benoemen van andere pastores bij overeenkomstige liturgische handelingen. Het handopleggen voor verschillende doeleinden (heiliging, zegenen.....) is zonder meer bijbels. Zou dit in katholieke zin zo worden uitgelegd – wat de bijbel niet uitdrukkelijk voorschrijft – dat dit een ononderbroken ketting tot aan nu moet zijn, dan zou er altijd nog de mogelijkheid zijn, dat de evangelische kerken dit handopleggen weer invoeren – wat hun in zoverre geen nadelen zou opleveren; en daarvoor in hun eigen gelederen of daarbuiten iemand zouden vinden, die deel van deze "ononderbroken ketting" is – wat naargelang de omstandigheden al meer aan het zelfbewustzijn van de evangelische kerken zou wrikken. Het zou echter ook mogelijk zijn, wederzijds te erkennen, dat de betrekking tot die Heilige Geest van Christus, die anders door het handopleggen wordt doorgegeven, ook direct kan worden afgesmeekt. (Dat zou zelfs elke gelovige kunnen) Daarom zijn er ook mensen, die op een bijzonder manier in staat zijn op een christelijke manier genezingen tot stand te brengen door handopleggen, zonder ooit een kerkelijke wijding te hebben ondergaan; meer begaafd ook dan de meeste gewijden) Hierop volgend zou dan deze Heilige Geest door een pastor ook op de klassieke manier door handlegging verder gegeven kunnen worden. Deze variant op zijn beurt zou waarschijnlijk het zelfbewustzijn van de katholieke kerk vreemd zijn. Strikt genomen zou de katholieke kerk het als mogelijkheid kunnen erkennen, en zou slechts beperkend kunnen opmerken, dat het met normale middelen niet te controleren zou zijn, of op die manier de Heilige Geest op dezelfde geldende manier werkt. Daarvoor zou ze te allen tijd mensen gehad hebben die telkens zouden hebben kunnen zeggen, hoe geldig of ongeldig het resultaat eruit ziet (bijv. mensen zoals

pater Pio enz.) Daar komt nog bij, dat het ook voor de tot nu toe geldende katholieke wijding als een waarschijnlijke beperking geldt. Wat gebeurt er met zo'n gewijde, die door een behoorlijk vergrijp waarschijnlijk het stromen van de Heilige Geest heeft ondermijnd? Zou die nog in staat zijn, de Heilige Geest door te geven? Ook dit zijn vragen, die zonder onderzoek resp. zonder mensen zoals pater Pio niet werkelijk goed te beantwoorden zijn.

2. De vraag naar de rol van het ambt van Petrus, dus van de **paus** voor de andere kerken, staat voor de katholieke kerk in verband met haar concept van een zichtbare, volledige eenheid van de kerken onder zijn leiding. Jezus had Petrus de opdracht gegeven, zijn "lammeren" en "schapen" te "weiden" (Joh.21). Jezus had daarmee natuurlijk niet de andere discipelen en hun leerlingen bij Petrus ingedeeld, maar de voorhanden Christenen in hun geheel: bijv. de oude "7 kerken in Azië (zie boven) werden door Johannes onder zijn hoede genomen, en niet door Petrus; vele gemeenten werden door Paulus verzorgd enz. Het is dus de vraag, wat dat "weiden" door een opvolger van Petrus onder de huidige omstandigheden zouden kunnen betekenen. Vertegenwoordigers van orthodoxe kerken signaleerden enige jaren geleden, dat ze met een "ereprimaat" van de paus zonder directe machtfunctie voor de andere kerken akkoord zouden gaan, zoals in de vroege kerk de bisschop van Rome als eerste onder zijns gelijken, algemeen erkend was. Zelfs enige protestantse theologen dachten daarover na. Het Vaticaan ging daar toen niet op in. Echter, verklaarde de paus zelf later, dat de andere kerken m.b.t. de eenheid van de kerken moesten overleggen, welke rol naar hun mening het pausdom moest hebben. Overwegingen zouden niemand schaden. Als de kerken zich zouden verenigen, zouden ze zeker ook de gemeenschappelijk top kiezen.

3. Het toelaten van de **ambtswijding van vrouwen als priester** missen protestantse kerken in de katholieke kerk. Ook orthodoxe kerken en ook delen van de anglicaanse en protestantse kerken hebben zelf in veel landen moeilijkheden met deze kwestie. Aan de andere kant is er ook binnen de katholieke kerk het "kerkelijke petitionnement 'wij zijn kerk'", dat ook o.a. deze eis stelt. Hoe belangrijk zo'n vraag ook altijd is, het valt niet te begrijpen, waarom die speciaal in deze samenhang met de weg naar eenheid van de kerken moet worden opgelost. Dat is eigenlijk een eis, die de afzonderlijke kerken zelf moeten oplossen, zoals het overeenkomt met het betreffende bewustzijn. Het Vaticaan zou dan om te beginnen alleen de evangelische kerken niet mogen ontzeggen, dat ze met de ambtswijding van vrouwen zoals dat nu gebeurt verder mogen gaan, ook wanneer de toenadering voortgaat. Natuurlijk kan de afwijkende praktijk een positieve uitdaging zijn, in de afzonderlijke kerken daaraan te werken. Bijbels is (van Paulus) allereerst slechts een voor een deel verschillende traditionele functie van mannen en vrouwen in de gemeente nagestreefd. Dat vrouwen daarbij in het algemeen minder rechten moeten hebben, was een tijd lang geen thema, wat de groep discipelen nog wist en beleefde, hoe belangrijk de rol bijv. van Maria resp. de vrouwen zelf bij het Pinkstergebeuren was. "De vrouw moet zwijgen in de gemeente" had zo natuurlijk een andere betekenis, dan die later werd uitgelegd, en heeft met de genoemde huidige kwesties weinig van doen. Omdat het echter te betwijfelen valt, dat dit eenstemmig wordt begrepen, blijft daarbij slechts het argument van het misplaatst zijn van deze kwestie breekpunt van de pogingen in de richting van de eenheid van de kerk zoals het nu is. Wie meent dat, hij/zij door een verbinding van deze kwestie met de eenheidsdiscussie de priesterwijding van vrouwen in de kerk bevordert, die zou zich eveneens teleurgesteld voelen. Beter twee thema's, dan twee thema's behandelen. Wanneer de eenheid van de kerken naderbij komt, zal blijken, welke kerk hoever gekomen is.

4. De **Maria-verering** in de katholieke resp. orthodoxe kerk is in deze vorm weliswaar in de protestantse kerken niet aanwezig; maar dit wordt blijkbaar niet als centraal geschilpunt op de weg naar grotere eenheid gezien. Het tweede Vaticaanse concilie erkende ook, dat er bij de liturgie verschillen overeenkomstig de geestesgesteldheid van de gelovigen zouden kunnen zijn. Ons zijn uit evangelische kerken enige pogingen bekend uit de vijftiger/zestiger jaren, om de Maria-verering in passende vorm weer in te voeren.

5. Enerzijds is begrijpelijk, dat het **kerkrecht (CIC)**, waarvan vroegere vormen aanleiding tot allerlei misbruiken waren, algemeen een heet hangijzer is. De bijbelse niet dwingende rol van het traditionele kerkrecht in de katholieke kerk, zou echter geen kwestie moeten zijn, die de pogingen van de kerken om een sterkere eenheid blokkeert, zoals de EKD meende. Dit betreft in eerste instantie een afzonderlijke kerk. Elke kerk kan haar eigen statuten hebben en daarmee ook zoals altijd haar speciale kerkrecht. Ze moet dit zelfs in een of andere mate, zolang die zoals altijd ingedeelde eigen eenheid of subeenheid bestaat. De verandering van deze binnenkerkelijke normen is eveneens zaak van de afzonderlijke kerken, zolang niemand eist, dat de regels ervan door allen klakkeloos worden overgenomen. En zelfs wanneer iemand zo'n discussie over zo'n overname zou willen, zou het ook de

katholieke kerk duidelijk zijn, dat dit een nieuw gemeenschappelijk concilie zou vereisen; dat nu eenmaal eenmaal een gemeenschappelijk nieuw kerkrecht creëert of op gang brengt – eveneens zoals ze zelf in 1983 de nieuwe volk-Gods-theologie van haar tweede Vaticaans concilie van 1962 aangepast had. Het is dus betreurenswaardig, wanneer dit thema als blokkade voor de eenheid wordt aangegeven.

6. Een ander strijdpunt, de vraag van de **rechtvaardiging van de mens voor God** door zijn werken of door de verlossingsdaad van Jezus Christus kan op grond van een intussen daartoe existierende gemeenschappelijke stellingname van de evangelische en katholieke kerk als voldoende opgehelderd worden bekeken.

Het zou dus zonder meer mogelijk zijn, dat de kerken in de geest van de oecumene verder naar elkaar toe zouden gaan, in plaats van Christus verder door hun afgrenzingen van elkaar, te kwellen.*) Wat in ieder geval onafhankelijk daarvan al nu kan worden beleefd, is die "algemene kerk" in de geest van Jezus Christus, die uit allen bestaat, die Jezus Christus op hun wijze volgen, en pogen, "de wil van de Vader te doen" – het doet er niet toe in welke kerk ze zijn; en ook als er onder hen enigen zijn, die helemaal van geen kerk of religieuze gemeenschap lid zijn, of die niet voortdurend het begrip christendom uitdragen. Hierop steunt m.b.t. het thema kerken de website "wegen van Christus". Pogingen om een zichtbare eenheid blijven ondanks deze ervaring als opgave bestaan, zijn dus geen tegenstelling. Dit moet echter werkelijk vanuit het innerlijk gewild zijn; een uiterlijke ondertekening zal het niet brengen.

Zie "M.b.t. de doop in de Jordaan door Johannes de Doper": voetnoot.

*) Daarbij zouden zich kerken zoals de katholieke laten inspireren door de hierop betrekking hebbende boodschappen van Christus van de orthodoxe christenvrouw Vassula Ryden, "Het ware leven in God" deel 1. De katholieke kerk beschouwt zulke geschriften als "privé-openbaringen" (Inspiraties). Vaak gaat de inhoud echter zulke inspiraties te boven, die alleen voor het persoonlijke leven van degene die het betreft van belang zouden zijn. (gegevens over de literatuur worden door deze website slechts als extra aanwijzingen gegeven, en onze inzichten zijn daarvan onafhankelijk.)

[Terug naar de index van deze pagina.](#)

Inspiraties en de kerken

Het Nieuwe Testament beschrijft de directe inspiratie van de afzonderlijke gelovigen, zoals ook verdere gaven van de Heilige Geest/Gaben des Heiligen Geestes als iets belangrijks, dat in het algemeen voor christenen erbij hoort. (vgl. *bijv.* 1.Kor 14,26; Mc. 16,17). Blijkbaar werden de wegen daarheen bemoeilijkt.

Weliswaar erkend naast de pinksterkerken bijv. bezit de katholieke kerk deze mogelijkheid van onmiskenbare boodschappen. Deze onderscheidt echter tussen een "algemene openbaring" voor allen door de bijbel, de traditie en een kerkelijke leerfunctie aan de ene kant – en mystieke "privé-openbaringen" aan de andere kant. De laatste worden, in zover ze de zinvolle zaken voor het leven van de betreffende of hun onmiddellijke omgeving bevatten, soms als openbaring van de Heilige Geest beschouwd, maar niet als verplichtend gezien, en ook niet bijzonder gevraagd. Vooral dan kwam vaak pas eens een kritische reactie uit deze kerk, wanneer profetische*) boodschappen meegedeeld werden, die wat de inhoud betreft boven het persoonlijke uit zich op de kerk of de mensheid richtten; *bijv.* in Maria- en Christusboodschappen. Sinds paus Paulus VI wordt het drukken van zulke geschriften door aan de kerk verbonden uitgeverij officieel niet geblokkeerd. Vroeger werden echter zulke getuigenissen voor een deel achter gehouden *bijv.* tientallen jaren lang de derde boodschap van Fatima. De kerk behoudt in zulke gevallen een later definitief oordeel. Allen, zelfs de geloofscongregatie zijn verplicht, bij een eventuele nadere controle het recht op horen resp. faire behandeling in *Can. 844 §3* in acht te nemen.. *Can. 220* verbiedt verder onrechtmatige beschadiging van de reputatie van wie dan ook (zoals die door voorbarige openbare

veroordelingen zou kunnen ontstaan) In vele andere kerken speelt deze hele zaak geen grote rol, resp. ze hebben geen bijzondere omgangspraktijk daarvoor ontwikkeld. Aan de andere kant zijn er veel van dergelijke verschijningen ook buiten de kerken. In zijn geheel ontstaat de indruk, dat God daarin geïnteresseerd is, dat ook op deze weg mensen altijd opnieuw aangespoord, ja regelrecht op de hoogte gebracht, en ook gewaarschuwd worden. Dat is toch een levenslang, moeilijk leerproces; en het verspreiden van zulke berichten veronderstelt eigenlijk een bijzondere roeping, en ook een bijzondere verbondenheid met God en een passende voorbereiding.

De eerste apostelen mensen, die door de hun gegeven gaven voor Jezus Christus konden staan - leerden volgens *1.Kor 14,26* directe openbaringen en de uitleg ervan ook als bestanddeel van de samenkomsten. *1.Kor. 12,4-7*: "Wat nu de geest in elke individu in ons teweegbrengt, is voor het nut van allen bestemd ". Volgens *1.Kor. 12,28* kan de rol van "profeten" *) voor apostelen ondergeschikt worden gezien, en in de derde rij kwamen de leraren. In *1. Kor. 14* worden glossolalieën voor de eigen opbouw van profetische woorden voor de opbouw van de gemeente onderscheiden.; mensen met profetische gaven werden uitgesproken gewaardeerd, vooral omdat de andere discipelen dit niet automatisch konden. (bijv. *Matth. 10,41*).

Onderscheidingskenmerken:

Het gaat hier niet zo zeer om de vraag, of er eigenlijk wel inspiraties zijn, die niet het gevolg zijn van autosuggestie resp. massasuggestie, schizofrenie of andere psychische verschijnselen.** Wie zonder vooroordelen zulke fenomenen in het christendom bestudeert, merkt al gauw, dat zulke beperkende zuiver psychologische pogingen om tot een verklaring te komen in de meeste gevallen niet voldoende zijn. Na dit inzicht komen eigenlijk pas de interessante vragen.

Het is zinvol inzicht te zoeken, die uit de geest van de waarheid komt en wat niet, vgl. *1.Joh.4,1*. Dit moet echter met de nodige voorzichtigheid en aandacht gebeuren. Alleen vanuit de bijbel gezien zou het niet automatisch zo zijn, dat priesters altijd door theoretische theologische beoordelingen over deze openbaringen van de geest zouden kunnen oordelen. De minsten kunnen direct waarnemen, uit welke geest een boodschap komt; daarom moeten overeenkomstig *Matth. 7,15-20* profetische gaven vooral naar hun "vruchten" worden beoordeeld. D.w.z. waar ze naar Christus leiden- bijv. naar zog. "bekeringsbelevissen" met een volgende positieve verandering in het leven; of ook tot psychische resp. lichamelijke genezing o.a. zou het uiterst twijfelachtig zijn, ze als onecht of zelf "van de duivel komend" te beschouwen, want ze gebeuren meestal door genade - *Joh. 15,5*: "zonder mij kunnen jullie niets doen". Ook wanneer daardoor bijv. grotere liefde tot Christus en de medemens ontstaat, is dit een positief teken. Vgl. ook de waarschuwing voor de beoordelingen in *Matth.7,1*; *Matth. 12,24-30* en de Handelingen der Apostelen *5,38-39*. Ook moraaltheologisch en volgens wereldlijke rechtbeginselen zou het verkeerd zijn, in twijfel oordelend te handelen.

- Een ander onderscheidingskenmerk kan de bescheidenheid van het optreden van zulke mensen zijn; want alleen waar de mens "zachtjes" doet, kan hij Gods Geest horen. Theologiekennis is hier helemaal niet een kenmerk; vaak werden juist eenvoudige mensen gekozen ("lekencharisma's"). Opgeleiden kunnen dit slechts, wanneer ze niet verwaand resp. vastgelopen zijn, en zo toch bij die "geestelijk armen" volgens *Matth. 5,3* horen. (bijv. de Sadduceeërs – rationalisten en materialisten – en farizeeërs – in zoverre ze in meerderheid in religieus verstandswetenschap waren verstand – behoorden beiden niet tot die "armen van geest").

- "Dat jullie je leven waardig, zoals mensen leven en jullie dagelijkse plichten vervullen, maar ook God de almachtige Vader de hem toekomende plaats in jullie leven geven" (uit de mariaboodschappen aan de zienerinnen van Garabandal en elders).

- Een liefdevolle houding in de zin van de ethiek van Jezus – zie bijv. *Matth. 7,12* – is ook zo'n kenmerk. De mens krijgt via zijn met Christus verbonden zelf meer contact met de geest

– die boven het verstand staat. Dat kan des te duidelijker gebeuren, hoe meer hij in harmonie met goddelijke eigenschappen zoals de liefde komt. Ethiek betekent hier natuurlijk niet automatisch het zich voegen naar gangbare traditionele voorstellingen die te maken hebben met vrome personen, bijv. met betrekking tot kleding, kerkgang enz.

- Bijv. waar iemand zich agressief op inspiraties van Christus beroepend, algemene lasterlijke oordelen die hij over medechristenen heeft gelezen, zou verspreiden, daarmee onvrede stichtend, zou het dus zeer waarschijnlijk zijn, dat het noch om een rechtvaardige activiteit noch om een echte boodschap van Christus betreffende de Heilige Geest gaat.

- Aanvullend speelt de vrijheid van uiterlijke geestelijke onderdrukking als kenmerk een rol. De Heilige Geest is vrij van menselijk indelen, en hij heeft om te groeien vrijheid nodig. De mens heeft zijn eigen geweten, dat niet identiek is aan iets uiterlijks dat hij van buiten tot zich heeft genomen. Handelingen der Apostelen 5,29: "Wij moeten God meer gehoorzamen dan de mens". Daarmee wordt hier echter niet bestreden, dat geestelijke begeleiding zin heeft. Het moet niet bij elke generatie opnieuw van voren beginnen.

- Criteria zoals de "bovennatuurlijkheid" werden weliswaar vaak onderzocht bijv. begeleidende verschijningen in enige gevallen van de zogenaamde "extase" (geen knippereffect, frequentie van hartslag verandert, pols wordt langzamer, bloeddruk hoger – en geen aanwijzing m.b.t. manipulaties of drugs); of dat de persoon het medegedeelde niet kon weten enz. Dat is echter niet beslissend, omdat de Geest zich ook van de "natuurlijke" eigenschappen van de mens kan bedienen.

Er zijn vele vormen, waardoor een boodschap uit de Geest zich kan uiten. Bijv. het "Innerlijke woord uit het hart" bij volle bewustzijn – dus niet te verwisselen met schizofrene** of hypnotische verschijningen. Na enige oefening wordt het ook duidelijk, dat het een ander karakter dan telepathische verschijningen heeft. (vergelijking "Het innerlijke woord", selectie uit Johannes Tennhardt, e.a., Lorber-Verlag). Zelden komt ook een toestand die op trance lijkt in aanmerking, waar de mens verregaand op de achtergrond treedt, maar ook dan zou aan de omstandigheden (bijv de soort van toestemming enz. verbondenheid met God) te onderscheiden zijn, dat het niet om een normale trance d.w.z. een zuivere bewustzijnsvereniging gaat – waarbij ook zeer problematische inspiraties in de zin van het spiritisme zouden kunnen komen, die een verzwakkende invloed uitoefenen op de deelnemers. Verder komt het voor, dat iemand iets innerlijk als visioen, licht of idee beleeft en dit dan in woorden kan omzetten en kan opschrijven. Ook direct schrijven komt voor, echter bij bewustzijn, dus te onderscheiden van automatisch schrijven van het spiritisme, dat in trance gebeurt.

Dat de "Heilige Geest" in een boodschap invloed kan hebben gehad, geldt niet alleen bij directe rede uit geestelijke bron (:"..."). Maar ook een gedachte, een gesprek tussen mensen of een opstel of boek kan geheel of gedeeltelijk uit deze inspiratiebron komen, omdat die de menselijke creativiteit zo kan stimuleren, zoals ze dat wil. Naar de Heilige Geest algemeen vgl. *Joh. 3,8; Joh. 14,26* en de *hoofdstekst van "De wegen van Christus", deel 1, o.a. hoofdstuk "de eerste pinkstergebeurtenis"*.

M.b.t. profetieën in engere zin van toekomstvisioenen zie het betreffende hoofdstuk in de *hoofdstekst van Christuswege.net, deel 2, bijv. het hoofdstuk "omgang met profetieën"*

*) Profetie – uit het Grieks – betekent vooral aanwijzingen uit het bovenzinnelijke gebied, in de christelijke betekenis van God, resp. de Heilige Geest. Inspiraties, die eerder de "toekomst voorspellen" die vaker daaronder worden verstaan, zijn dus slechts een bijzonder geval. Hier moeten we nog op enkele oudtestamentische plaatsen n.a.v. het karakter van de profetie wijzen – met het voorbehoud, dat de veronderstellingen daarvoor sindsdien zijn veranderd (de soort profetie was tot de tijd van Jezus praktisch ingeslapen, en werd opnieuw geactiveerd): *Joel 3,1-2; Amos 3,7-8*.

***) In veel gevallen kunnen echter ook mensen met echte inspiratieve kwaliteiten tijdelijk in een toestand raken, die lijkt op bekende psychische storingen – bijv. met een gedwongen voortgezette stroom van innerlijke dialogen, en een aanhoudend onvermogen, om met aardse noodzakelijke dingen om te gaan. Om zulke excessen zo veel mogelijk te vermijden, zou behalve de hierboven

genoemde gezichtspunten op volgende randvoorwaarden gelet kunnen worden: voldoende slaap, voldoende vitamine B in de voeding, d.w.z voorzichtig zijn met vasten enz. in dit opzicht, wanneer daarmee niet genoeg ervaring is opgedaan; duidelijk gericht blijven op de gewenste bron, d.w.z. op Christus; geen al te lange zittingen, waardoor men gaat afdwalen en waardoor men zou kunnen "forceren"; voldoende inspanningen, behalve de intensieve innerlijke belevenissen ook weer in het aardse heden aan te komen; zelfbewuste verwerking van wat gehoord is; zichzelf bewuste verwerking van het gehoorde. Helpers, geestelijke begeleiders, therapeuten en dergelijke kunnen in zulke gevallen pas van dienst zijn, wanneer ze specifieke ervaringen / kennis hebben, waartoe niet alleen de huidige gestoorde toestand, maar ook het serieus nemen van het ongestoorde basisfenomeen hoort.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Waarvoor heb ik een kerk of gemeenschap nodig ?

Het is enerzijds mogelijk, een geheel individuele, innerlijke verbinding met Jezus Christus en met God te vinden. Dit is de kern. Zelfs voor de noodzakelijke uiterlijke inspiraties kan iemand direct door God geleid worden, wanneer hij op deze fijnere wenken let.

Er is echter nog een niveau van deze verbinding, die pas in gemeenschap met anderen naar voren komt: "waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben ik onder hen" (Mattheus 18,19-20). Dit betekent in eerste instantie gewoon, wat het woordelijk uitdrukt. Minder makkelijk te beleven, maar in principe toch mogelijk, zou dit ook op afstand moeten kunnen, wanneer mensen bijv. een bepaalde tijd afspreken. Een mysticus zou een dergelijke verbondenheid zelfs zonder afspraak kunnen beleven. Dit zou echter voor de meesten een te hoge inspanning zijn. De mens is meestal niet als kluzenaar geboren.

Deze vorm van gebedsgemeenschap kan regelmatig bij toerbeurt in huiselijke kring plaatsvinden.

Verder kan die in een kerkelijke gemeente worden beleefd, of in een ander individueel geschikte geloofsgemeenschap. Ook wanneer daarbij een kerk de rol voor haar gelovigen vanuit haar traditie te zeer zou willen benadrukken, verandert dit in principe niets aan de zaak.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De zeven zegels

Het aansluitende visioen beschrijft eerst de aanbidding van God door de "24 oudsten", de "zeven geesten voor de troon van God", en de "vier gestalten"- waarmee verschillende oereigenschappen zijn uitgedrukt en de schepping. Dan wordt beschreven, hoe slechts het "Iam" – met attributen van Christus – het boek met de zeven zegels kon openen - Openbaring 4 - 8, 1. Dit visioen speelt in de "hemel"- in deze samenhang van het goddelijk domein. De inhoud van de zegels worden eerst op één niveau beschreven, waarvan de krachten door symbolen zijn gekenmerkt – de vier verschillend gekleurde paarden resp. ruiters. Van veranderingen op dit niveau, vergelijkbaar met een illustratief droomniveau, gaan hier maar indirecte invloeden uit ook op het gebeuren op aarde.

Ondanks dit primair op de ontwikkeling van dit psychische niveau globaal gerichte karakter van deze delen betekent het in het begin ook „ik wil je tonen, wat hierna moet gebeuren"

d.w.z. na de zeven gemeenten. Dienovereenkomstig probeerden R.Steiner en Arthur Schult, andere zeven „zegelculturen" op de aarde aan te duiden, die met die reiniging van het betreffende bewustzijnsniveau samenhangen. Het uit inspiraties n.a.v. Christus in Mexico ontstane "Boek van het ware leven" legt in de zeven zegels de gehele geschiedenis van de tijden van "Kaïn en Abel" tot aan de komende tijd van de voleinding.

In elk geval maakt deze tekst geen duidelijk identificeren mogelijk met de fysieke aarde van de huidige tijd. Zou in de stijl van vele vrije kerken in deze richting zijn nagedacht dan zouden in ieder geval zwakke overeenkomsten met de eerste vier zegels t.a.v. de beide wereldoorlogen, het aansluitende evenwicht van de schrik tussen oost en west, en ook honger en epidemieën worden vermoed; vervolgingen om het geloof en catastrofes van kosmische oorsprong zouden eveneens aansluiten: meteoren, aardbevingen, en eventueel veranderingen aan de pool; zie echter het hoofdstuk "de laatste zeven plagen".

Reeds bijv. die scène in het Johannes evangelie 2 – bruiloft in Kana en verjaging van de handelaren en geldwisselaars uit de tempel door Jezus – zie *hiervoor ons hoofdstuk* – herinneren in hun gemeenschapsstichtende resp. strijdbare karakter aan deze delen.

Voorspelde Jezus in *hoofdstuk 5 van het Johannes evangelie* de scheiding van de geesten, die goed en slecht hebben gedaan, zo gaat de beschrijving tussen de zesde en zevende zegel in de geestelijke "verzegeling van de uitverkorenen uit twaalf stammen" over, en de "triumf van de uitverkorenen in de hemel".

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De zeven bazuinen

Ook het visioen van de engelen met de zeven bazuinen speelt zich in de "hemel" af - *Openbaring 8, 2 - 11, 19*. De opstijgende "gebeden van de heiligen" en ook het naar de aarde toegestuurde "vuur van het altaar", zoals ook de bazuinen zelf als in het gebied van het hoofd gebruikte instrumenten, weerspiegelen een meer geestelijk niveau, zoals het ook bij dromen met dergelijke symbolen zou zijn. Hier is deze het uitgangspunt van de veranderingen, die voor een deel tot het aardse zouden kunnen reiken, waar allerlei schaduwen omhoog dwarrelen.

Ondanks dit primair geestelijke, niet-fysieke karakter is hier ook geprobeerd, ze tijdelijk volgens de zegels bijv. als aardse "bazuinculturen" te rangschikken. Ook in het verleden overeenkomsten te vinden, is moeilijk: het zou niet uitgesloten zijn, het sterven van het bos en vergiften in samenhang met de kwaliteit van de eerste/tweede bazuin te zien. Bij de derde bazuin is verscheidene keren opgevallen, dat die fakkel, die op 1/3 van de waterstromen viel, bitterheid = Tsjernobyl heet. De vierde bazuin zou een sterrenbeeldconstellatie kunnen accentueren, zoals die bijv. het midden van augustus 1987 in een kosmische driehoek van alle planeten aanwezig was. Sommigen uit de kringen van New-Age mediteerden toen zonder een beroep te doen op de Apocalyps, maar met verwijzing naar het apocalyptische getal van de 144000 mensen – Indiaans „regenboogkrijgers" – over het zogenaamde begin resp. een station op de weg in een nieuwe periode. De vijfde bazuin – rook uit de put van de afgrond, ijzeren sprinkhanen, vijf keer kwelling..... – zou de indruk achter kunnen laten, dat de Golfoorlog (1991) tenminste een uiterlijk spiegelbeeld van de kracht van deze bazuin en de voortzetting ervan in de zesde bazuin was. De zevende bazuin leidt in de "tempel Gods, weer begeleid met bliksem en stemmen en donder enz., wat ook innerlijk mystieke betekenis kan hebben.

Bij de zevende bazuin zijn er ook stemmen, volgens welke in dit stadium " de rijken in de wereld van onze Heer en van zijn Christus" er reeds zijn; tenminste op geestelijk niveau, is er reeds het één en ander gebeurd, wat op aarde nog niet volledig uitgewerkt is. De kracht van de "bazuinen" is vergelijkbaar met die van de "verheerlijking" (*Matth. 17, en ons betr. hoofdstuk*) en van de leer in de omgeving ervan, ook de bergrede (*Matth. 5-7*) enz.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De „zeven donderslagen" en de twee profeten

Na de zesde bazuin "spraken zeven donderslagen". De inhoud moet Johannes "verzegelen" en niet opschrijven. Dan wordt de "tempel in de hemel gemeten". Twee profeten worden gedood en opgewekt. *Openbaring 10 – Openbaring 11, 14*. Hier kan een verwantschap met de opwekking van Lazarus in het evangelie worden vastgesteld - zie ons hoofdstuk en *Joh. 11*.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De vrouw en de draak

Aan alle fasen van het gebeuren nemen de spiritueel dragende krachten en de verschillende tegenwerkende krachten deel. In de tekst is soms de ene zijde breder uitgewerkt, een andere keer is dat de andere. Het teken in de hemel, "vrouw met de zon bekleed, en de maan onder de voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren" - *Openbaring 12* – laat onmiskenbaar „Sophia", zien, de hemel- resp. moeder der werelden, minder het aspect van een moeder der aarde; - zie in het hoofdstuk „de eerste Pinkstergebeurtenis" in dit werk. De gedeeltelijk aangenomen relatie tot Maria werd reeds vermeld. Maria woonde op leeftijd ook symbolisch in een spelonk, waarin vroeger de godin Kybele werd vereerd, om hier het nieuwe te brengen. Haar „kind" in de openbaring – een kind van een hemelwezen is eerst ook als hemelwezen te zien – dat later mensen met "ijzeren scepter"d.w.z. onder andere met voortdurende vermaning naar haar oprechte individuele kern moet leiden, zal op een bepaalde manier van uitwerken van de kosmische Christus betrekking hebben; het kan ook met "ijzeren staf" worden vertaald, en is zo niet alleen een symbool van de koning, maar ook een symbool van het "inwijdende" en kan ook met de "hemelse heerscharen" te doen hebben. Meer in het hoofdstuk " de laatste 7 plagen (schalen der gramschap)".

Hier is voor een deel een relatie met het karakter van de voetwassing en voorafgaande zalving door Maria in Bethanië herkenbaar – zie ons hoofdstuk "*Christus en de voetwassing*" en ev. *Joh. 12, 13*. Ook de hervatting van het motief van de nieuwgeboorte op steeds hogere niveaus van de ontwikkeling is daarin opgenomen.

De „draak" met zijn negatieve engelen is de keerzijde. Door „Michael en zijn engelen" worden ze in de kosmos overwonnen en op de aarde geworpen. Hemel en aarde beschermen nu hen tegenover de vrouw.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Het dier met zeven koppen uit de zee

Ook de beide andere negatieve krachten treden in dit visioen op; eerst de meer op wensen en lichtvaardigheid gerichte - *Openbaring 13, 1-10; vgl. ons hoofdstuk "De verzoeken" en Joh. 13, 1-10 en Matth. 4, 5-11*. De zeven koppen worden later in de Openbaring zelf aangeduid als "zeven bergen, waarop de hoer Babylon zit" en de bergen weer als "zeven koningen". De tien horens worden in de Openbaring zelf als "tien koningen" die één mening hebben en hun macht aan dit dier geven, geduid.

O.a. vanwege de "zeven bergen" die o.a. aan de stad van zeven heuvels Rome, zouden kunnen herinneren, zijn er christelijke vrije kerken, die in de "hoer Babylon" het pausdom zien. Dat schijnt toch iets te ver gezocht, en ondanks de historische problematiek van de katholieke kerk door de overige symboliek niet gedekt. In Openbaring 18:11-23 wordt duidelijk een samenhang met de globale wereldhandel geaccentueerd. (zie hoofdstuk "*De laatste zeven plagen en het einde van Babylon...*") Het "beeld" van het dier volgens het volgende hoofdstuk Openbaring 14 zou iets met verkeerde afbeeldingen (voorstellingen) van Jezus te doen kunnen hebben. Het zou ook met een verslaving of cultachtige afhankelijkheden van multimedia-apparatuur kunnen samenhangen.

De hieraan ten grondslag liggende verleidende krachten van dit "dier" kunnen vooral door de kracht worden veranderd, die *in ons hoofdstuk "De geseling" werd beschreven - Joh. 19,1*.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Het dier met twee horens uit de aarde

Hier hebben wij die negatieve kracht, die op materialistische noodzaak is gericht - - *Openbaring 13, 11-18; vgl. ons hoofdstuk "De verzoeken" en Matth. 4, 1-4*.

De samenhang van het kenmerk van de mensen op voorhoofd en hand, als ook getal 666 in deze hoofdstukken, als voorwaarde voor het kopen- en verkopen- kunnen, wordt reeds bijzonder duidelijk weerspiegeld ook het in het wereldgebeuren. De ontwikkeling van de mogelijkheden van computernetwerken, de cheques, de streepjescodes met drie dubbele strepen als begrenzing = 666 in deze code, de in Canada reeds ontwikkelde resp. de in Maleisië in het groot geteste apparaten voor het herkennen van personen aan voorhoofd of hand, de betekenis „La bête" = het beest, dat dier voor de oude EG- verrekeningcentrale in Brussel, een internationale bank-code 666, enz., laten een tendens zien; hoe onbewust of ook bewust en eventueel grappig gedacht bijv. bepaalde aanduidingen ook tot stand kunnen zijn gekomen. Het bijbelse "dier uit de aarde" is ook identiek met "de mammon als afgodsbeeld".

Een andere actuele tendens is ook, dat men steeds dramatischer wordende milieuproblemen eerst met ineffectieve technische milieucosmetica en daarna via een misleidende, technocratische eco-dictatuur probeert op te lossen, i.p.v. effectieve democratische, resp. bewust door de bevolking gedragen totale veranderingsimpulsen te accepteren. Mogelijke manipulatiemechanismen worden door duidelijk inzicht in hun karakter dichter bij hun oplossing gebracht. Dit proces hangt samen met de kracht, die m.b.t. de *Doornenkroning werd vermeld - zie ons hoofdstuk en Joh. 2 - 3*.

Ook in de hoofdstukken over de draak en de beide dieren zijn eventueel overeenkomsten in verschijningen met de huidige tijd nog niet alles. Het totaal speelt, zoals vermeld, niet alleen op de fysieke aarde. In het volgende vernieuwde visioen van de 144000 (J.O.14) treden opnieuw na elkaar meer wezens resp. engelen op, die twee verschillende mensengroepen op de aarde "oogsten". De bondgenoten met het dier worden in de "pers van de toorn Gods" geworpen, d.w.z. aan de effecten van de natuur overgelaten. Evenwel moet erop worden

gewezen, dat de Openbaring in werkelijkheid geen "eeuwige verdoemenis" kent, maar dat tenslotte alles de weg naar God kan vinden; en in hogere betekenis alles door hem omhuld is. *Vgl. J.O. 22 en het betreffende hoofdstuk over de "nieuwe aarde" in dit geschrift.*

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De „laatste zeven plagen" en het einde van "Babylon"; de wederkomst van Christus

Diegenen die tegenover het dier en zijn beeld standvastig bleven, duiken in het volgende visioen op, op een niveau, dat als "glazen zee, met vuur vermengd" wordt omschreven. Uit de "tempel in de hemel" komen opnieuw zeven engelen, met de "laatste zeven plagen" die ze uit "schalen der gramschap" op de aarde, op de „zee", in de „waterstromen", in die zon, op de „stoel van het dier", op de "Eufraat" en in de "lucht" gieten (*Openbaring 15,5 - Openbaring 21*).

Enerzijds zien wij hier een nog hoger bewustzijnsniveau in het werk; anderzijds kan dit een nog dieper en existentiëler loswoelen ook van alle elementen van de aarde en het zichtbare deel van de omgeven kosmos tot stand brengen: zweren, giften, kwalen, vuur, duisternis, negatieve "geesten" en een mondiale catastrofe met continentale verschuivingen, verzakkingen of overstromingen, het vallen van meteoren, een driedeling resp. verwoesting van de materialistische civilisatie van "Babylon"- *Openbaring 17 - 18,24*. Een mogelijkheid resp. „tijdvenster" voor een gebeuren in deze richting was reeds te zien bij de zesde zegel.

Het is ook hier mogelijk, hiervoor tenslotte van langere periodes uit te gaan. Echter wijzen de *rede over de laatste dienst van Jezus (bijv. Marcus 13)* en vele profetieën, die aansluitend op de Openbaring van Johannes zijn ontstaan, eenstemmig op een centrale ommekeer in omstreeks 2000, die alle wissels opnieuw omzet (zie boven: omgaan met profetieën). Wetenschappelijke, in hun betekenis nog niet geheel erkende bevindingen wijzen in dezelfde richting. Het in zijn geheel minder worden van het aardmagnetische veld en een er intussen bijgekomen ongewone opeenhoping van aardbevingen en vulkanische activiteiten, het "lichter worden" van de zon onafhankelijk van de klassieke cycli van zonneactiviteit, zowel het verloop van het maximum aan zonneactiviteiten 2000/2001 geven mensen aan die hierop letten, dat hier iets ongewoons dreigt.

Indien de magneetpolen plotseling aanzienlijk van positie veranderen of het hele magneetveld praktisch verdwijnt, en dan in omgekeerde richting weer zou ontstaan, zoals het in de geschiedenis wel meer gebeurde, zou dit tot een geologische verandering leiden. Dit zou niet alleen een nieuwe situatie voor de mensheid, maar ook een nieuwe periode in de geschiedenis van de aarde inleiden. Zou de magnetische „Van-Allen-gordel" in de cirkel van de aarde bijv. zijn waarschijnlijke beschermende functie t.o.v. deeltjes en "kosmisch stof" tijdelijk verliezen, zou ook het profetisch aangekondigde vallen van meteoren makkelijk werkelijkheid kunnen worden.

Eigen en andere inzichten wijzen erop, dat de door veel schrijvers gevreesde grote verwoesting niet of niet meer moet zijn, noch in de vorm van een derde atomaire wereldoorlog noch door een complete ecologische ramp, noch in de zin van de theorie van de verandering van de rotatieas van de pool of het draaien ervan voor de kosmische achtergrond. Veel is aan de basis van zulke visioenen veranderd.

Omdat enerzijds apocalyptische processen in goddelijke richting, anderzijds echter manipulaties van veel natuurprocessen door egoïstisch geleven delen van de mensheid en hun "elite" reëel in beweging zijn, naast enige positieve menselijke invloeden, **zouden beperkte veranderingen van de aarde met tot in het astronomische reikende "nieuwe**

aanpassingen" niet te voorkomen zijn; naast de veranderingen van de mensheid en hun bewustzijn.

Vaak werden "antichristelijke" dictatoriale pogingen voorspeld van diegenen, die hun macht wilden behouden, zoals ook de verkorting resp. het einde van deze oude tijd door die omwenteling met tot drie dagen duisternis. Deze verandering kan dus niet gewoonweg als onzin worden afgedaan.

In deze samenhang wordt uit de **Maria-visie van Garabandal een „Grote waarschuwing" voorspeld, die wereldwijd aan alle mensen meedogenloos in het binnenste laat zien, wat ze aan zich moeten overwinnen (laten) - vgl. Joh. 16:8 -, wanneer ze de doorgang naar het licht willen scheppen (vgl. Joh. 16:13; Openbaring 14:6-20). Dit zou verbonden zijn met een zichtbare verschijning aan de hemel. Binnen een jaar daarna moet een "groot (genezend-) wonder" gebeuren, en een teken in Garabandal achterblijven. In zoverre de mensheid daardoor niet omkeert, moet later het veelvoudig aangekondigde grote "strafgericht" (van de "toornschalen") door "vuur van de hemel" plaatsvinden (zie bovendien Mt. 24:28). (Franz Speckbacher, "Garabandal" pag. 120..., duits). De in de literatuur over Maria-openbaringen meest te vinden commentaren vanuit een strenge katholieke visie dienen niet te verdoezelen, dat de profetische aankondigingen voor de hele mensheid zijn bedoeld). Daarna zou over alles opnieuw nagedacht moeten worden. Een mogelijke voorbereiding zou het kunnen zijn, - naast het in het reine brengen van het eigen leven – nu al om een sterkere (reinigende en verlichtende) inwerking van de Heilige Geest te bidden.**

In het nieuwe „doorgeven" enz. wordt van een "nulzone" gesproken, waarin degenen die daarvoor rijp genoeg zijn, op de aarde in een kosmisch-spiritueel krachtveld duiken – vaak niet geheel exact "Fotonenring" genoemd – en een leven met het vermogen van "lichtgevende lichamen" hogere dimensies in het fysische kunnen bereiken (zie de hoofdstukken "de opstanding" en "het vredesrijk".)

Er worden ook hulpacties zoals tijdelijke "verplaatsingen" door Christus of door de engelen voorbereide mensen, of voorlopige evacueringen en verdere hulp door het positieve buitenaardse aangekondigd. Waarvandaan iemand op hulp hoopt, moet ieder op grond van religie of levensbeschouwing zelf weten. Omdat er ook in de kosmos licht en schaduw is, is het goed, bij het zien van de waarschijnlijke gecompliceerdheid van het gebeuren bij dit alles om de leiding van Christus te vragen, en het **eigen vermogen tot differentiatie te gebruiken**, – want dit is een specifieke aardse weg in de richting van de eenheid, in samenhang met dat, wat aan nieuwe krachten er van boven bijkomt.

In deze passage gaat het in de kern om de laatste kansen van de beslissing ook van alle afzonderlijke mensen in hun ziel, of ze aan de ontwikkeling van het "vredesrijk" zoals God dat voor de aarde voorziet, verder willen deelnemen. **Aan het einde van deze gebeurtenis vindt tenslotte de wederkomst van Christus plaats.** (J.O. 19, vgl. J.O. 12, Matth. 24:30; Handelingen van de Apostelen 1:6-8): Christus komt niet gewoon weer als aards mens, maar als kern van een omvattende gebeurtenis van het nader komen van Gods "hemel"(en "gene zijde") en aarde; en ook van geest (en ziel) en lichaam. Toch is zeker ook een wederkomst van Christus als werkelijk wezen beschreven, dus niet alleen de door hem tot stand gebrachte verandering in de mensheid, zoals enige moderne groeperingen vermoeden. Deze gebeurtenis is direct of indirect voor alle mensen van betekenis, niet alleen voor Christenen. Een wederkomst van Jezus als getuige over de zijnen bij het Goddelijk gerecht wordt ook in de koran erkend. Verder kan uit profetieën van andere religies worden geconcludeerd, dat hun profeten ook opnieuw een rol zullen spelen en hun aanhangers op weg zullen helpen.

[Een gebed.](#)

Ook voor deze stap in de Openbaring past geen strafdenken. Deze verschijnt eerder als deel van een op zich logisch concept, dat op een verdere stap in de evolutie van het leven op aarde gericht is. Deze waar ook, als gemeenschappelijke doorgang naar het hogere te beleven, waarbij allen tenslotte de voor hun ontwikkeling juiste positie resp. het niveau zullen vinden, is de uitdaging. **Wie in zich de telkens nodige vernieuwende krachten goedwillend in zich opneemt, en omzet, kan eerder het positieve daarin beleven, echter ook het lijden van de wereld meevoelen. Wie daarentegen het nieuwe niet in zich wil opnemen, beleeft het als dat hem van buiten raakt. Dat is het eigenlijke karakter van het "oordeel" resp. de "jongste dag" in de zin van de Apocalyps. De mens heeft een grote beslissingsvrijheid, maar, zoals ook anders in het leven, op een bepaald tijdstip moet hij een beslissing hebben genomen, anders is geen beslissing onder omstandigheden er ook één – de "besluitelozen" worden in de context van de openbaring niet erg gewaardeerd (zie in "de 7 kerken" met aanvulling). De scheiding van de geesten behoort ook op de weg naar de uiteindelijke eenheid naar de kern van het gebeuren van de Apocalyps.**

De „zeven plagen" – de zevende eindigt met een stem uit de hemel "het is gebeurd" – komen met de kruisiging overeen en het daarbij gesproken "het is volbracht", zie o.a. *Joh. 19, en daarbij ons hoofdstuk*.

Mystiek/ door het invoelen kan tegenwoordig reeds worden beleefd, hoe de aarde lijdt en om hulp schreeuwt, ja, hoe hij zich op die "moeilijke geboorte" voorbereidt. De kruisiging resp. het "graf" als doorgang naar de opstanding betreft hier de gehele aarde en reikt hier voor wat betreft de gevolgen nog verder. Ook kan men hier vermoeden zoals bij de stappen in de evangeliën aangegeven, dat de doorgang van de kruisiging via een toestand aan de gene zijde van leven en dood naar de opstanding tegenwoordig als eenheid naar voren komt ; zodat ook van daaruit gezien de stappen van "laatste plagen" zonder een catastrofe die lijkend op de "wereldondergang" zou kunnen verlopen.

Omdat de openbaring niet op een mechanisch draaiende film, maar op een complexe ontwikkeling opmerkzaam maakt (zie het inleidende hoofdstuk "De Openbaring van Johannes"), kan het zijn, dat het eigenlijke randgebeuren verder is voortgeschreden, dan velen denken, die misschien kijken naar een of andere detail, dat (nog) niet zou zijn gebeurd. Op andere gebieden is al het een en ander aan plagen aanwezig, die in deze verdergaande vorm in de Openbaring nog helemaal niet aanwezig waren.

Een aanvulling: Ook de nieuwe boeken van Wladimir Megre over de Siberische wijze vrouw Anastasia (Wega-Verlag, Neufelderstr. 1, D-67468 Frankeneck) bevatten het innerlijke weten, dat de oude programma's van de wereldcatastrofe te veranderen zijn; en het doel is alle hulp van mensen in harmonie met God te optimaliseren. Maar ook dat betekent niet, dat alles zo kan verdergaan als tot nu toe.

Vraag:

Wil ik, dat Jezus zoals voorspeld zich weer duidelijk vertoont, menselijk leven en de wereld verandert?

*Scenario's (slechts Duits of Engels)

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Het (werkelijke) „1000 – jarige vredesrijk"

Na het gaan door de tijd van de „zeven plagen" volgt het kosmische visioen van de uit de hemel weerkomende Christus – "trouw en waarachtig genoemd"- met zijn "leger" uit in het wit gekleden. Daarmee zijn beslist niet de tegenwoordige menselijke pseudo-Christussen bedoeld. De "valse profeet" (met verkeerde/ eenzijdige voorstellingen over Jezus...) wordt ten val gebracht. Het nu beginnende „1000-jarige rijk" - *Openbaring. 20, 1-6* is juist geen imperium. Alleen de maatschappelijk "grote machine" ,de uiterlijke negatieve krachten en hun manifestaties, worden verbannen.

Hier vinden wij ook het geestelijke gerecht. Hier moet ook een wijd verspreide misleidende vertaling worden gecorrigeerd:

Openbaring. 20:4: "En ik zag de zielen van hen, die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden en die het merkteken niet op het voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij ~~werden weer levend~~ en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang."

In werkelijkheid betekent het hier letterlijk "leefden" in plaats" van "werden weer levend" (vergelijk bijv. de voetnoten van de Elberfelder bijbel). Dit kan weliswaar – in het geval van de "zielen...."- een weer-in-het-leven treden betekenen, maar bij hen, "die het dier, niet aangenomen hadden" ook een verder leven op aarde. D.w.z. van de laatstgenoemden hoeven in geen geval eerst allen om te komen.

Dit stadium is verwant aan de opstanding van Christus (*Joh. 20-21; en ons hierop betrekking hebbende hoofdstuk*). Ook in de tekst zelf wordt het de "eerste opstanding " genoemd.

De negatieve krachten zijn echter niet zonder meer opgelost; ook onvolkomenheden van de afzonderlijke mens moeten verder worden bewerkt, wat echter nu makkelijker kan.

Na „1000 jaren" komen de resten van de negatieve krachten gebald aan het licht, om dan helemaal te verdwijnen. (*Openbaring 20, 7-10*). Zie ook het volgend hoofdstuk.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

De „Nieuwe Hemel, de Nieuwe Aarde en het Nieuwe Jeruzalem"

Na het „1000-jarige rijk" komt het jongste "Gericht" ook over de doden: "Boeken werden geopend" – bovenaardse gebeurtenissen over alles, wat gedurende het leven gebeurde, - en "een ander boek ... het boek des levens", het eigenlijk belangrijke, de evaluatie van het leven resp. ontwikkelingsstaat zijn de basis.

Pas na het verterende vuur van het opnieuw verleide leger, en het werpen van de "duivel in de brandende poel" - *volgens Openbaring 19, 19 - Openbaring 20, 3 nu in Openbaring. 20:11-15* – nadert de Nieuwe Hemel en de Nieuwe Aarde- *Openbaring. 21-22* . Welke periodes hiervoor zijn gedacht, is niet duidelijk.

Het motto van Christus is „Zie ik maak alle dingen nieuw" – zonder uitzondering - *Openbaring. 21, 5* – Ook deze "nieuwe schepping" heeft echter overeenkomsten met dat, wat reeds in details en in het groot in de zin van onvergankelijke waarden werd ontvouwd. Daarom blijft de huidige daad ook voor diegenen belangrijk, die tegenwoordig gauw apocalyptische gebeurtenissen verwachten.

In de Nieuwe Hemel – in de tekst genoemd voor de aarde en het Nieuwe Jeruzalem – wordt iets als een kosmische Hemelvaart aangegeven. (Vgl. de Hemelvaart van de evangeliën, *Luc. 24, Marc. 16, en ons hoofdstuk*). Lag tot nu toe het zwaartepunt van de beschrijving op de aarde, nu treedt de betekenis van het gebeuren voor de zichtbare en onzichtbare "hemel" op de voorgrond. Hier is niet de eeuwige hemel Gods aan de gene zijde van ruimte en tijd bedoeld – dit blijft onveranderlijk – maar geschapen werelden. Het zou kunnen blijken, dat de

kleine planeet aarde ook naar kosmische maatstaf niet alleen „ontwikkelingsland" is, maar in een oplossing van zijn problematiek een verder reikende zeer specifieke taak zou hebben. De problematiek op grond van grote menselijke vrijheid en grote complicaties op materieel gebied zou in de zin van Lorbers en andere uitspraken zo geenszins in alle eventueel andere "bewoonde" werelden te vinden zijn; ook niet de negatieve krachten, die volgens de visioenen van Johannes "op de aarde geworpen" waren, en nu in de "brandende poel". Evenals Jezus een uitwerking op de mensheid had, evenzo zou een betreffende doorgang van de gehele mensheid resp. aarde met Christus zeker een vernieuwde, verdere uitwerking hebben.

De dan vernieuwde "Nieuwe Aarde" en het ermee verbonden gebeurtenis van het naar beneden komen van het "Nieuwe Hemelse van Jeruzalem" op deze aarde is vergelijkbaar met de Pinkstergebeurtenis (*apostelverhaal*), ook dit hier naar de kosmische maatstaf. Dit is niet het geografische Jeruzalem. De aarde staat in een uitwisseling met de omgevende kosmos op verschillende niveaus.

„En er zal geen verbanning meer zijn – andere vertalingen: geen duisternis enz. - , ...en de stoel Gods en van het lam zal daarin zijn (*Jo. 22:3*)". Dit betekent, **dat hier ook de negatieve resp. de dood veroorzakende krachten zijn bevrijd, de gespletenheid van de wereld is opgeheven. De wereld verschijnt hier pas als bewuste geheel**, een in de nabijheid van God in visioenen weliswaar voorvoelbaar, maar onbeschrijfelijke toestand. Een zwakke weerspiegeling van deze toestand zou het zijn, waneer **van één of ander punt in het innerlijke leven uit alle andere punten gestimuleerd kan worden, een ervaring, die onderweg zich kan voordoen; „Alles in alles"**. In God is de hogere eenheid van alles reeds voorhanden.

Het goddelijke voorbeeld van de schepping – het A – en de nieuwe schepping met de bewust weer met alles in God verbonden wezen – het O - worden geheel gelijk aan elkaar, en toch blijven het A en het O bestaan. Het "einde" is dus meer dan het begin, hoewel het begin alles al bevat. Als een door alles heengaan de tendens van het geheel gelijk worden aan elkaar in kleine deelgebieden bijv. van de mens is zelfs deze richting van het gebeuren reeds herkenbaar.

Laten we er hier nog op wijzen, dat zich bijv. vanuit de visie van R. Steiner het gebeuren van de "Nieuwe Aarde" op één van drie in reusachtige perioden op elkaar volgende "aardincarnatie" betreft. Zonder hiertoe stelling te willen nemen, moet tenminste t.o.v. het karakter van de "Nieuwe Aarde" worden vermeld, dat dit, zoals beschreven, nog uit een ander proces voortkomt, dan – naar vergelijking – een belichaminsritme, zoals hij bijv. in de hindoe-kosmologie ook voor planeten enz. en de hele kosmos berekend werd. Wordt hij eenmaal serieus genomen, gaat hij boven tot nu toe bekende of vermoede soorten van het worden en vergaan uit, in steeds hogere "octaven" resp. "spiralen" in.

Zelf tegenover de huidige mogelijke ervaringen verbleekt die mening van enige theologen volledig, die de Apocalyps slechts als manende gelijkenissen of realiteitskarakter nemen.

De gelijkenissen van Jezus in de evangeliën waren aan het leven van mensen ontleend, om gezichtspunten duidelijk te maken. later, nog gedurende zijn leven op aarde, bekleemtoonde Jezus tegenover de discipelen, dat hij nu niet meer in gelijkenissen, maar open tot hen spreekt. De openbaring stamt niet uit het menselijke leven; overal, waar in de tekst zelf verklaringen zijn gegeven, gaat het om directe „overeenkomsten"; d.w.z. op het betreffende bewustzijnsniveau is wat gebeurt, daar „reëel aanwezig" zoals in tegenwoordig geestelijk onderzoek bijv. van R. Steiner. **De Apocalyps vermaande natuurlijk ook; bijv. om, van een theo-logie naar een "theo-praktijk" over te gaan; te kijken wat in de lucht ligt, en "God in de betreffende tegenwoordige tijd ook te laten verschijnen." God handelt ook door mensen** – wat echter niets met willekeurig menselijke handelingen te doen heeft: de

mens mag geen God of Apocalyps spelen. De menselijke ontwikkeling kan steeds meer samen gaan met Gods plan in het groot (het scheppingsprogramma).

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Laatste hoofdstuk: Het christelijke

Het eigenlijk christelijke is Jezus Christus zelf en daarmee zelfstandig in het binnenste de verbinding met de tegenwoordige Christus te zoeken – "zoekt, en gij zult vinden" - De dialoog serieus met hem te nemen, en impulsen daaruit om te zetten, kan als de meeste directe weg, hem te begrijpen, duidelijk worden. Daartoe zouden misschien deze artikelen geïnteresseerden kunnen aanmoedigen.

Een andere weg, echter in overeenstemming met de genoemde "meest directe " weg is, die specifieke kwaliteiten te vinden en in het eigen leven geleidelijk te integreren, die Jezus Christus aanvoerde. Hierbij zouden de nieuw uitgewerkte vetgedrukte passages van deze artikelen waarschijnlijk kunnen helpen.

Deze verschillende kenmerken, die voor uitbreiding vatbaar zouden kunnen zijn, hebben gemeen, dat Christus blijkbaar aan de andere zijde van de antoniemenparen (dichotomieën) van deze wereld staat. Hij mengt de betreffende beide zijden ook niet gewoon, maar die door hem aangeraden instellingen zijn steeds een "derde weg", die in staat is, vanuit een ander niveau het vruchtbare, niet afgegedene, vanuit alle zijden erbij te betrekken, door het veranderen van al wat hard geworden is. zie daarvoor de tabel aan het eind.

Uit de afzonderlijke beschouwde kenmerken zouden ook verdere consequenties voor de huidige maatschappelijke discussies van oude en nieuwe pogingen blijken. Veel van deze groepen spreken tenminste in één punt en één opzicht iets noodzakelijks uit, waar andere groepen bijv. vanweg het vastzitten in verouderde links-rechts-tegenstellingen geen rekening mee houden. Discussies tussen oude en nieuw zouden – tenminste binnen afzienbare tijd – niet verdwijnen; maar op de plaats van starre fronten met schijnbare tegenstellingen zou de dialoog zich voordoen; en die discussielijnen zouden op de juiste plaats komen; bijv. men kan God dienen of geld verafgoden. Ook zouden makkelijker die bij elkaar passende mensen bij elkaar kunnen komen, die met elkaar nieuwe projecten kunnen opbouwen, - die niet weer in eenzijdigheden eindigen. Niets passends zou zich opnieuw groeperen.

Ook alle verdere beschouwingen uit deze artikelen kunnen boven het studeren uit, overeenkomstig de individuele intensiteit en ontwikkeling, aan praktische karakter winnen; ook wanneer veel algemene gezichtspunten hiervoor hier en daar voorkomen en niet in elk hoofdstuk zijn herhaald.

Dit soort onderzoek gaat dus boven de gewoonte van de vele theologische en andere richtingen uit, Jezus steeds voor hun goedgemeende , maar toch eenzijdige zienswijzen te "gebruiken"; ze beklemtoonden daarvoor die gedeelten, die in hun desbetreffende beeld pasten, en verklaarden de anderen weg, of gaven ze een andere interpretatie, of negeerden ze. Al de samenstellers van de evangeliën in de eerste eeuwen, erkenden tenminste bij wijze van begin, dat de veelzijdigheid van Jezus dan beter was uit te beelden, wanneer ze meer bronnen daarvoor zouden aanboren. Ze waren niet zo dom, dat de verschillen van de zienswijzen daarin niet zouden hebben gemerkt. Daarentegen zagen het enige moderne theologen als een heel grote ontdekking, dat ze verschillende bronnen met verschillende zienswijzen uit de overleverde evangeliën konden openen, bijv. een zog. „bron Q"; gelijk

verbonden met de voorbarige vraag en de verschijning ervan, wie van de auteurs nu eerder het „recht" gehad zou hebben. Het is nu herkenbaar, dat ze op hun manier bijna allen "het recht" zouden kunnen hebben, waarbij hun betreffende eenzijdigheden moeten worden afgetrokken. Dat zou de "oecumene" nieuwe impulsen kunnen geven.

Mensen die zich beroepen op een andere religieuze resp. wereldbeschouwelijke achtergrond, maar noch tegenover een kerkelijk ongevoelige, noch vervlakte christelijke benaderingswijze positief geïnteresseerd staan, of daarin in elk geval iets zinvols kunnen herkennen, kunnen zeker ook iets daarvan leren; zoals ook de schrijver van dit hoofdstuk de verschillende richtingen leerde kennen en waarderen. Veel vertegenwoordigers van andere religies erkennen tegenwoordig echter al meer van de materieel moeilijk verklaarbare zijden van Jezus Christus, dan vele historisch-kritische theologen. Dat zou hen te denken kunnen geven.

Bovendien is **Christus toch niet door de religieuze gemeenschappen van het "christendom" te pachten**. Zijn wijze van benadering kan mensen de kracht tot eenheid in veelzijdigheid geven: liefde, en ten diepste begrijpen – willen, een harmoniserende kracht. Deze nivelleert echter niet alle verschillen, maar houdt het verenigbare liefdevol naast elkaar en laat het werkelijk onverenigbare als zodanig zichtbaar worden. Deze tot convergentie/toenadering van verschillende stromingen bijdragende kracht van Christus hebben christenen vaak aan de wereld voorgehouden. Ook in het belang van de redding van de aarde is het tijd voor een principiële nieuwe bezinning van christenen op hun eigenlijke taken – vooropgesteld, ze willen werkelijk als christenen met elkaar overweg kunnen.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Tabel : Een christelijke houding - "In de wereld", maar "niet van de wereld"*, een "derde weg"

Wie – met Jezus als **maatstaf** en hulp – vooruitgang vanuit eigen onvolkomenheden naar eigenschappen met meer toekomstmogelijkheden zoekt (vgl. de pagina's "[...genezing](#)", "[...ethiek](#)", "[...verwerking...](#)"), moet misschien eerst wel

- eerlijker met zichzelf omgaan, en pas op deze basis over anderen nadenken, (in plaats van alles op anderen te projecteren *vgl. Mt. 5,3 "Zalig de armen van geest"*;
- zijn geweten volgen, en toch ook "naar buiten komen", (in plaats van alles te verdringen), *vgl. Mt. 5,5 en 5,9 ...*;
- begrijpen, dat hij/zij in de zin van de ziel er ook voor anderen is, hoewel het eigen welbevinden voorwaarde kan zijn om anderen te kunnen helpen (*vgl. Mt. 5,7*);
- naar Gods levende Geest zoeken, ook als uiterlijkheden zinvol mogen zijn, (in plaats van in uiterlijkheden vast te lopen), *vgl. Mt. 6,5-8... en Joh. 4,21-24*;
- (religieus) te zijn, en zich overeenkomstig gedragen, (in plaats van alleen zo te lijken), *vgl. Mt. 5,8*;
- durven naar nieuwe inzichten te leven, ook wanneer in het gedrag ten opzichte van anderen respect nodig mag zijn (in plaats van altijd alleen rekening te houden met wat in deze wereld iets waard is), *vgl. Mt. 5,15*;
- ondanks nieuwe inzichten zich in een bescheiden, dienende rol zien, (i. p. v. verwaand te worden), *vgl. Mt. 5,19 en Luc. 9,48...*

Wie door zo'n meer liefdevolle en wijze organisatie zichzelf niet meer in de weg staat, zal merken, dat Christendom niet alleen een manier van leven is, maar een werkelijke spirituele weg. Op deze weg kan hij/zij Jezus ook als **kompas** beleven, dat het mogelijk maakt te komen tot een nieuw evenwicht bij beperkte dwaalwegen vandaan:

Tabel

<p style="text-align: center;">Noch opgaan in het uiterlijk, maar uiterlijk actief</p>	<p style="text-align: center;">- noch innerlijk dwalend - en innerlijk stabiel</p>
<p>In plaats van alleen denken inhoud, problemen, onduidelijkheden beschouwen</p>	<p>- of alleen een meditatieve leer - in bewuste meditatieve stilte</p>
<p>De "naar buiten tredende God in de hemel" voorvoelen</p>	<p>- en Hem in het innerlijk laten opnemen</p>
<p>De sporen van de onveranderlijke schepper</p>	<p>- in het zich wijzigende (vrije) leven zien</p>
<p>Wetmatigheden in de uiterlijke wereld bestuderen</p>	<p>- en de daarachter liggende ordening van de schepping waarnemen</p>
<p>Drijvende krachten noch volledig ontplooiën maar neigingen integreren</p>	<p>- noch verdringen, - en veranderen</p>
<p>Tijd, ruimte, omstandigheden gebruiken, harmonie zoeken</p>	<p>- ondanks persoonlijke vrijheid daarvan</p>
<p>Uiterlijk werken</p>	<p>- en innerlijk bidden (<i>Benedictijner regel: "ora et labora"</i>)</p>
<p>De positieve bijdrage van anderen willen begrijpen (actieve tolerantie)</p>	<p>- en zich vanuit eigen geloofsbasis uit willen ontvouwen</p>
<p>Rationeel-analytische</p>	<p>- en "mythische"- synthetische hersenhelften resp. de brug tussen de hersenhelften serieus nemen</p>
<p>Subjectieve waarneming kennen</p>	<p>- en toch de gedifferentieerde waarheid achter de subjectieve benaderingswijzen zoeken</p>
<p>Van (constructieve) tradities leren</p>	<p>- en in zich tot eigen geestelijk leven (laten) opwekken</p>
<p>Vorbereidende oefeningen verrichten</p>	<p>- en genade aannemen (<i>christelijke mystiek, oefeningen, ...</i>)</p>
<p>God persoonlijk aanspreken</p>	<p>- en in zijn kracht</p>
<p>De naasten liefhebben</p>	<p>- zoals ook je zelf</p>
<p>Vasthouden aan verstand</p>	<p>- en verder kijken</p>
<p>Noch in het universum wegvloeien maar in het geheel</p>	<p>- noch verharderen in het eigen ik - als een bewuste cel zijn</p>
<p>Lichaam materie als instrument achten</p>	<p>- en psychisch-geestelijk groeien</p>
<p>Volheid, verantwoording aanvaarden</p>	<p>- naar de "nauwe poort"</p>
<p>Worstelen om juiste beslissingen in het bewustzijn van de aarde</p>	<p>- en op ander niveau Gods plan vermoeden / voelen</p>

Doorgeven van inzichten	- en zich daarop instellen, wat passend is
In de omtrek / maatschappelijk veranderen	- wat zich in het innerlijk heeft verbeterd
Meevoelen met het lijden van de wereld	- en zich over Gods leiding verheugen
In geestelijke gemeenschappen zijn	- en als enkeling naar God streven
Verschillen tussen volkeren in acht nemen	- en de algemene menselijke kern in allen laten groeien

*...op die manier is de weg van Christus als derde weg te zien achter de schijntegenstellingen van de wereld – een weg die naar het volle leven en naar de werkelijk geestelijke vrijheid in God leidt. Zie hiervoor ook het vetgedrukte gedeelte in de hoofdttekst en bijv. Joh. 17, en "Apocriefe Evangelien uit Naq Hammadi": Thomasevangelie 22. **Dit is geen besluiteloosheid – die de tegenstellingen als probleem zou vasthouden, en daarom ook geen "ongerijmd doodpraten".** (Beter dan besluiteloosheid zou het altijd nog zijn, zich helemaal buiten een thema te houden of voor een van beide te kiezen – wetende dat iemand anders net zo goed voor het andere kan kiezen.) **Desondanks gaat het bij de derde weg van denken om het zoeken naar een hoger standpunt boven de beide tegenstellingen, die nieuwe vrije constatering (postulaten, affirmaties, thesen, beslissingen) mogelijk maakt – en zodoende het desbetreffende probleem oplost. Wie kan balanceren op de rand van de afgrond van het leven, kan zich nu met meer winst in de verdere stappen van Jezus in de evangeliën, resp. het lijdensverhaal en Handelingen der Apostelen (Pinksteren) verdiepen. Dit vermogen van de mens, zich steeds meer het achter de schijn van de wereld verborgen "ware licht" van God – Joh. 1:9 – te naderen, is zowel het uitgangspunt als ook het doel van dit balanceren op de afgrond;** (zie onze hoofdttekst, deel 1).

Er is een verbinding tussen wat in het evangelie is vastgelegd en wat op grotere schaal in de Openbaring van Johannes tot uitdrukking komt, zie onze hoofdttekst, deel 2.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

In het derde deel : 11 Hoofdstuk met verschillende thema's en levensvragen

Een gebed voor vrede, leven en aarde

Het is zo samengesteld, dat zich in het eerste gedeelte de voor een doeltreffend gebed nodige instelling zonder veel verklaringen duidelijk wordt. Het kan eventueel zo veranderd worden, dat het overeenkomt met de eigen gevoelens. In plaats van het derde gedeelte kunnen ook andere aangelegenheden aan God overgegeven worden. Het beste langzaam en met voorstellingskracht bidden:

God, mijn oorsprong, mijn hulp en mijn hoop!
 Verenigd in Jezus Christus dank ik U voor alles wat van U komt;
 vergeef me, wat me van U verwijderd heeft;
 laat me toch in deze stilte door Uw geest creatief worden.

Leid me, dat ik anderen op hun weg tot U geen schade toebreng;
 leid me, anderen naar Uw zin te helpen ;

bescherm me op mijn weg*.

Inspireer de mensen, beslissingen over leven en dood in Uw handen te laten **;
help diegenen die voor Uw schepping werken***;
Leid deze wereld voor de doorbraak van Uw beloofde nieuwe tijd .****

*) Hier kunnen anderen bij betrokken worden

***) *hier kunnen ook details bij betrokken worden, of aansluitend in een meditatieve beschouwing worden bewerkt, zoals 'het vermeerderen van geweld en weerstand te beëindigen' 'het geweld door probleemoplossingen één van haar grondbeginselen te ontnemen', 'alleen zulke veiligheidsmaatregelen te nemen, waardoor vreedzame burgers hun mensenrechten kunnen behouden', 'een vreedzame dialoog tussen de goedwillende mensen van de religies te voeren',....*
Matteüs 5:9; 26:52. ["Churches' declarations", Engelstalig.](#)

****) De geteisterde natuur schreeuwt om hulp. Het zou tijd zijn, God resp. Christus te verzoeken, tegen de opgezweepte natuurmachten te beschermen. Dat is echter geen vervanging voor de noodzakelijke verandering van de menselijke houding tegenover de schepping.

*****) Lucas 11:2; 21:31. Openbaring 11:16; ... zie ook het onze Vader, Matteüs 6, 7-15.

De heilige geschriften van de religies beklemtoonden oorspronkelijk de strijd van de mens met zijn eigen schaduwkanten – en ook de bijbel, ook de koran, de Zend Avesta of de Bhagavadgita, ... en pogingen, de daaruit voortkomende ethische overeenkomsten van de religies het verlies aan waarden tegenover deze egoïstische civilisatie te stellen en niet oorlogen. Dit werd later vaak over het hoofd gezien of verkeerd begrepen. Tegenwoordig probeert men, de daaruit voorkomende ethische overeenkomsten van de religies het verlies aan waarden tegenover deze egoïstische civilisatie te stellen. Daarbij houden religies hun verschillen.

S.a. *Markus 12:30* " ... en gij zult de Here, uw God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht", vgl. *5. Deut. 6,4.5*). Het gebed refereert aan het diep ervaren geloof in de verwezenlijking - naar de wil van God - en de daarbij passende dank. In *Joh. 16:23* "Wanneer gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in Mijn naam", stond oorspronkelijk ook "... laat het antwoord jullie omgeven" (vgl. Neil Douglas-Klotz: *Prayers of the Cosmos. Meditations on the Aramaic Words of Jesus.*) De hier gegeven gedeeltelijk nieuwe impulsen zijn niet in strijd met de zeer gevarieerde gebedspraktijk in de kerken enz. Gebed en een leven en handelen in dezelfde geest horen bij elkaar, beide ondersteunen elkaar. God kan de liefde geven, die hem wordt gegeven.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Grondbeginselen van ethische waarden

Jezus Christus hechtte er waarde aan, dat de maatstaf voor ethisch, moreel gedrag in de afzonderlijke mens zit, in plaats van slechts op grond van de druk van een van buiten komende wettelijke norm of zede te functioneren. Deze verinnerlijking komt eveneens niet door het "erin te hameren" tot stand, maar door een leven, waarin zich de "liefde tot God en tot de naaste als tot zichzelf" kan onvouwen. "Heb elkander lief" (Joh.13,34) is de kracht die het mogelijk maakt, in overeenstemming met het werkelijke geweten te handelen. De liefde tot God laat de hogere doelen ervan voorvoelen. Waar alleenstaanden, paren, groepen enz. deze universele liefde erbij betrekken, zal het onderscheid zichtbaar zijn. Hoe meer dit in allen leeft, des te onbelangrijker worden uiterlijke gedetailleerde voorschriften.

Toch is daardoor de inhoud, zoals die bijv. in de oudere "10 geboden" werden gegeven, als zodanig niet verouderd, maar bevestigd. Ze zijn niet in de basis maar in de details aan culturele verandering onderworpen. Dit bevestigt al het verslag van Mozes zelf, die eerst een hogere vorm van ethiek kreeg doorgegeven, die echter de daarvoor blijkbaar niet rijpe bevolking dan een eenvoudiger versie bracht. Deze ethische basis is in het christendom, in het jodendom en in de islam in zoverre dezelfde, en in praktisch alle andere religies zijn raakvlakken, zoals in de "declaratie van het parlement van de wereldreligies t.o.v. het wereldethos" te zien was (zie onze [Duitse](#) / [Engelse](#) link-pag.) Zelfs een zich als "niet-religieus" of humanistisch opgevatte ethiek vertoont verbindingen met de waarde van religieuze culturen. In de kern gaat het in de ethiek daarom, anderen zo menselijk te behandelen, als iemand zelf zou willen worden behandeld; anderen dus geen schade toe te brengen, maar veeleer te helpen. Dit is essentieel voor het lot, want "wat jullie zaaien, zullen jullie oogsten" (*Gal. 6,7; 2.Kor. 9,6*). Het is de minimumeis voor het overleven in een zich verder ontwikkelende maatschappij noodzakelijk. Het is tenslotte ook het belangrijkste criterium voor de deelname aan die nieuwe tijd, waarover in het **gebed "Onze Vader"** staat: "Uw koninkrijk kome!" (Matteüs 6), en waarover in de bergrede staat "de zachtaardigen zullen het aardrijk bezitten". In bredere zin komen daaruit gezichtspunten naar voren, die voor de meeste niveaus van het menselijke bestaan van levensbelang zijn. De ethiek van de bergrede wordt ook tegenwoordig door enige christelijke kringen ten onrechte als niet direct toepasbare "overtuigingsethiek" aangegeven. Ze verschaft weliswaar feitelijk geen leidraad bijv. voor alle moeilijke politieke beslissingen. Maar een meetlat zou het er tenslotte ook voor zijn. Waar een menselijk afwegende zog. "verantwoordingsethiek" maatschappelijk tot tegengestelde beslissingen leidt, als deze die "overtuigingsethiek" van de enkeling in zijn privé-leven verwacht, zal men niet automatisch mogen verwachten, dat dit Jezus beslist zo zou doen beslissen. Het individu is voor zijn aandeel in wat gebeurt verantwoordelijk, en kan dit aandeel ook niet als misstappen van anderen beschouwen. Niet altijd is zo'n eenzijdig de schuld geven correct, zoals bij rechtsgeschillen vaak de gewoonte is. Ook groepen enz. dragen door de pressie die ze uitoefenen, bijv. door het positieve of negatieve "scholingsveld", dat ze weergeven, medeverantwoording. Ze zouden daardoor allen ook een ethiek-codex nodig hebben (zoals enige beroepsorganisaties die reeds hebben.) Boven de individuele ethiek uit zou als gevolg daarvan een "structurele ethiek" van de maatschappij resp. van delen daarvan gevraagd worden. Wetten met hun willekeuren kunnen dit alleen niet vervangen.

Tabel

<u>Mozaische Geboden (2. Mozes =Exodus 20)</u>	Ethiek in de koran	<u>"Weltethos"</u>
1. Ik ben de Heer, jouw God....Je zult geen andere goden naast mij hebben (je zult je geen godsbeeld maken....) 2. Je zult de naam des Heren, jouw God niet misbruiken (want de Heer zal die niet ongestraft laten, die zijn naam misbruikt)	Naast God geen andere God hebben ... (Soera 17,22*)	(De overeenkomst over een "wereldethos" betrof niet het godsbegrip van de verschillende religies. Het was bijv. vanwege de boeddhisten voor allen gelijk, dat ze een "laatste werkelijkheid" erkennen – d.w.z. iets aan de andere zijde van de materiële werkelijkheid)
3. Je zult de rustdag/ Sabbat heiligen.Op de dag van samenkomst dient u zich te richten op de gedachtenis van God ... (Soera 62,9*)	

4. Je zult jouw vader en jouw moeder eren (zodat je lang leeft in het land, dat je de Heer, jouw God geeft)	U dient goed voor uw ouders te zijn ..., spreek ze met eerbied aan ...; en geef uw familielid, waarop hij recht heeft ... (Soera 17,23-26*).	
5. Je zult niet doden / moorden	Dood niemand, die God heeft verboden te doden... (Soera's 17,33 en 5,32*).	Verplichting tot een cultuur van geweldloosheid en eerbied voor al het leven
6. Je zult niet echtbreken **	En geef u niet over aan ontucht! (Soera 17,32)	Verplichting tot een cultuur van gelijke rechten en het partnerschap van man en vrouw (tegen destructieve omgang met seksualiteit..)
7. Je zult niet stelen. 9. Je zult niet begeren het huis van je naaste. 10. Je zult niet begeren de vrouw van je naaste, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn rund, noch zijn ezel, noch iets dat van je naaste is.	Wanneer een man of een vrouw een diefstal heeft begaan, hak hem dan de hand af Wanneer echter iemand ... radicaal verandert en zijn leven betert, keert God zich weer tot hem ... (Soera 5,38-41*)	Verplichting tot een cultuur van solidariteit en een rechtvaardige economische ordening ...
8. Je zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste / je zult niet liegen	Sta als getuige ... achter de gerechtigheid, zelfs als die zich tegen jullie of tegen je ouders en naaste verwanten zou richten... Soera 4,135* (betr.. bedrog zie Soera 2,188*)	Verplichting tot een cultuur van tolerantie en een leven in oprechtheid...

*) Hieraan werden door de verschillende religies zeer veel verschillende details verbonden. Dit zou het begrip ervoor kunnen wekken, dat nu eenmaal niet meer voor allen dezelfde details juist moeten zijn. Ook werd vroeger voor tegenwoordige doeleinden vaak niet voldoende onderscheid gemaakt tussen religieuze principes en gedetailleerde wereldlijke wetten; dat wil echter niet zeggen, dat het waard zou zijn om na te streven, dat geloof en wet steeds grotere inhoudelijke tegenstelling vertonen.

Al na de zondvloed – dus voor de bovengenoemde 10 geboden – werden er volgens de Bijbelse overlevering enige fundamentele ethische eisen gesteld waar de gehele nieuwe mensheid zich aan diende te houden, dus dit gold ook voor de latere Israëlieten:

- Achting voor het leven resp. niet te moorden ("want God heeft de mens naar zijn evenbeeld geschapen": Gen 9:6) en niet het vlees noch van levende dieren te eten. In het rabbijnse Jodendom werden later 7 "**Noachitische geboden**" voor niet-joden afgeleid, waarbij verschillende versies waren:
- het verbod om te moorden;
- het verbod wreed tegen dieren te zijn;
- het verbod te roven;
- het verbod tot echtbreuk resp. ontucht;
- het verbod op afgodendienst (d.w.z. niet-joden moesten volgens deze voorstelling weliswaar niet God zoals de joden aanbidden, maar ze dienden ook geen concurrerende goddelijke wezens vereren);
- het verbod op godslastering;
- het gebod van een rechtsorde met rechtbanken.

Het kan nuttig zijn, de vastgestelde eigen onvolkomenheden en positieve eigenschappen als in een tabel te noteren en de voortgang bewust te volgen. Er zijn meer mogelijkheden om daaraan te werken:

1. Het directe werk aan de eigen problematische eigenschappen aan de hand van de gebeurtenissen van het leven. Goede voornemens enz.. Dit blijft ook bij Jezus belangrijk: "eerst de balk in het eigen oog...". Ook in de koran geldt het werken aan jezelf als de "grote gihad", de "grote heilige oorlog", d.w.z. als iets, wat doorslaggevender is dan alle uiterlijke uiteenzettingen.
2. Het directe herstel en 3. het directe elkaar – vergeven, in zover dat nog mogelijk is. Anders de problemen in het gebed aan God voor verdere oplossing geven en innerlijke vergeven. Ook dit blijft bij Jezus belangrijk – ook hij spreekt van het verwerken " tot op de cent" (*Luc. 12,59, zie echter 5.*)
4. Waar anders niet mogelijk, is er ook de mogelijkheid, te handelen overeenkomstige goede daden, voor andere dan aan wie schade werd toegebracht. Veel wordt ook indirect door God opgelost, wanneer bijv. iemand sociale taken op zich neemt. (hier is ook een vloeiende overgang van het zuiver wegwerken van het huidige met vrije hulpvaardige werken, en dan wordt het relatief, 'wie zaait en wie oogst', vgl. bijv. *Joh. 4,37.*) Daarbij geldt ook *Mt 7,20-21*: "...aan hun vruchten zult u hen herkennen. Niet allen, die mij zeggen: Heer, Heer!, komen in het hemelse rijk, maar die de wil doen van mijn Vader in de Hemel."
5. "Bid God in Mijn naam", hier om zijn vergeving en genade in de verdere ontwikkeling van het leven. Dit is de essentiële hulp die een zuiver humanistische ethiek niet kan geven. Het lot moet dan niet meer mechanisch verlopen, maar de mens beleeft het dan als door God geleid, alles wordt zo verwerkt en verder ontwikkeld, zoals het vanuit een hogere wijsheid voor de enkeling en zijn omgeving het beste is.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Aanvulling: een korte terechtwijzing n.a.v. de moderne "alles-over-Jezus-onthullende verhalen"

In de tekst van de website werden reeds enige van de ernstigste eenzijdigheden van enige theologische richtingen direct of indirect gecorrigeerd – met behulp van nieuwe inzichten en methoden. Hier wordt op een verdere verwarrende bloei van moderne "sensatieschrijvers" ingegaan. Wij bevorderen niet nog extra de publiciteit van deze bestsellers, maar de volgende bijdrage is voor diegenen bedoeld, die deze literatuur kennen, en zich daardoor geïrriteerd voelen.

Met betrekking tot de schriftrollen van Qumran werd van deze schrijvers geprobeerd, weer te geven, dat de meeste voorstellingen van het nieuwe testament over Jezus onjuist zouden zijn. Jezus en de discipelen enz. zouden in werkelijkheid gewoon militante opstandelingen zijn geweest tegen het Romeinse regime. *

Ten behoeve van een grotere geloofwaardigheid wordt deze verklaring in een soort samenzweringstheorie gehuld: De in 1947-1956 ontdekte schriftrollen van de gemeenschap van Qumran zouden voor 75% geheim gehouden zijn, waarbij vooral geleerden uit de katholieke kerk de controle daarover zouden hebben gehad.. Alleen dit al is natuurlijk verkeerd, wat hier wordt geconstateerd, hoewel deze website geen kerk hoeft te rechtvaardigen, en al helemaal geen geheimhouding van christelijke geschriften accepteert. Veeleer bestond het geleudenteam uit katholieke, protestante, anglicaanse, joodse en zelfs atheïstische geleerden. Vanwege het veelvoud aan meningen over de vele kleine

beschadigde snippers duurde het weliswaar inderdaad lang, tot alles was bekendgemaakt. Toen echter de Engelse originele uitgave van de betreffende "sluitingszaken" – literatuur verscheen, waren 80% van de Qumran-teksten gepubliceerd. In 1992, een jaar voor de uitgave van een betreffend sensatiepocketboek, waarin zoals eerder op de achterzijde werd beweerd, dat er 75% niet-gepubliceerde teksten in zouden staan, waren ook de resterende teksten uitgegeven, voor zover ontcijferbaar.

Voor de inhoudelijke interpretatie moesten de auteurs een hele serie telkens waaghalzige theorieën opstellen, om de bij aaneenrijging ervan tot het boven weergegeven resultaat te komen. De schriftrollen zouden niet voorchristelijk zijn, maar uit de tijd van Jezus **) Deze geschriften zijn echter blijkbaar uit verschillende tijden en de getuigenissen zijn niet uniform. De Qumran-gemeente bleef gedurende langere tijd bestaan. Deze kan niet gelijkgesteld worden aan de Essenen en ook niet aan de militante Zeloten, die later op enige afstand daarvan de vesting Massada bezaten. Qumran zou ongeveer met een tegenwoordig spiritueel ecodorp kunnen worden vergeleken. Ze moeten overal contacten hebben gehad; van de Essenen hadden ze wel enige gebruiken in gewijzigde vorm, van de schriftgeleerden van de tempel van Jeruzalem werden hun aantekeningen over de tempelschat toevertrouwd. – wat betekent, dat men niet direct dacht dat ze betrokken waren bij de veilige bewaarplaats; en ook met afzonderlijke Zeloten kunnen contacten hebben bestaan.

Ook beweerden de auteurs, dat de Essenen geen ascetisch levende monniken zouden zijn geweest, maar militante verzetstrijders. Alles wat over de Essenen bekend gebleven is, duidt echter op een pacifistische, vegetarische, strenggelovige joodse – esoterische richting, die vanwege hun, bepaalde reinheidsvoorschriften die zarathustrisch aandoen, de afsluiting van de rest van de wereld zocht, maar sterker dan monniken nu doen. In de reeds genoemde beoordeling van de Essenen als militant werden Essenen en Zeloten op één hoop gegooid, zonder dat dit voldoende zou zijn gemotiveerd.

Johannes de Doper, Jezus en Jacobus, de (half)broer van Jezus, zouden dezelfde militante motieven hebben gehad "als de Essenen". Ook deze – bovendien met de veronderstellingen hiervoor verbonden beoordeling, als een feit gepresenteerd, is door de Qumrangeschriften niet te bewijzen. Jezus, Jacobus en Johannes zijn daar praktisch nergens op die wijze te identificeren. Er moest bijv. de "leraar van de gerechtigheid, blijkbaar een leidende persoonlijkheid van deze gemeente, met Jacobus geïdentificeerd worden, wat een niet bewijsbare theorie is. Ook dat deze "leraar der gerechtigheid" een radicale Zeloot zou zijn geweest, is niet bewezen en onwaarschijnlijk; het kan echter zijn, dat hem de gemeente als hogere – geestelijke – autoriteit t.o.v. de zich in verval bevindende tempelpriesters erkende. Ook dat wat over Jacobus zelf is doorgegeven, past niet bij dit militante beeld. Jacobus – niet de discipel Jacobus, maar de genoemde broer van Jezus die na diens kruisiging de christelijke oergemeente in Jeruzalem leidde – had waarschijnlijk een uitgesproken tolerant verzoenend karakter. Hij moest als het ware tussen Petrus en Paulus gaan zitten, of tussen de strijdende discipelen bemiddelen, om de gemeente bij elkaar te houden.

Om langer te kunnen beweren, dat Paulus een Romeins agent zou zijn geweest die alles zou hebben vervalst. moet men aan een onnatuurlijke constructie vasthouden, die weer door niets te bewijzen is, namelijk de Romeinen zouden zijn arrestatie ter misleiding hebben geënceneerd. (In onze tekst "Wegen van Christus"..." wordt op Paulus en nog vele anderen nog verder ingegaan, o.a. daarop, - het doet er niet toe hoe iemand t.o.v. zijn traditionele zaken mag staan, bijv. t.o.v. van zijn houding naar vrouwen toe- in ieder geval zijn visionaire belevenissen en - inzichten als authentiek te herkennen; natuurlijk alleen, wanneer iemand de moeite neemt, zich toch intensief en praktisch met mystieke belevingen bezig te houden, wat de sensatie-auteurs waarschijnlijk niet hebben gedaan)

De Qumranrollen zijn gewoon één van vele ander geschriften uit de toenmalige tijd, die stukje voor stukje inlichtingen over gebruiken van toen geven. Enige andere geschriften uit

deze eeuwen zijn als apocrief al lang bekend, en andere werden pas in nieuwere tijd teruggevonden. (bijv. de vondsten van Naq Hammadi, die over het geloof van vroegere Christenen in Egypte het een en ander meedelen) Zeker is dat de mensen in Qumran in God geloofden, en dat ze in op veel punten wat mentaliteit en gebruiken betreft aan de leer van Jezus verwant waren- diegenen die in de bijbel staan, en niet de naar men beweert militante leer van de Jezus van de sensatie-auteurs. Het is beslist mogelijk, dat Johannes de Doper oorspronkelijk vanuit deze strenggelovige samenhangen van de Essenen bijv. bij mensen van Qumran voortkwam, of in ieder geval daar een algemeen geziene gast was. Eveneens is het denkbaar, dat Jezus deze mens ontmoette (in onze website "Wegen van Christus) wordt echter ook gemotiveerd, dat hij vele groepen ontmoette, en dat hij niet automatisch uit de betreffende school stamde, waarvan hij de aanhangers ontmoette).

2. Andere auteurs sloten zich aan bij de vermelde speculaties betreffende Jezus, met veel details over de joodse geschiedenis, maar zonder dat de vermelde tegenspraken waren op te lossen. Doordat in dit deel van deze literatuur ook de opstanding van Jezus werd gereduceerd tot een historisch tastbaar oppervlakkig opstandingsritueel van de latere Egyptenaren en eventueel van de Esseen en daarop voortbouwende tradities, wordt dan de lezers voorgehouden wat Jezus in deze samenhang heeft gebracht. Daarbij zou het geheel geen verlies zijn voor de daar geschetste samenhangen tussen historische groeperingen, zoals Esseen en tempelridders, wanneer afgezien werd van dit anti-opstandings-dogma. Het nu als mystiek op te vatten deel ervan, dat Jezus volbracht, ging al in de vroegchristelijke tijd verder dan het begrip van enige jodenchristelijke en gnostische gemeenschappen, en daardoor is het nutteloos, met de opvatting ervan te willen bewijzen, dat wat ze begrepen hadden, er allemaal al was geweest. Anderen hadden andere gedeelten van de waarheid begrepen, wat zowel die vele vroege Christenen laten zien, die geloofden in een omvattende betekenis van de opstanding, en ook die, het betreffende polemisch geschrift van het evangelie van Filippus gebruikten. Paulus die zeer geschikt was als boeman was geenszins de enige bron van die tradities die zich zowel aan de spirituele als materiële veranderde opstanding vasthielden. Mensen die voor de in de kerkgeschiedenis breed geaccepteerde overleving nog een bepaalde achting hebben, kunnen dichter bij de waarheid komen, dan diegenen, die lichtvaardig alles wegverklaren, wat niet in hun concept past. Waar zulke activiteiten in een voortdurende laster van Jezus Christus ontaarden, kan dat ook geestelijke gevolgen hebben, die verder gaan dan een zuiver menselijke aangelegenheid.

3. Ook over meer zogenaamde "graven met beenderen van Jezus" werd gespeculeerd, meer in Israël en elders. In een omgeving in het nabije oosten, waar grafrovers bezig zijn – bijv. is van de gevonden beenderkisten van zo'n graf er één "vermist" - , en waar duizenden van zulke kisten in musea zijn opgeslagen en waar eventuele beenderen verwijderd en voor herbegraven weer werden vrijgegeven, enz. is het bijna onmogelijk, betrouwbare gegevens over de personen te krijgen. Daar bewijzen ook erin gekraste vaak voorkomende namen niets. Ook de kansberekening kan geen overeenkomsten tussen namen in verschillende families uitsluiten.

Een op het geheel gericht onderzoek zou niet van de veronderstelling uitgaan, dat het de opstanding in overleverde betekenis niet zou kunnen zijn geweest. Ook zou het eerder overeenkomen met de huidige kennis die men heeft, de profetie, die op Jezus betrekking kan hebben, niet alleen als een bron van subjectieve verwachtingen van Jezus 2000 jaar geleden te begrijpen; maar er rekening mee te houden, dat die op heel iets reëlers kan wijzen, wat gedeeltelijk nog grondig moet worden uitgezocht, tot het zal zijn gebeurd.

Aanvullende informatie in verband hiermee (in het Engels):

<http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

* 4. Er zijn nog een aantal van zulke speculaties over Jezus, die tot telkens verschillende resultaten leiden. Bijv. een these, dat Jezus aanhanger is geweest van de kynische filosofieschool van Griekenland... Bovendien willen anderen Jezus zelfs met Mozes gelijkstellen, of een Egyptische farao, of met Julius Caesar, of met een militante Byzantijnse keizer (!).

** Het valt op, dat in zulke boeken het feit niet wordt genoemd, dat in Qumran ook vooral oude evangelieteksten uit de eerste eeuw werden gevonden, waarvan de vergelijking met de huidige teksten laat zien, dat ze echt getrouw naar origineel werden doorgegeven.

[Terug naar de index van deze pagina.](#)

Natuurwetenschap en geloof in God

Ter rechtvaardiging van natuurwetenschappelijke bijdragen

Dat er mensen zijn die ook in geloofsvragen niet kunnen zonder ondersteuning door het uiterlijke kijken, tellen, meten, wege erkent Jezus, zoals bij Thomas "die als type natuurwetenschapper" onder de discipelen kan worden beschouwd, en daarmee een voorbeeld voor zeer velen, juist in onze tijd is. Toen hij uitvoerig gelegenheid kreeg, uiterlijk te controleren of werkelijk Jezus Christus voor hem stond, zei Jezus: "wees niet ongelovig, maar gelovig". D.w.z. de nu opgedane ervaring moet Thomas door eerlijk en diep nadenken zo omzetten, dat de wortel van zijn twijfel verdwijnt, hem iets "duidelijk wordt": - dat Jezus dit later toch nog moet zeggen, betekent ook, dat Thomas geen scepticus was, die nu door de uiterlijke realiteit „getroffen" en „tot geloof gedwongen" was, misschien uit vrees voor straf; maar dat Thomas ook daarna zijn vermogen, van binnen uit tot nieuwe overtuigingen te komen of niet, had gehouden. Toch moest hij vermoeden, dat er nog andere mogelijkheden van het zich-overtuigen waren, dan het uiterlijke zien. Jezus wist, wat bij Thomas hoorde. Hij wilde niemand dwingen – wat het karakter van een gerecht zou hebben gehad; en er kan ook geen reden gevonden worden, één of ander persoon, die voor een beslissing niet rijp was, tot een afwijzing te provoceren.

Een wetenschap, de empirie = opgestapelde ervaringen steeds laten verdwijnen, wanneer iets niet in het oude beeld paste, is de aanduiding van wetenschap niet waard. Echte genieën zoals Einstein gingen niet op die manier met wetenschap om, maar begonnen met hun onderzoek in tegenstelling altijd daar, waar iets niet duidelijk was. Ook dit zoeken kan één van de vele wegen tot God zijn – zo lang de motieven eerlijk zijn, en de wetenschap niet door wetenschappelijk of ander problematische belangen wordt gecorrumpeerd.

Nu is het uiterlijke natuurwetenschappelijke werken – met het zien, met het opstellen van hypothesen en tenslotte theorieën en verificatie – geesteswetenschappelijke en geloofsvragen in de meeste gevallen alleen niet voldoende. Niet altijd is een wezen aanwezig, dat een hogere werkelijkheid onbetwifelbaar en indien mogelijk reproduceerbaar voor ons plaatst (zoals bij de discipelen van Jezus), of het ons mogelijk maakt dit waar te nemen (zoals in Johannes 1, 51 vermeld). Toch zijn er veel tekens, dat er lagen bijv. in het menselijke wezen en daar boven zijn, die niet komen vanuit het bekende fysieke spectrum van krachten en stoffen, maar zich daar alleen in de uitwerkingen ervan laten zien: levenskrachten, psychische gevoelens, denken, bewustzijn... (enige voorbeelden zijn te vinden op verschillende plaatsen van de hoofdtekst van Christuswege.net). Vaak ontpoppen zich oude "voorwetenschappelijke" tradities van verschillende culturen in verband hiermee als een oudere ervaringsvorm en wetenschap. Ook tegenwoordig is het mogelijk, hiervoor speciale processen op het gebied van waarneming en evaluatie te ontwikkelen, zoals het voorbeeld van Goethe's natuurwetenschappelijke beschouwingen of de daarop voortbouwende inzichtelijk theoretische werken van Rudolf Steiner laten zien. Ook nieuwe wetenschappelijke uitgangspunten van de kwantumtheorie tot aan die wetenschappers, die een nieuwe biologie, een nieuwe geo- en astrofysica enz. en tenslotte een nieuwe wetenschappelijk "paradigma" resp. wereldbeeld verwerven, gaan in deze richting; echter meestal zonder bij de nieuwe inhoud ook een passende nieuwe methodiek te zoeken zoals Steiner.

Zo blijkt eerst, dat de wetenschappelijke kennis tot nu toe a) slechts een zeer klein deel van de werkelijkheid weergeeft; b.) dat fundamenteën van de natuurwetenschap steeds relatiever worden: materie verschijnt als verdichte energie of zelfs als verdichte geest; energievormen van hun kant kunnen snelheden die hoger dan de snelheid van het licht zijn tot oneindig aannemen (Tachyonen...); ze kunnen daarbij "jonger worden", de tijd wordt nog relatiever dan reeds in de relativiteitstheorie; ze kunnen zo uit onze ruimte verdwijnen uit een soort aan de gene zijde / transcendentalisme weer opduiken - zodat ook de ruimte nog minder absoluut is, dan het al door de zogenaamde "kromming" van de ruimte scheen. Over blijft de niet grijpbare "informatie" van de cybernetica, die materie- en energieloos, en daarom met traditionele middelen helemaal niet te beschrijven is. Er zou hier van "bewustzijn" worden gesproken.

c.) Nu zou deze instorting van het oude wereldbeeld in zover streng genomen nog geen "godsbewijs" zijn maar wellicht een voorbereiding. Voor velen is dit voldoende, omdat ze slechts door het verouderde materialistische wereldbeeld waren geblokkeerd en nu met directere schreden naar God kunnen toegaan. Maar, zie daar, het gaat nog verder: wat is nu deze "informatie" of ook al het andere genoemde ongrijpbare verloop in het universum? Wat/wie verschaft voortdurend nieuwe materie en energie en lost die weer op? Wat/wie is het, die hier zoals ook in het leven de grenzen van leven en dood regelt en laat overschrijden, evenals van waaktoestand en slaap? Wat/wie is het, die hier voortdurend tijd- en ruimte-omvattend in het universum werkend tot uitdrukking komt? Is de mens, die in zijn bewustzijn energie, tijd en ruimte zoals van "buiten" kan beleven, inderdaad een embryonale "afbeelding" van iemand die dat in het grote kan (vgl. Genesis 1,26) ?

d.) Bovendien komt erbij, dat hier als antwoorden de chaos en het toeval meer of minder uittreden. Want deze wereld en deze levende wezens en deze wereld van de deeltjes, en ook het verloop in het leven tonen zo'n zeer toevallige hoge graad aan ordening in de chaos, aan doelbewustheid en zin binnen het geheel zoals in een totaal kunstwerk; aan ontbrekende tussenschakels, zoals ze voor een toevallige evolutie noodzakelijk zouden zijn, enz. Reeds bij deze inzichtelijke stap wordt duidelijk, dat het moeilijk geworden is, niet te geloven, dan te geloven – aan een centrale oerintelligentie, die het begin en het doel van een "scheppingsprogramma" plaatst, en die de weg met zich verplaatsende wetmatigheden vormgeeft. Er is zo iets mogelijk geworden, wat boven het verstand naar hetzelfde resultaat kan leiden, zoals eens 800 voor Chr. het mythische bewustzijn van de oude volkeren, die hier met hun "rechter mythische hersenhelft" God aan het werk zagen. (De "goden" van andere volkeren waren oorspronkelijk ook slechts aanduidingen voor bepaalde eigenschappen van de ene god; pas toen deze wijsheid verbleekte werd die als zelfstandige "goden" gezien en ook met verder ontwikkelde menselijke wezens verwisseld, die er ook waren.) *Op dergelijke wegen kwamen niet aan God gelovende wetenschappers zoals Max Thürkau, Georg Todoroff, en vele anderen tot geloof in God.*

e.) Geloof in de zin van ontstane diepe overtuiging is meer dan een zuiver intellectuele voorwaarhouden van iets.

f.) Bovendien tellen ook die mensen die als mystici enz. maar ook als normale gelovigen, directere, veranderende ervaringen met God en met Christus bevestigen en die door dit contact ook zeer reële ervaringen met de creatieve goddelijke geest in zichzelf hadden. Deze wegen kunnen ook naar een volledig zelfstandige manier vroeger of later tot een verwerking en tot inzichten over het wezen van ervaringen leiden. Hier begint de hoofdtekst van "De Wegen van Christus" .

In de katholieke kerk is er de encycliek "Fides et Ratio" (geloof en verstand) van 1998, en paus Benedictus XVI heeft het thema in zijn Toespraak in Regensburg 2006 weer opgepakt: geloof zonder verstand en verstand zonder geloof zijn beide niets waard, omdat ze de mens als geheel niet bereiken. Michael Springer argumenteert hier tegenover in "Spektrum der Wissenschaft" januari 2007, niet elk hiaat in de kennis moet automatisch op rationele niet verklaarbare resp. naar God verwijzen – waarom het overigens bijv. met ons minder gaat om geheel concrete conclusies, zie ook. Hij geeft echter toe, dat het geloof, dat de wetenschap op zekere dag de grote hiaten zou kunnen verklaren, nu

eenmaal ook alleen maar geloof is. De situatie is, dat hier tegenwoordig al behoorlijk veel inspanning moest worden geleverd, om gewoon de mogelijkheid voor de afzonderlijke wetenschapper open te houden, nog niet aan God te hoeven geloven (wat niet beslist atheïstisch hoeft te zijn, maar agnostisch kan zijn, d.w.z. ontbrekend geloof zonder definitieve registratie dat er geen God is). Ook een andere opvatting die het geloof in God slechts als een vermogen tot ethische bescherming van materiële cultuur erkende, voldoet alleen niet aan bovenstaande gezichtspunten.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Bewustzijn, hersenonderzoek en de vrije wil.

Bij hun pogingen, beslissingen te nemen, hebben slimme mensen uit alle culturen en tijden*) lang voor het tegenwoordig onderzoek omvangrijke ervaringen voor de herkomst van hun verschillende gemoedsstadia verzameld. Spirituele resp. religieuze ontwikkelingswegen zijn een bewijs voor het vermogen van de mens, zich ook in deze innerlijke strijd om ethische beslissingen werkelijk mee te ontwikkelen, in plaats van alles als van te voren vastgelegd te bekijken. Toch waren er ook binnen het religieuze gebied enkele, die tot fatalisme neigden, dus tot geloven aan meer of minder grote voorbeschikking (determinatie) van het lot.

Van de mogelijkheid van het huidige denken is men meestal gedeeltelijk bewust. Wanneer iemand zich alleen van de inwerkende gevoelens bewust wil worden en blijven moet hij/zij er normaliter lange tijd intensief er op letten, om daarvoor gevoelig te worden. Nog iets onbewuster verlopen de uitingen van de wil, en het vereist nog grotere inspanningen hiervan volledig bewust te worden of ze zelfs geheel vrij vorm te geven. Deze onbewustheid van de wil kende bijv. ook al Rudolf Steiner onafhankelijk van het moderne hersenonderzoek. Maar hij wist ook, wat natuurwetenschappelijk nog helemaal niet is onderzocht, namelijk dat deze eigen controle ook van de wil zeer goed kan worden getraind. Veel christenen zijn er zeer van overtuigd, dat zelfs nog meer mogelijk is, namelijk de menselijke wil meer en meer "aan God over te geven".

Dit gaat op eniger wijze over op elk niveau van de eigen ontwikkeling, d.w.z. zolang de mens zijn innerlijk niet bijzonder diep controleert. Er is op deze wijze een instantie actief, die de weg helpend begeleidt. Deze weg leidt vroeger of later volstrekt naar een steeds bewuster leven. (Deze praktijk heeft niets te doen met de gehoorzaamheidseisen van een kerk t.o.v. haar gemeenteleden.)

T.o.v. deze achtergrond komen enige moderne neurologen tot andere conclusies, zoals die in enige wetenschappelijke tijdschriften werden weergegeven.

Deze ontdekten door metingen bij experimentele handbewegingen, dat de bewegingsbereidwilligheid in het zenuwstelsel groter werd, terwijl subjectief pas de bedoeling m.b.t. de handbeweging ontstond. Aansluitend geloofde de persoon dat de handeling zou zijn begonnen, die dan ook 1/100 milliseconde later inderdaad begon. **)

Dit bevestigt eerst alleen, dat - zoals boven vermeld - het bewuste denken van de mens normalerwijs niet de enige basis van zijn handelen is, maar de gecompliceerdheid van zijn wezen in zijn beslissingen een rol speelt. Het vastgestelde "bereidwilligheidspotentiaal" geeft echter helemaal niet weer, dat de mens door elke onbewuste beweging van de wil volautomatisch zou zijn bepaald, om haar ook te volgen. Dat zou een niet toegestane omgekeerde conclusie zijn. De vrije wil is zo dus helemaal niet weerlegd, zoals enigen van mening zijn. Het zou echter gepast zijn de vermelde ervaringen ("veldonderzoek" gedurende duizenden jaren) voor correct aan te nemen, dat meestal het zuivere intellect niet voldoende is om de "vrije wil" uit te oefenen. Het denken en goed plannen kunnen alleen een eerste

stap tot een verantwoordelijke eigen rol zijn, er moet dan nog bijkomen, dat men zich met tot dan onderbewuste gevoelens en routinematige onbewuste impulsen van de wil bezig houdt. Het "neurale bereidwilligheidspotentiaal" wordt zich hier dan sneller van bewust. Het is dus zeer wel mogelijk een verantwoordelijk leven na te streven.

Bovendien kun je bedenken, dat wanneer bijv. de elektrische potentialen van de zenuwvelden worden gemeten, alleen vanuit klassieke natuurwetenschappelijke visie over "oorzaken" zou worden gesproken. Geesteswetenschappelijk bekeken is het zeer wel mogelijk, daarin een "werking" te zien, namelijk het toetsenbord van de piano, waarop het ziels-geestelijke wezen alsmede zijn wil speelt. Dat kan men op zuiver natuurwetenschappelijk, biologisch niveau niet beslissen. Eveneens kan de biologie niet daarover beslissen of en hoe in dit gecompliceerde menselijke organisme Gods invloed aanwezig is. ***) Zij kan echter zeer goed vanuit haar standpunt zulke vragen beantwoorden. Zij zou bijv. kunnen meten, wat bij de mens anders kan verlopen, wanneer iemand met gebed bijv. tegen een ongewilde wilsimpuls aanloopt****) Alleen kan zij zo alleen nog niet beoordelen, wat bidden voor de gelovige "betekent".

*) Zie echter de verschillen in de archaische, magische, mythische en intellectuele ontwikkelingsstappen van het menselijk bewustzijn – zoals die in onze algemene gezichtspunten m.b.t. de natuurreligies & "religie als retourverbinding met God ..." zijn weergegeven. De bronnen van menselijke bewegingen werden op bepaalde tijden sterker buiten de mens waargenomen, en een andere keer meer binnen de mens. De tegenwoordige mogelijkheden van de bewustzijnsontwikkeling worden vanwege de stappen in het leven van Jezus in onze hoofdstuk deel 1 geaccentueerd. De mens kan tegenwoordig bewust – in tegenstelling tot zijn vroegere, meer instinctieve wijze – bijv. leren die samenhangen met zijn omgeving en het milieu en ook met de aarde weer sterker te herkennen. Zo ontstaat er voor de maatschappij behalve sociale en ecologische inzichten ook algemeen ethische en religiefilosofische gezichtspunten.

***) bijv. in het "*spectrum van de wetenschap*", april 2005.

****) zie ook onze pagina natuurwetenschap en geloof aan God".

*****) zie ook een weergave betreffende de "verwerking van het dagelijks leven".

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Informaties m.b.t. : Jezus Christus en voedingszaken

De voorgeschiedenis: In het eerste *boek van Mozes (Genesis)*, 29, staat: Toen sprak God, "Ik geef jullie alle planten, die zaad dragen, en alle bomen met zaadhoudende vruchten. Ze moeten jullie tot voedsel dienen." Hieruit zou blijken, dat de mens in eerste instantie de kauw- en verteringsorganen van een fructivoor (vruchteter) heeft (en niet van een alleseter, zoals kan worden gedacht, wanneer slechts de voor de meeste dieren voldoende categorieën roofdieren, alleseters en graseters worden bedacht). Na de (archeologische bijv. in Voor-Azië aangetoonde) zondvloed daarentegen *Genesis* 9,3 tot Noach: "Al het levendige moet jullie tot voeding dienen ; ... Alleen vlees, waarin nog bloed zit, mogen jullie niet eten." Tot zover heeft alles betrekking op een tijd voor het ontstaan van de tegenwoordige volkeren, had dus , in zoverre dit correct aan het nageslacht is doorgegeven, niet alleen betrekking op de latere joden. Na de uittocht uit Egypte werd dit in het vijfde *boek van Mozes (Deuteronomium)*, 14,3-21 bevestigd en er kwamen nog meer details bij. Vermoedelijk ging het sinds de vloed vanwege de omstandigheden daarom, in principe alles toe te staan, en slechts de wat de voeding betreft totaal ongeschikte stoffen te vermijden.** In enkele gevallen konden daarvoor moderne voedingswetenschappelijke inzichten worden gevonden. Natuurlijk waren er verder omstandigheden, waar op de bijzondere betekenis van

plantenkost werd gewezen, zonder dat dit binden voor allen voorgeschreven zou zijn, zie *Daniel 1,8*.

Veelal scheen een samenhang te bestaan tussen de veel omvangrijkere, tegenwoordig nauwelijks meer begrijpelijke voorschriften over dieroffers en het genot van het offervlees. Reeds de *profeet Hosea (6.6)* gaf door: "liefde wil ik, geen slachtoffer, godsbesef in plaats van brandoffers". Hier vanuit gaand zei Jezus: "Daarom leert, wat het betekent: barmhartigheid wil ik, geen offer" (*Matth. 9,13 en 12,7*). Bij Lucas 22,11, waar Jezus vraagt, waar hij het paaslam zou kunnen eten – dat dan bij het aansluitende avondmaal zelf helemaal niet opduikt -, zijn er vroegchristelijke "apocriefe" geschriften (die omstreeks 400 in de bijbelse canon niet werden opgenomen), bijv. het "*Evangelie der Ebionieten*". Daar is het zo te lezen: "Begeer ik misschien op dit Paasfeest lamsvlees met jullie te eten?" De Aramese taal gebruikte voor zulke zinnen enige woorden minder, en maakte op die manier verschillende manieren van lezen mogelijk, wanneer de toonval niet meer van dat moment was. Hierdoor ontstonden verschillende vertalingen, die zich uitstekend voor huidige verwijten lenen. (De praktisch verdwenen – namelijk later verregaand geïslamiseerde – joods-christelijke gemeenschappen waren een echt en belangrijk deel van de vroege christenheid ook, wanneer ze in veel opvattingen zoals in boven voorbeeld van de overige zich van ontwikkelende kerken onderscheidde).

De Handelingen der Apostelen 15,19 berichten van de verklaring van de gemeentelider Jacobus in de oergemeente, dat de (door Paulus gewonnen) "Heidenen, die zich tot God bekeren, niet moeten worden belast met (ongewone) lasten. Men maakt ze slechts duidelijk, verontreinigingen door afgodsbeelden (offervlees) en ontucht te mijden, en noch wat gewurgd is noch bloed te eten." Daarentegen schetst de vroege kerkhistoricus Eusebius, in apocriefe (zie boven) apostelakten enz. het beeld, dat Jezus, Johannes, Petrus, Jacobus enz. zelf tenminste normaal gesproken zonder vlees leefden. *Matth. 15,11-20 / Mk.7, 17-21* geeft evenwel aan, dat Jezus meer waarde hechtte, "aan dat, wat uit de mond komt:" dan aan dat, wat in de mond gaat", dit had betrekking op vragen van Farizeeërs na het handen wassen voor het eten. Het is dezelfde ordening van waarden, zoals die naar voren komt in de zin van de balk in het eigen oog en de splinter in het oog van de ander. D.w.z. het gaat erom, bij zichzelf te beginnen, in plaats van de angst voor uiterlijke invloeden. Het is daarentegen geen voorschrift, vlees te moeten eten.

Volgens *Luc. 10,8* raadde Jezus de discipelen aan bij hun omzwervingen dat te eten, wat hun de gastheren aanboden. Dat wil niet automatisch zeggen, dat dit helemaal niet van belang was. Maar het kan nog tegenwoordig bijv. in het Arabische gebied tot de meest onberekenbare reacties aanleiding geven, wanneer iemand een goedbedoelde spijs of drank van de hand wijst, en wanneer hij dit niet erg tactvol doet. Bovendien konden de toenmalige discipelen ervan uitgaan, dat zelfs onmiskenbaar schadelijke stoffen hen niet zouden schaden (*Markus 16,18*). Het heeft dus geen zin, zulke bijbelwoorden uit de samenhang te halen en ze onbegrensd in het algemeen te gebruiken.

Nog meer dan Bijbelse voedingsvisies is het religieuze vasten gebaseerd op reiniging van het lichaam, waardoor de openheid voor diepere psychische, geestelijke ervaringen stijgt. Dit was vooral in de katholieke kerk verankerd – op vrijdagen, m.b.t. Goede Vrijdag en in de vastentijd tussen "Vastenavond" en Pasen. Maar ook buiten deze kerk is, nadat het lange tijd niet meer bijzonder serieus werd genomen, de betekenis van het vasten weer gestegen. Behalve bij voeding wordt daarbij ook op andere manieren vrijwillig het vermogen om te ontberen beoefend. Ook wordt eraan gedacht, dat vele mensen in de wereld honger leiden. Hoe ver dat allemaal kan gaan, laat al van de middeleeuwse mystici tot in de nieuwe tijd waargenomen onthouden van voeding - "inedia", zien, dat veel verder gaat, dan enige weken vasten. Dit komt zowel met christelijke als ook met andere achtergronden voor – tegenwoordig door velen "licht-voeding" genoemd – en betekent, dat de geest de materie veel sterker kan beheersen, dan dit tot nu toe wetenschappelijk werd aangenomen. Het veronderstelt, dat degene die het betreft zich daarin door God weet "geleid", resp. deskundig

wordt begeleid, om gevaren te vermijden. (Dit moet niet als aanbeveling worden opgevat, om die weg in te slaan.)

Het lichaam is een instrument, en daar moet men verantwoordelijk mee omgaan.

Overigens zijn ook dieren, Bijbels gezien, door God geschapen levende wezens, medeschepsels; dus geen willekeurig behandelbare "dingen", zoals die tegenwoordig nog worden behandeld (door dierenbeschermingswetten steeds beperkt).

De beslissing, welke voeding voor hen de juiste zou zijn, moet uiteindelijk ieder zelf nemen.

Wie informatie over tegenwoordige vegetarische voedingsmiddelen zoekt, vindt ze bijv. daar: <http://www.ivu.org> (De website "De wegen van Christus" is niet voor websites van anderen verantwoordelijk, en ondersteunt niet automatisch de inhoud ervan.) Er wordt om gezondheids-, ethische en ecologische en andere redenen van de ontwikkeling van het bewustzijn in ieder geval gestreefd naar een sterkere verspreiding van volwaardige voeding, zoals deze in daartoe behorende pogingen al meer dan 100 jaar is ontwikkeld en o.a. door gezondheidsadviseurs wordt aanbevolen (volkorenproducten, waar mogelijk uit biologische landbouw, aandeel verse groente en fruit, natuurlijke zuivere oliën ...)

***) Dergelijke voorschriften worden ook nu nog bijv. bij streng gelovige joden voor "koosjere" levensmiddelen toegepast: bijv. geen varkensvlees, geen bloed en daarom voor andere dieren bijzondere vormen van slachten. Zo wordt ook bij de "Halal"-voeding in de Islam met name varkensvlees vermeden.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Jezus Christus en genezing – ook tegenwoordig

Jezus met zijn discipelen en andere begeleiders werden destijds door velen als een beweging voor het genezen van lichaam en ziel beleefd. Omdat dit tegenwoordig niet meer zo vanzelfsprekend is, moet daaraan worden gewerkt.

De wil om gezond te worden

Jezus stelde een onvoorbereid mens eerst een belangrijke vraag: "wil je gezond worden?" (*Joh. 5,6*). Jezus spreekt tot de ziel. De zieke beschrijft zijn uiterlijke hindernissen bij het zoeken naar genezing. Maar de vraag brengt hem er ook toe, zich bewust te worden, of / dat hij **werkelijk** gezond **wil** worden. Dit is de eerste voorwaarde van een juist begrepen genezing. Zolang het onderbewustzijn de weg naar genezing en het hulp zoeken vanwege één of andere reden blokkeert, zou ook het accepteren van deze hulp moeilijk zijn. Het zou dan eventueel mogelijk zijn, op welke weg dan ook, gebruik te maken van een medische Eerste Hulp Maatregel een symptoom te beïnvloeden. Maar genezing is iets wat daarboven uitgaat, wat alleen functioneert wanneer de zieke het zichzelf eigen kan maken, dus met zijn genezingskrachten kan verbinden. Op dit gebied beginnen niet alleen die medewerkers met een beroep in de medische sector en maatschappelijke werkers die bereid zijn met de patiënt samen te werken, maar juist ook serieuze "genezers" en mensen die genezingen door het geloof resp. door voorbede ondersteunen.

De geloofskracht

Matth. 9,22 : Jezus wordt door iemand die genezing zoekt alleen maar aan zijn kleding aangeraakt en ze wordt gezond. Jezus: "**jouw geloof heeft je geholpen**" Wie geloofservaringen heeft, zal door deze geloofskracht iets zeer reëls in zijn betrekking tot God ervaren, wat het genezingsproces mogelijk maakt. Weliswaar laat ook het zogenaamde

placebo-effect in de geneeskunde iets van de kracht van de menselijke overtuiging zien (waar bijv. suiker als medicijn wordt beschouwd). Daarbij vinden echter geen enorme veranderingen plaats van ziekteprocessen, zoals die bij geloofsgenezingen voorkomen. Jezus is ook het oerbeeld van een in ruime zin lichamelijk, psychisch en verstandelijk gezonde mens.

Uittreksel uit het hoofdstuk "de vraag naar de wonderdaden" van onze hoofdstuk):* Jezus Christus verwijst er niet alleen naar, hoe veel genezers van deze tijd, "kosmische energie" door zich heen voelen stromen, maar hij verwijst naar het geloof in een genezingsmogelijkheid door hem, tenslotte door God via de uiterlijk waarneembare persoon van Jezus. Ook tegenwoordig zijn er genezingen, die zoals oorspronkelijk bij de discipelen via gebed tot stand komen; en met betrekking tot het met Christus verbonden innerlijkste van de mens, dat de genezing en het meer volkomen worden van de mens wil, die dan volgens Jezus zelfs "groters doen" kunnen dan hij (*Joh. 14,12-13*).

De spirituele genezing zelf en de daarmee verbonden psychisch-verstandelijke vooruitgang blijven natuurlijk een niet afdwingbare genade, hoeveel de mens ook als voorbereiding daarvoor kan doen. Genezingen waren vaak „tekens”, handelingen in het klein, die voor het grotere, het fundamentele stonden. Bij de genezing van de blindgeborene op sabbat antwoordde Jezus, dat het er niet om gaat, als oorzaak van de ziekte zonden te zien, "maar (het gaat erom) dat de werken van God, aan hem zichtbaar zullen worden". *Vgl. Joh. 5, 6-9; Joh. 6; Joh. 9, 3 e.a.*

Tegenwoordig is het ook door vele ervaringen en inzichten op de grens der wetenschappen niet meer voor te stellen, dat Jezus inderdaad de natuurkrachten kon beïnvloeden. Dit fenomeen onder ogen te zien, kan voor ons huidige mensbeeld, voor een gehele, resp. christelijke genezing belangrijk zijn.

Het handen opleggen

Niet altijd, maar vaak legden Jezus en de discipelen om te genezen de handen op. Deze praktijk komt af en toe tegenwoordig nog voor. De persoon, die zieken de handen op het hoofd of de schouders legt, spreekt daarbij een gebed, waar mogelijk begeleid door de gemeente. Het ondersteunt het invoelen en het bewustzijn, een kanaal voor Gods hulp te zijn. Dit zou symbolisch kunnen worden opgevat. Maar op grond van de inzichten uit moderne pogingen tot geestelijke genezing – daaronder bevinden zich ook bewuste christenen – weten wij dat het een realiteit is. In het vroege christendom werd hier van "Pneuma" gesproken, de levensadem of Heilige Geest*), die werd doorgegeven. Deze praktijk werd zowel bij genezingsvoorbeden als ook voor het zegenen gebruikt, gedeeltelijk verbonden met ander inspanningen. Zie bijv. *Matth. 19,13; Mc.8,23; Mc.10,16 (zegening van kinderen); Luc.4,40-41 (genezing & uitdrijving van geesten); Luc.24,50 (zegening van discipelen); Handeling der Apostelen 6,6 en 19,12 en ook 28,8.*

Een genezingsvoorbede is echter niet zonder meer op het handen opleggen aangewezen. Het is overigens ook op afstand mogelijk – wat als moeilijker zou kunnen worden ervaren.

Ziekte die psychisch veroorzaakt wordt

Het herstel van psyche, levenskrachten resp. lichaam hangen nauw samen. Al een goede "psychisch" of maatschappelijk advies kan daarom ook invloed op psychosomatische ziekte hebben – wanneer weloverwogen raadgevingen ook omgezet worden, in plaats met fouten in het leven door te gaan.

Uittreksel uit het hoofdstuk "De heilige bezieling en ... emoties" van de hoofdstuk):* Jezus leefde voortdurend in „positieve huivering voor God" en medeleven met de mensen ... Bij de normale mens zijn eerst bijna alle emoties op zijn minst vermengd met problematische onderbewuste prikkel-reactiemechanismen – die biografisch verschillend en verschillend sterk aan de dag treden, maar in hun basisstructuur zeer gelijk zijn. Zelfs... steeds verder zulke mechanismen uit de eigen reacties op te pikken, **ze te bekijken**, in plaats van ze te verdringen, en ze op die manier psychisch de baas te worden resp. **ze aan God door te geven**, is een lang leerproces.

Het is daarbij meestal niet erg effectief, op gewone wijze dadelijk problematische complexen in zijn totaliteit te willen bewerken. Effectiever zou het zijn, eerst enkele gevallen van deze betreffende belevenissen te zoeken, en daarbij ook bewust te onderscheiden, of het om "een balk in eigen oog" of

om een "splinter in het oog van de ander" (*Matth. 7, 1-5*) gaat, en wie verantwoordelijk is. Veel christelijke scholen zouden het eerste sterker benadrukken, omdat het moeilijker is, en pas geleerd moet worden, naar eigen problematische daden te kijken, en omdat deze eerder te corrigeren zijn. In de psychologische praktijk zou vaak meer het andere perspectief als offer op de voorgrond staan. Aan het eind zal worden opgemerkt, dat desondanks beide zijden meer of minder een rol hebben gespeeld.

Een mogelijke manier van handelen in verband hiermee is: 1. bijv. het betreffende als negatief ervaren gevoel, zoals die concreet naar voren komt, innerlijk te onderzoeken (bijv. angst, haat en woede) onverschilligheid en arrogantie, overdreven twijfel ...). 2. in plaats van te piekeren, een moment rustig te wachten, om zich zo mogelijk bewust te worden, waarom het gaat. Dan 3. Dit zo te ervaren, juist lichamenlijk merkbaar geworden probleem in het gebed **) aan God over te geven. 4. rustig wachten, tot een spoor van opluchting ontstaat.

Dit zou misschien bij enige meditatieve***) oefening bijv. zoals een naar boven wegvloeiende stroom en eventueel een daarna van boven toestromende stroom van vernieuwende krachten worden gevoeld. Het is anders ook mogelijk, de negatieve emotie enz. met de adem "uit te ademen", met de houding, het aan God over te geven; en bij het inademen mogelijk te maken, dat het positieve uit de barmhartigheid van God uit kan binnenstromen (*een variatie op het voortdurende gebed van de christelijke monniken op de berg Athos, dat in hoofdstuk "de stilte in de woestijn" in onze hoofdtekst is vermeld*)

Mentale problemen

*Uittreksel uit het hoofdstuk "De verheerlijking" van de hoofdtekst**: Er is het „positieve denken" en positieve "bevestigingen" (grondprincipes). Het zou weliswaar, wanneer het niet-egoïstisch is en niet aan grootheidswaanzin lijdt en zonder technische manipulaties zou worden gepraktiseerd, het denken in een toestand kunnen brengen, waaraan meer verwant is, wat van God kan komen; het zou daarvoor open kunnen staan. De literatuur van deze richtingen laat toch grotendeels zulke zorgvuldigheid achterwege, en zo kan het vaak ook in zelfbedrog eindigen.

"Problemen i.v.m. het lot"

Men weet bijv. uit moderne pogingen om de geest te genezen, dat er gevallen zijn, waar de indruk ontstaat, dat een genezing (nog) niet mogelijk resp. "niet toegestaan" is. Dat is zo iets als een niveau van de "programma's ". Het zou bijv mogelijk zijn, dat de zieke nog iets uit de ziekte "wil" of moet leren. Ook dit is echter met God via één oplossing mogelijk. Zie daarvoor ook het hierboven vermelde gedeelte "de wil om gezond te worden".

Juridische vragen

Een uitsluitend christelijke gebedsgenezing met handoplegging is bijv. in Duitsland door de principiële vrijheid van godsdienstbeoefening beschermd. Wie dit echter via huisgebruik in privé-kring of vanuit de kerk als dienst aan zou bieden, moet van te voren beter naar de rechtspositie informeren. Indien daarbij handelingen plaatsvinden, die door anderen als diagnose of directe therapie zouden kunnen worden uitgelegd – ook wanneer dit kosteloos of op basis van giften plaatsvindt – zou men in Duitsland of een diploma van heilprakticus of een officiële erkenning als arts moeten hebben (geestelijke genezers bijv. – waarvan de praktijk meestal van de klassieke oorspronkelijk christelijke genezing afwijkt, maar ook overeenkomsten daarmee heeft – kunnen vaak ziekten met de handen aanvoelen enz.) Ook wanneer het te wensen zou zijn, dat wetten rekening zouden houden met het speciale karakter van deze bezigheden op een onbureaucratische manier raadt ook de "overkoepelende organisatie geestelijk genezen "****) onder de gegeven omstandigheden het halen van een examen aan. Er is theoretisch een vereenvoudigde vorm daarvan toegestaan, wanneer er maar psychologisch advies of geestelijke genezing wordt uitgeoefend. Of deze vereenvoudigde vorm overal kan worden toegepast, is een andere

vraag. In Engeland bijv. zijn "spirituele genezers" reeds algemeen geaccepteerd en ook in ziekenhuizen toegelaten.

Afgezien van wettige vragen, doet degene die om genezing verzoekt er goed aan om ook voor gezonde voeding en dieet te zorgen, aan lichaams oefeningen te doen en te zorgen voor voldoende slaap en te bidden. *****

*) De 'hoofdstuk' behandelt deze en andere punten vanuit een bredere gezichtshoek, - namelijk betr. de mogelijkheden van de menselijke ontwikkeling in het algemeen; dus in groter verband dan "genezing" in engere zin.

***) Algemeen voor de beste innerlijke houding bij het bidden vgl. ook onze pag. "een gebed voor vrede ..."

*****) Zie de pag. "christelijke meditatie"

*****) World Federation of Healing - over de gehele wereld verschillende groepen <http://www.wfh.org.uk>
Onder de afzonderlijke verenigingen is ons er tot op heden geen bekend, die slechts bestaat uit christelijke genezers. Dit was begrijpelijk, zolang deze christelijke traditie zeer onopgemerkt was. Tegenwoordig echter wordt het langzaam tot een curiositeit. Maar een eenvoudige effectieve bijbelse praktijk met intensieve genezingsvoorbede is vooral hier en daar in evangelische vrije kerken te vinden zoals baptisten of pinksterkerken; ook bij enige katholieke bedevaartplaatsen zoals Lourdes gebeuren buitengewone genezingen door gebed en geloof. (onze website is niet voor websites van anderen verantwoordelijk, en ondersteunt niet automatisch al de veranderende inhoud ervan).

*****) (...) Huidige inzichten over de vele malen aangetoonde regulatiesystemen in de mens, die verder gaan dan eenzijdige moleculair-biologische zienswijzen, zijn wezenlijk voor het begrip van het streven van natuurgeneeskunde en geestelijke genezing. Deze overal intensiever bij te betrekken, zou de samenwerking van verschillende medische richtingen vergemakkelijken.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

M.b.t het christelijke zegenen.

Als gelovig christen kunt u alles en allen zegenen, voor zover u voelt, dat het met het geloof harmonieert en wanneer u zich op God hebt ingesteld. Er is niet alleen de gebruikelijke zegen door priester of dominee uit 4^e Mozes (*Numeri*) 6:23 - 7:1 .

U kunt – ook als leek- de zegen geven. U hebt daarvoor geen formule nodig en hoeft niet hardop te spreken; alleen de goede innerlijke houding is nodig, in deze betekenis: "De zegen van de Heer zij met jullie, zoals Hij het zou willen". God zal van deze zegen niets verkeerd ontwikkelen. Dit gebruik komt nog zelden voor, maar het zou van groot nut kunnen zijn.

Er zijn veel gedeelten in de bijbel met het thema zegen. Enige typische gedeelten met de verschillende aspecten van de zegen zijn: *Zacharia 8:13; Handelingen der Apostelen. 3:26; Efeziërs 1:3; 1 Petrus 3:9-12; Hebreeën 6:7*. Bovendien de bijbelgedeelten: *Matteüs 5,44 resp. Lucas 6:28; Romeinen 12:14; 1. Mozes (Genesis) 9:1; 5. Mozes (Deuteronomium) 11:26; Psalmen 115:13; Spreuken 11:25*.

*) Het is vanzelfsprekend: waar bijv. wapens worden gezegend, de engelen met zulke "zegeningen" problemen zouden kunnen hebben.....

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Treuren als mogelijk onderdeel van het Christen zijn

Veel christelijke kringen, juist de streng gelovigen, wekken de eenzijdige indruk, dat Christenen zich het beste in hun eigen lot kunnen schikken, en ook de ontwikkelingen in de wereld niet geëngageerd moeten bekritisieren: ze kunnen weliswaar om beterschap bidden of ook anders iets daarvoor proberen te doen. Maar dat ze zich bij God "enigszins bitter beklagen" kunnen - zie de *Klaagliederen* in het Oude Testament – komt behalve in literaire vorm ("Don Camillo en Peppone") slechts nog zelden voor, wordt in elk geval in de kerken slechts zelden officieel onderwezen. Bij persoonlijk gebed kan het eerder voorkomen. Wordt zelfs nog de Joodse praktijk bij de klaagmuur in Jeruzalem met deze situatie vergeleken – zonder nu iets gelijksoortigs voor Christenen te willen aanbevelen - dan wordt definitief duidelijk, dat het hier om een mogelijk onderdeel van het geloof dat zeer belangrijk is, gaat.

Juist ook wanneer de specifiek Christelijke waarden en beloftes - vgl. bijvoorbeeld in de Bergrede *Matth. 5:5* "*Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven*" waar in de wereld altijd nog een dominerende ontwikkelingsrichting tegenover worden gesteld, zou de gedacht kunnen ontstaan, dat hier misschien zelfs zou kunnen meespelen, dat Christenen met zulke beloftes niet kunnen omgaan. Beloftes zijn geen vrijblijvende mogelijkheden van de genade, die er ook zijn, en die kunnen komen of ook niet. Maar het zijn beloftes. Wanneer die worden vervuld, kan ook van de evenwichtigheid van de mensen afhangen, resp. daarvan dat ze "door bidden verkregen" worden: "Het Koninkrijk der Hemelen breekt zich baan met geweld". *Matth. 11:12*.

Het was niet meer duidelijk, over wie of wat hier zou moeten worden geklaagd. Over andere mensen? Of over de - door enige theologen wegverklaarde – duivelse machten, die aan de verleiding van de mensen kunnen hebben meegewerkt? Allen kunnen er voor een deel verantwoordelijk voor zijn. Dan komt echter het idee op "dit werd toegelaten" (met sommige menselijke gedachten "omdat..."). Is echter deze "regie", die iets "toelaten" kan of niet, en zo de spelregels van de Heer verder uitwerkt, alleen direct het allerhoogste? Het zou zeer onlogisch zijn gedacht, wilde iemand God zelf voor het kwaad in de wereld of oor elke soort van "toestemming" verantwoordelijk laten zijn. In de eerste eeuwen spraken en schreven de tegenwoordige nog in de één of andere kerk een hoog aanzien genietende kerkvaders nog van de overgeleverde engelhiërarchieën, die tussen God en de mensen enz. staan. De gnostici spraken bovendien ook nog van zog. "Archonten" met vaak problematische eigenschappen. Ook andere culturen hebben zulke ervaringen op hun manier opgepakt: bijv. het Tibetaanse dodenboek is vol aanbevelingen, hoe met zulke wezens na de dood moet worden omgegaan. Juist wat de principiële dingen betreft, die boven de kleingeestige wederzijdse verwijten van de mensen uitgaan, zou op een dag bevestigd kunnen worden, dat hier een nog niet geheel foutieve "Regie" onder het allerhoogste, ook onder Christus aanzienlijk meespeelt - die echter vergeleken met de mens of zelfs vergeleken met direct negatieve krachten buitengewoon "hoog" staat. Deze aanzet is ook een bijdrage aan de oude kwestie van de filosofen volgens "theodicee" resp. volgens de verhouding van God t.o.v. het kwade van de wereld (zijn "rechtvaardiging").

Tenslotte: Het is weliswaar mogelijk, bij God zijn beklag te doen, want hij blijft de juiste aanspreekpartner; maar het heeft geen zin, zich over hem te beklagen. Deze klacht kon ook inhouden, Gods inzichten met de daarbij behorende losgewoelde menselijke gevoelens door te geven, ook wanneer deze gevoelens in plaats van verdriet bijv. irritatie over onrecht bevatten (*Matth. 5:6*). Omdat dan de oplossing aan God wordt overgelaten, geeft deze klacht in principe een speciale soort van intensief gebed weer. De liefde resp. hoogachting tegenover God resp. Christus hoort daar bovendien bij; dit biedt ook bescherming tegen het vervallen in pure negativiteit, die dan niet meer naar God zou leiden, maar eerder naar iets anders.

Het is een andere weg, deze gevoelens eerst zelf wat tot rust te laten komen, zodat een klassiek zuiver gebed mogelijk is, waar voor God alles in de vorm van dank en verzoeken wordt neergelegd. Het is zeker een passende houding tegenover God, normaal op deze

manier te bidden. Het is echter ook toegestaan op de zoals hierboven aangegeven manier te klagen, wanneer het nodig lijkt en eerlijk (authentiek) is.

[Terug naar de index van deze pagina.](#)

Een christelijke weg om de gebeurtenissen in het leven te verwerken .

– Wie - met Jezus als **norm** en hulp - vanuit de eigen onvolkomenheden op zoek is naar meer toekomstmogelijkheden (vgl. de pagina "...Ethiek": geen schade berokkenen maar helpen...), zou zich wellicht **eerst van de eigen karaktergebreken, van gemaakte fouten en misstappen bewust moeten worden, in plaats van alle stemmingen, problemen en schade op anderen af te schuiven** (vgl. Mt 7:1 *Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt; 2 want met het oordeel, waarmede gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden, en met de maat, waarmede gij meet, zal u gemeten worden. 3 Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?...*).

Iets dergelijks wordt, zodra het mogelijk is, en met zoveel innerlijke rust als dat kan (vgl. ons Hoofdstuk uit de hoofdtekst "De stilte in de woestijn") en zo nauwgezet als bij een te voltooien 'product', innerlijk of op papier genoteerd en doorzocht of het kan worden verbeterd, en ook wordt het resultaat waargenomen. D.w.z. eigen inzet wordt geëist: **daarbij mag het om daarop betrekking hebbende gebeden gaan, en er zou hulp kunnen komen overeenkomstig het geloof; toch zal dit bij ernstiger en daarom bij op de totaliteit gerichte praktijk ook met correcties in de instellingen en in het denken, met meer waakzaamheid voor negatieve gevoelens en uiteindelijk ook met veranderingen van het gedrag samen verlopen.** Het geheel verloopt eenvoudiger, hoe meer fijne delen van hetgeen dagelijks wordt gezien op zo'n manier wordt aanschouwd en dan apart via het gebed aan God wordt doorgegeven.....(Vgl. het hoofdstuk "De Hl. bezieling, en gezichtspunten m.b.t. emoties".)

Vooraf diep gewortelde gewoontes zijn moeilijk te veranderen, omdat ze in een onbewust vlak van de persoonlijkheid zijn verankerd. Daarvoor is op de weg vaak al veel ervaring in inzicht van onder- of onbewuste oorsprong nodig (toch kan het ook onmiddellijk lukken, zoals ook bij rokers, die van de ene minuut op de andere besluiten voor altijd op te houden met het roken. Vgl. het Hoofdstuk "De transfiguratie van Christus").

Dit "toekijken en bewust met behulp van gebed verwerken" zou op zich al een spirituele weg zijn, die ver kan gaan, en iemand het hele leven kan begeleiden; die echter ook bij een overeenkomstige intensieve praktijk al op korte termijn voor belangrijke vooruitgang kan zorgen. "Diepere lagen" van de nog in het reine te brengen zaken moeten misschien nog worden aangepakt, hoewel ze reeds in hoge mate zijn verbeterd.

Vervolgens kan zeer zeker ook de "splinter" van de ander resp. wat iemand is aangedaan, worden behandeld.

Waar een inschatting nodig lijkt – met betrekking tot eigen daden of de daden van anderen –, zou het erom moeten gaan, deze niet naar de uiterlijke schijn, maar "goed" / "rechtvaardig" – dus gedifferentieerd en voor zover mogelijk constructief te verrichten (vgl. Johannes 7:24).

– Er zullen ook suggesties vanuit het **geweten** opduiken ... (vgl. Mt. 5,5 en 5,9 ...).

(Deze praktijk is in eerste instantie toepasbaar, wanneer het gaat om de verbetering van het gedrag, die psychologisch gezien eerder binnen het kader van het "normale" liggen.

Wanneer het om de verbetering van toestanden gaat die tegenwoordig in zekere zin als ziekelijk gelden, zou het des te meer gewenst zijn, dat iemand die hiermee ervaring heeft, d.w.z. een psychologisch geschoolde hulpverlener, actief zou begeleiden, omdat dan de zelfstandigheid in de omgang met de eigen problemen nog meer is beperkt, zoals dit immers bij alle mensen het geval is, wanneer men aandacht moet schenken aan eigen

tekortkomingen. Zou iemand daarin zo beperkt zijn, dat het ook met ondersteuning niet zou gaan, dan zou het altijd nog mogelijk zijn, dat zo'n hulppersoon voor de betrokkenen zou bidden, als aanvulling op een geschikte therapie. Voorop staat dat hulp wordt gezocht, want van Jezus is de belangrijke vraag bekend "wil Jij gezonde worden?" *Vgl. onze pagina "...Genezing".*)

[Terug naar de index van deze pagina.](#)

Christelijke visies op economie en sociale vragen.

Eerst moet erop gewezen worden, dat de mens ook volgens de nieuwste onderzoeken op het gebied van economie *) niet dat zuiver egoïstische wezen is, dat de liberale economische theorie tot aan nu vooropstelde. Slechts een minderheid handelde zuiver op grond van eigen belangen. Voor de meesten spelen andere waarden zoals vrijwillig wederzijdse samenwerking een minstens even zo grote en vaak beslissende rol. Deze "wederzijdse onbaatzuchtigheid" leidt natuurlijk evenmin als het egoïsme automatisch naar de beste maatschappij, maar kan ook in de zin van groepsvorming uitpakken. Dan helpen slechts bewuste, consequente ethische beslissingen verder.

Hier kunnen psychologische en religieus-ethische gezichtspunten beginnen. De mens is als het ware als individueel en als sociaal wezen bedoeld. Zowel een gezond – niet opgeschroefd- zelfbewustzijn als ook een solidaire houding tegen de medemens zijn bij passende openheid te oefenen. Waar slechts de egoïstische kant aanwezig schijnt, is de altruïstische kant of niet sterk ontwikkeld of o.a. door de harde "scholing" door de westelijke maatschappij bedorven. De socialistische maatschappijen beklemtonen eenzijdig de solidariteit en lieten omgekeerd vaak de vrijheidslievende individualistische kant van de mens achteruit gaan – en kwamen in zoverre ook niet met dat overeen, waarvoor de mens is bedoeld. Waar de mensen geen evenwichtige verhoudingen aantreffen, laten ze dit vroeg of laat merken door kritiek enz. Of er wordt dan op tijd bijgeleerd, of het gaat vroeg of laat bergaf. Dit geldt ook voor de tegenwoordig overheersende economische vorm, die door globaal handelende grote ondernemingen wordt gekenmerkt. Jezus raadt aan, eerst de betreffende eigen problemen op te lossen. (*Matth. 7*).

Weliswaar zijn de waarden van de bergrede (*Matth. 5-7*) ** enz. niet direct in maatschappelijke handelwijzen te vertalen. Maar toch zou de bewustzijnssplitsing niet in de zin van Jezus, bijv. in het privé-leven volgens het gebod van de naastenliefde te handelen, en in beroepsmatige of maatschappelijke functies precies tegengestelde principes zijn toe te passen. Een oprechte ethiek *** moet zich op alle niveaus bewijzen, en tenslotte ook voor de wereld als totaal gelden. Bijv. de waarde der barmhartigheid en dat Jezus zich ook in de praktijk juist tot de armen wendde is zonder twijfel ook afgezien van de bekende kerkelijke sociale diensten maatschappelijk relevant. – ook voor de menselijke omgang binnen ondernemingen. Ook *Matth. 22,21* heeft een zeer praktische betekenis, doordat daar naast de barmhartigheid ook de overleverde "tiende" van Jezus wordt bevestigd, d.w.z een naast de Romeinse belasting bestaande 10%- gift voor religieuze resp. liefdadige doelen. De hulpvaardigheid zoals Jezus die tentoonspreidde berust echter op vrijwillige beslissingen; het is niet mogelijk, daaruit direct een vorm van dwang af te leiden. Zoals voorheen, gelden de geboden 9 en 10 "Gij zult niet begeren iets wat van uw naaste is". Ondanks alle inspanningen de sociale positie van velen te verbeteren, blijven de verschillende levenssituaties in Gods hand.

Het zelfde in *Matth. 25,14-30* / *Lucas 19* gaat uit van bekende materiële feiten. De samenhang (bij Lucas bijv. de ethische houding van een tollenaar, bij Matteüs bijv. de voorgaande gelijkenis over de geloofskrachten van de maagden) toont echter, dat daarmee

iets omvangrijkers moet worden aanschouwelijk gemaakt, dan de vermeerdering van materiële goederen resp. financiën. Dit komt duidelijker bijv. in *Luc. 12 / 33* tot uitdrukking, waar geestelijke waarden boven de aardse worden gesteld. Toch heeft de verantwoordelijke omgang met vertrouwde goederen echt ook betrekking op het materiële. Ook waar bijv. wordt aangeraden, de armen en benadeelden te ondersteunen, wordt deze materiële of financiële ondersteuning een waarde toegekend, in plaats dat het materiële algemeen als waardeloos zou worden beschouwd. Het komt er dan bijv. op aan, of het geld of het bezit doel op zichzelf is, of voor iets zinvol wordt ingezet - *Matth. 6,24*: de onmogelijkheid God en de mammon tegelijkertijd te *dienen*.

Bijv. liegen en te bedriegen, psychische terreur op het werk uit te oefenen, en projecten te lanceren, waarvan de onschuld voor (niet-criminele) medemensen en andere schepsels niet voldoende is bewezen, is niet in de zin van een verantwoordelijke met elkaar, zoals het Jezus constant demonstreerde. Jezus leert ook niet, steeds zog. "dwang" op de voorgrond te stellen.

Uit de islam is het verbod van de rente bekend. Maar Joden en christenen zouden in de bijbel gelijke raadgevingen kunnen vinden (in het Oude Testament zelf zijn het verboden):

Ezechiël 18:8 en 9: "Die geen woekerwinst neemt, niet tegen rente (andere vertaling: te hoge) uitleent, zich van onrecht onthoudt, eerlijk bij geschillen de rechtvaardigheid betracht; naar mijn inzettingen wandelt en mijn verordeningen in acht neemt door trouw te betonen: zo iemand is rechtvaardig, hij zal voorzeker leven, luidt het woord van de Here Here."

Zie ook. *Ezra 7:24* (rente-, tol-, en belastingverboden tegenover bepaalde beroepen);

Spreuken 28:8 werd soms op een wat eenvoudige wijze zo uitgelegd, het omgaan met het door rente verkregen geld is onbelangrijk, omdat het geld via de rijken toch weer aan de armen ten goede zou komen. Waar tegenwoordig geld in strijd met de belangen van de armen of algemeen welzijn wordt gebruikt, is aan de voorwaarden van de tekst niet voldaan. Om aan de waardeorde in deze tekst te voldoen, komt het er juist op aan, waarvoor het geld wordt gebruikt. In het Nieuwe Testament zie betreffende rente ook *Mt. 23:23 en Mt. 17:24*.

Voor deze uitwerking is het meest van belang, wat ook dan nog als waardevol is, om over na te denken, wanneer het referentiekader, waarin het Oude Testament is ontstaan, wordt verlaten. Daarom wordt hier op *Deuteronomium 23,20* niet nader ingegaan.

De bijbel wijst erop geen onnodige schulden te maken (*Spreuken 22:7*) en met vooruitziende blik te plannen (*Spreuken 21:5*), en met wijsheid en met verstand voortdurend bij te leren (bijv. *Spreuken 4:5-8*). Sparen werd aangemoedigd. al de vermelde "Tiende" diende elk jaar achteruit te worden gelegd, om daarmee naar de religieuze feesten te kunnen reizen en daarvoor te beschikken over gaven (*5. Mozes 14:22-27*). Paulus riep Christenen op elke week iets te sparen om, indien nodig, voor in nood geraakte medechristenen achter de hand te hebben (*1 Korintiërs 16:1,2*), en adviseert een matige houding in de omgang met aardse goederen (*1 Timotheüs 6:8*). Jezus gaat ervan uit, dat moet worden berekend of er genoeg geld is, voor bijv. aan een bouwproject wordt begonnen (*Lucas 14:28*). Duurzaam omgaan met de economie is ook tegenwoordig dringend nodig als therapie en uit voorzorg: particuliere, economische en openbare schuldenlasten zijn de oorzaak van de wereldwijde financiële instabiliteit. De website Christuswege beoogt geen politieke doelen; daarom worden hier slechts algemene gezichtspunten aangegeven.

*) Volgens Ernst Fehr, directeur van het Instituut voor Empirische Economisch Onderzoek aan de universiteit van Zürich, volgens interview in "Spectrum der wetenschap" maart 2002, "wederkerig altruïsme...".

**) In meer geestelijk opzicht worden deze waarden in het *hoofdstuk over de bergrede in onze hoofdstekst deel 1* verklaard.

***) Zie ook ons hoofdstuk "*Grondbeginselen van de ethiek*"

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Algemene christelijke visies op maatschappij en politiek *)

Matth. 22, 21; Mc 12,13-17; Lc 20,20-26: "Geef de keizer wat des keizers is, en Gode wat voor God is" is een realistische houding betr. de belastingbetaling aan het Romeinse gezag. Er blijkt daarin ook een duidelijk onderscheid tussen staatkundige en religieuze functies. Daarentegen is hier geen principiële onderworpenheid tegenover de overheid gemeend; *Handelingen der Apostelen 5,29*: "...Men moet God meer gehoorzamen dan de mens." Dienovereenkomstig rechtvaardigt Jezus ook niet automatisch elk falen met "bepaalde dwang".

Eenzijds is de algemene waardeschaal van de bergrede (*Matth. 5-7*) enz. niet direct op maatschappelijk handelen over te brengen. Echter zou het niet in de zin van Jezus zijn, in het privé-leven volgens het gebod van de naastenliefde te handelen, en bijv. in bonden of politieke functies van tegengestelde principes uit te gaan. Een serieuze ethiek **) moet op alle niveaus aan de verwachtingen voldoen, en tenslotte ook voor de wereld in zijn totaliteit gelden. Bijv. zou het niet in de zin van de oprechtheid en verantwoordelijkheid zijn, die Jezus demonstreert, om met onoprechte methoden tegenover mededingers succes te verwerven; de publiciteit te bedriegen; en via de gedupeerden projecten te ontwikkelen, waarvan de onschuld voor (niet-criminele) mensen en andere schepselen niet voldoende is bewezen. Zo kan voor een christelijk engagement ook zelfstandig denken nodig zijn, dat boven een eenzijdig "links-/rechts" denkpatroon uitstijgt.

Matteüs. 7:3-5 "...doe eerst de balk uit uw eigen oog weg, dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen" is blijkbaar geen aanleiding, de enkeling geheel te begrenzen tot de subjectieve confrontatie met zijn eigen zwakheden – welke indruk enige christelijke kringen zouden kunnen wekken. Het moet gewoon de levenshouding worden telkenmale bij zichzelf te beginnen - om daarna des te vrijer, namelijk zonder eigen problemen, anderen erop te wijzen deze te vermanen resp. te kritiseren, waar dit nodig schijnt. Dit wederom kan zowel betrekking hebben op de persoonlijke kring als ook op politici.

Een profetisch advies is te vinden in *Jeremia 29,7*: "zoekt het beste van de stad, waarheen ik jullie heb laten wegvoeren, en bidt voor hen tot de Here; want wanneer het goed met hen gaat, dan gaat het ook goed met jullie." Dit suggereert een beslissing ten gunste van de gemeenschapszin in de breedste betekenis. Christenen wordt ook door *Matth. 5,13*, *Matth. 13,33* enz. op het hart gedrukt, zich voor de maatschappij te interesseren, en "het zout der aarde" te zijn. Echter kunnen er voor christenen ook situaties zijn, waar ze zich van maatschappelijke misstanden moeten distantiëren: Openbaring van Johannes *18,4*: "En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die sprak: gaat uit van haar (de stad 'Babylon'), mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen!"

*) Deze website streeft geen politieke doelen na. Hier worden m.b.t. dit thema slechts algemene suggesties gedaan

**) Zie ook ons hoofdstuk "*Grondbeginselen van de ethiek*"
Zie ook ons hoofdstuk "*Christelijke visies m.b.t. economie en sociale kwesties*."

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Christendom en filosofie: n.a.v. de redevoering van Habermas "Geloof en kennis" *)

De filosoof Prof. Dr. Jürgen Habermas, tot nu toe als niet religieus beschouwd, erkende het belang van religieuze voorstellingen ook als wortel van de waarden en van de sociale samenhang van een wereldlijke maatschappij. Het geschapen zijn naar het evenbeeld van

God van de mens, geschapen met de mogelijkheid tot en het recht op vrijheid, zou ook "religieuze onmuzikale mensen" – zoals hij ze beoordeeld – iets zeggen. De wereld blijft aangewezen op verzoening en vergeving – dus op waarden, die uit de religie voortkomen. Hij verwijst naar het "lijden van de onschuldige mishandelden, vernederden en vermoorden, dat boven elke maat van godsmogelijke schadeloosstelling uitgaat". "De verloren hoop op opstanding laat een merkbare leegte achter (in de seculiere maatschappij)

*Bij onderlegde christenen vindt Habermas belangrijke concessies die nu omgekeerd waar ook wereldlijke denkers t.o.v deze christenen aan moesten voldoen:- Het religieuze bewustzijn zou de inzichtelijk "dissonante" ontmoetingen met andere geloven en religies verwerken. Opmerking: In elk geval is in Europa een zekere civilisering van de omgang te melden, die echter ook begrensd is. Gezichtspunten, die voor een oecumenische of interreligieuze dialoog belangrijk kunnen zijn, zijn in onze hoofdtekst hier en daar aanwezig, en op enkele extra pagina's bijv. betr. de kerken en betr. ethiek. – Het zou zich verder op de wetenschappelijke "autoriteiten" moeten instellen. Opmerking: vanuit de visie van deze website is de wetenschappelijke mainstream (grootste deel) vaak op geen enkele wijze aangepast aan de laatste ontwikkelingen, of wilde die vanuit economische en andere redenen niet toegeven. Deze vorm van autoriteit is daarom op vele gebieden twijfelachtig geworden. Ook op wetenschappelijk gebied ontbreekt het aan interdisciplinaire openheid, en aan het nodige pluralisme. Dit geldt ook juist voor de belangrijke vragen, die het mensbeeld raken, bijv. in de gentechneek (welke problematiek Habermas aangeeft); maar ook in de overige natuurwetenschappen. Dit probleem wordt in meer gedeelten van onze hoofdtekst langs de stappen van de evangeliën opgepakt. Het is echter juist, dat een dialoog tussen religie en wetenschap noodzakelijk is. Alleen moeten dan onze ervaring naar ook de nieuwere stromingen uit de natuurwetenschappen **) erbij betrokken worden, d.w.z. ook "onderzoek door buitenstaanders" enz. Bovendien moeten er dan vanuit de religie ook inzichten worden bij betrokken, die vanuit de bewuste verwerking van religieuze diepte-ervaringen voortkomen, in plaats van alleen maar theologische denkmodellen. Alleen zo is het mogelijk, niet langs elkaar heen te praten. Dialogen tot nu toe op basis van verouderde wetenschappelijke paradigma's (basisveronderstellingen, wereldbeelden) resp. verkorte voorstellingen van christendom zijn daar onvoldoende. Ook geesteswetenschappen zouden van zo'n proces kunnen profiteren, waarin de mens weer tot mens wordt, zijn ziel weer tot ziel, in plaats van tot alleen maar een chemische hersenfunctie. – Het religieuze bewustzijn zou zich moeten inlaten met de "vooronderstellingen van een grondwettelijke staat....." Hij wijst erop, welke destructiviteit zich zonder deze stap in het religieuze gebied kan voordoen. Opmerking: Deze aanpassing van moderne christenen aan vrijheidlievende waarden is gedeeltelijk een stap in de richting van de oorsprongen voor het samensmelten van het christendom met dwangmatige instrumenten vanuit de staat sinds 325 n.Chr.*

Terwijl dus christelijke resp. religieuze kringen zich in de omgang met wereldlijke instituten meestal aan de taal ervan aanpassen, zouden zich nu volgens Habermas de geheel wereldlijk denkende en sprekende kringen in de dialoog met christenen resp. religieuze mensen op het eigenlijke denken van hen moeten instellen, in plaats van "het, wat eens gemeend was" alleen te "eliminieren". De seculiere meerderheid zou in voor gelovigen mogelijke belangrijke kwesties geen beslissingen van de meerderheid doordrukken, zonder serieus te hebben nagegaan, wat ze zelf van de inspraak van deze zijde kunnen leren. Opmerking: Nu, moeten inderdaad natuurwetenschappers, politici, enz. zich in het gesprek met christenen op het bepaalde "iets" instellen, dat in begrippen zoals "de schepping" bewaren" "schepsel", zelfs "mens" enz.. zit, tegenover begrippen zoals kosmos, biosfeer, ecologie, levend wezen, homo sapiens.....

Habermas zet op een bemiddelende "derde partij" tussen religie en wetenschap: een "democratisch wijzer geworden common sense" (gezond mensenverstand/ - verstand); en dit in een "post-seculiere maatschappij", die zich op het voortbestaan van religieuze groepen instelt. Opmerking: Dat functioneert tot nu toe bijv. in Duitsland nog niet geweldig. Op zijn

minste moeten de grote kerken er meer of minder in discussieprocessen bij worden betrokken. In de V.S. bijv. geniet weliswaar het religieuze betrokken zijn van de eenling een grote achting; maar religieuze waarden zijn daar echter in een vorm in de seculiere maatschappij aanwezig, dat ze nauwelijks te herkennen zijn.

*) FAZ/ SZ 15.10.2001 of Duitse Internettext.

**) zie ook onze pag. "*Natuurwetenschap en geloof in God*".

***) **Opmerking: en andere filosofische richtingen:**

Jürgen Habermas behoorde naast *Theodor W. Adorno* en *Herbert Marcuse* tot de "Frankfurter School", die met haar "kritische theorie" de studentenbeweging van 1968 aanzienlijk beïnvloedde, en toen gewijzigde neomarxistisch, verlichte en atheïstische denkwijzen erbij betrok. Vanuit een conservatieve filosofische visie heeft vooral *Günter Rohrmoser* sinds 1969 de theorie en praktijk van de beweging van de 1968-ers bekritiseerd. Hij zag hun 'Utopie' als vervangende religie (en daarmee als concurrentie tot de kerkelijke 'Heilsleer / eschatologie'), en probeerde hier tegenover bijv. de oude leer van Augustinus van "twee (door God zo gewilde) rijken" – religie en staan – te redden. Zowel vertegenwoordigers van de Frankfurter School als ook hun conservatief-christelijke en economisch-liberale tegenstanders waren en zijn voor een deel tegenwoordig bezig, eenzijdig alle argumenten op te sommen, die zo tegen de telkens anderen schijnen te spreken, resp. die eigenlijk de "tegenpartij" verkeerd als uniform blok laten weergeven. Zo heeft de ene partij de kans verzuimd, gedifferentieerd ernaar te zoeken, wat van de traditonele waardeordering waard is om te behouden en de anderen verzuimden, gedifferentieerd ernaar te kijken, wat bij de nieuwe sociale bewegingen achter ideologische vervormingen het gerechtvaardigde -"emancipatorische"- motief was. Natuurlijk hebben veel mensen in Duitsland en op andere plekken sindsdien echt wel enige vooruitgang met deze discussie gemaakt, omdat velen niet meer bereid waren, zich in de oude "frontlinies" van 1968 te laten persen. In het onderzoek is natuurlijk deze vooruitgang niet voldoende begrepen – er verschenen altijd nog boeken, waar de tegenstanders voor al het kwaad in de wereld verantwoordelijk wordt gesteld, en waar het handelen van de eigen vrienden vlekkeloos schijnt.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Algemene christelijke gezichtspunten betreffende ecologische kwesties *)

Genesis 1:26-28 "En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis. Opdat zij heersen over ... de gehele aarde... *** wil geenszins zeggen, - zoals het praktisch werd vertaald – dat de mens zonder enige verantwoording met het milieu mag omgaan. Veeleer is hier van de oorspronkelijke visie van een mensheid sprake, dan de laatste geproduceerde top van de schepping met op God gelijkende eigenschappen. Om die reden ging het om de natuurlijke autoriteit van een mens, die de andere wezens kon "benoemen", en zeer goed verantwoordelijk met hen kon omgaan. *Genesis 2:15* geeft deze verantwoording zo aan: "En de Here God nam de mens en plaatste hem in de hof van Eden om die te bewerken en te bewaren ". Dit "bewaren" heeft betrekking op een levendige schepping, die zich verder ontwikkelt. De mens is later (vgl. paradijsverhaal) buiten deze eenheid met God en zijn schepping geraakt en werd egoïstisch. Omdat nu de basis was weggefallen, moet de mens alle geestelijke grondbeginselen opnieuw verwerven, in plaats van zich op paradijselijke volmachten te beroepen.

Ook in het Nieuwe Testament werd de schepping als belangrijk beschouwd. In *Romeinen 1:20* staat, dat "hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien". *Romeinen 8:19* "Want het verlangend tegemoetzien van de schepping wacht op de openbaring van de Zonen van God" (andere vertaling: "op de verlore mens" d.w.z. op volkomen geworden mensen) *Romeinen 8:22* "Want wij weten, dat tot nu toe de ganse

schepping in al haar delen zucht en in barensnood is." *Marcus 16:15* "En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondig het evangelie aan de ganse schepping" (zie ook *Kolossenzen 1:23*).

Nu helpt Jezus Christus. Ook hij neemt echter de mens niet de verantwoording voor medemens en medescheppel af; maar helpt, dat mensen "volmaakt zult zijn gelijk uw hemelse Vader volmaakt is" (*Matteüs 5:48*), d.w.z. zo zoals het oorspronkelijk was gedacht – zodat ze hun verantwoording kunnen behartigen.**** Pas daardoor wordt de schepping weer een geheel. Dit veronderstelt alleen maar, dat ze deze hulp ook accepteren. Doorgaan van de mens zonder God wordt in *Romeinen 1:20* zelfs als "niet te verontschuldigen" aangegeven.

In de *Openbaring van Johannes* (voor wat betreft het karakter ervan zie Deel 2 van onze hoofdtekst) werden weliswaar o.a. catastrofale ontwikkelingen aangevoerd, die de mensheid of delen ervan en de overige natuur zouden kunnen treffen. Maar nergens worden deze bijkomstige verschijnselen in een tijd van goddelijke correcties als positief of als de eigenlijke goddelijke doelen aangegeven, en nergens worden in de Openbaring mensen verontschuldigd, die van hun kant voor het uitsterven van de soort of andere catastrofes bijdragen, en ze worden al helemaal niet uitgenodigd, ertoe bij te dragen.***) Veeleer wordt deze lichtvaardige civilisatie in de Openbaring uiterst kritisch gezien. De Openbaring verandert niet de positieve visie van het overige Nieuwe Testament, bijv. de Bergrede (*Matth. 5* "De zachtmoedigen zullen het aardrijk beërven...").

Met betrekking tot het "Creationisme", dat vooral binnen het Engelse taalgebied is verspreid: onze pagina vertegenwoordigt geen soort "-isme". De schepping van de wereld en de mens laat inderdaad in plaats van het zuivere toevalprincipe goddelijke wijsheid vermoeden. Zie ook onze pagina "[Natuurwetenschap en geloof in God](#)". Ook twijfel aan sommige niet gegarandeerde archeologische resp. geologische tijdsaanduidingen zijn toegestaan. Maar diegenen die bovendien de "7 scheppingsdagen" in Genesis als 7 dagen volgens de huidige opvattingen met 24 uur hebben opgevat, moeten dit als een interpretatie erkennen: daardoor staat of valt het geloof niet. De tegenwoordige dagen gaan uit van de als klaar ontstane resp. geschapen aarde met hun tegenwoordige draaiing, wat er immers in het begin niet allemaal was. Al in de bijbel zelf wordt geconstateerd "voor God zijn duizend jaren als één dag". De 7 dagen zouden wel zeker iets reëls kunnen betekenen, maar "periodes" "scheppingscycli" met een niet nader genoemde duur. Uitgerekend de omvangrijkste scheppingsprocessen als de kortste te beschouwen, zouden n.a.v. nieuwe ontdekkingen evenzo weinig houdbaar zijn, als vele tot nu geldende archeologische voorstellingen. In de bijbel wordt een aantal keren aangegeven, dat zich God al voor Mozes aan mensen zoals Henoch en Noah kon openbaren. Ons tegenwoordige scheppingsverhaal zou op een oude mondelinge, later schriftelijke overlevering uit zulke – echte- oorsprongen teruggaan, waarvan delen ook in andere culturen zijn blijven bestaan. Bekend vanuit onderzoek zijn bijv. enige opvallende gelijkenissen met het soemerische Gilgamesch-Epos. Dat wil niet zeggen, dat Genesis daar zou moeten zijn opgeschreven. Maar het herinnert eraan, dat Abraham uit Mesopotamië stamde.

*) Deze Website bedrijft geen politiek. Daarom worden hier slechts algemene normen besproken, en geen handleidingen voor afzonderlijke politieke inhoudelijke kwesties van de toekomst. Thema's die door Christenen van verschillende richtingen in verband met het behoud van de schepping zijn bewerkt, zijn bijv. het ongeboren leven en het misbruik van genen en de atoomkracht.

***) Dit zou als een speciale vorm van een pan-en-theïstisch uitgangspunt ("God is ook in zijn schepping weer te vinden") gezien kunnen worden – niet te verwisselen met pantheïsme ("God is alles"). De meest directe betrekking van God met de schepping komt hier echter met behulp van de mens tot stand (vergl. ook Joh. 14:21, 14:23, 15). En zelfs deze komt pas in die mate praktisch tot zijn recht, waarin de mens zich daarvan steeds bewuster wordt, en hij zich steeds verwanter aan Christus voelt. Ook de vreugde voor de schepping kan naar God leiden; maar bij zo'n scheppingsmystiek zijn in plaats daarvan ook aanzienlijke dwaalwegen mogelijk, waar God nog maar één woord voor de eigen materiële aangelegenheden en wensen zou zijn.

***) in de USA bijv. is dat niet allen duidelijk.

****) De beoogde mogelijkheden van de bewustzijnsontwikkeling worden op basis van de stappen in het leven van Jezus in onze hoofdtekst deel 1 uitgewerkt. De mens kan tegenwoordig bewust – in tegenstelling tot een vroegere, meer op een instinctieve wijze herkennen – bijv. leren, de samenhangen met zijn omgeving en het milieu ook weer sterker waar te nemen. Hij kan daarbij ook "gekoppeld denken" vinden (een begrip, dat op andere basis door *Frederic Vester* werd gebruikt), resp. "multifactorieel denken" (door *Dörner* gebruikt begrip voor de studie van gecompliceerde ecologische samenhangen) i.p.v. het daarvoor onbruikbare oude "lineaire" resp. "monocausale" denken = "1 oorzaak → 1 werking". Zie op onze pagina "[bewustzijn, hersenonderzoek en vrije wil](#)"; en ook de pagina's "[basis van ethische waarden](#)", "[christelijke gezichtspunten voor economie en sociale vragen](#)", "[Algemene christelijke gezichtspunten voor maatschappij en politiek](#)", "[christendom en filosofie...](#)"

Zie ook onze pagina "Fundamenten van ethische waarden".

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Ongeboren leven *

Het begin van het menselijk leven:

Het mensbeeld van conservatieve en ook kritische christenen komt in grote lijnen met elkaar overeen nl. dat het menselijk leven al met de verwekking begint. De bijbel laat veelvuldig menselijk leven als eenheid zien; van zijn goddelijke oorsprong – via het doorgeven van het leven de generaties door – tot aan de verschillende leeftijd- of ontwikkelingsstreden van het individu. Het pas hier niet, van "leven zonder waarde of zonder menselijke waarde" in een bepaalde tijd voor de geboorte, of in één of andere toestand van leeftijd of ziekte te spreken.

Prof. Böckle noemt in het "Handboek der christelijke ethiek" vanuit de geschiedenis enige theologen waarbij het in hun originele teksten niet direct te vinden is – die in plaats van de verwekking de kort daarna volgende innesteling (Nidation) als belangrijke tijdstip hadden aangenomen.

Moderne natuurwetenschap wil graag voor het grootste deel waarde vrij zijn. Maar ook natuurwetenschappelijke bevindingen tonen slechts vloeiende overgangen tussen het stadium van de bevruchte eicel en de volwassen mens. Waar altijd in de maatschappij grenzen mogen worden gezien, waar vandaan menselijk leven begint, zijn deze dus willekeurig. Bijv. *de embryoloog Erich Blechschmidt*: de eens door von *Haeckel* aangenomen "biogenetische wet", volgens welke het embryo dierlijke stadia uit de ontwikkelingsgeschiedenis zou herhalen, is verouderd: elk orgaan ontvouwt zich volgens plan en rol tot mens. De reacties van het embryo kunnen met ultrahog geluid worden gefilmd. Eveneens beklemtoonde *de humaangeneticus prof. L. Leneune*, dat al de genen in de bevruchte eicel het schema van het volwassen organisme van de mens bevatten; wij zouden zeggen, zij zijn de fysieke tegenhangers van dit schema. Ook vanuit hersenonderzoek, de ontwikkelingsneurologie en de psychologie zijn er aan elkaar verwante inzichten. Ook bewustzijns- en herinneringsvoorvallen kunnen bij op het totaliteit gerichte en onbevooroordeelde onderzoek in steeds vroegere ontwikkelingsstadia worden waargenomen. Zo is dit waardebegrip ook buiten de grenzen van religieuze kringen belangrijk.

Een andere kwestie is echter de praktische omgang met zulke inzichten.

Het gebod "Gij zult niet doden" - *Exodus 20* – werd in de tijd van het oude testament in de betekenis van "Gij zult niet moorden" opgevat ; waarbij de voorstellingen, wat moord is, en wat doden, later veranderden. In uitgebreide betekenis wordt de maatstaf van het gebod voor al het menselijk leven toegepast, en door vegetariërs zelfs verder dan dat op het dierenrijk. Het moderne begin van een interreligieus "Werelddehtos" ** bevat "een cultuur van de eerbied voor al het leven" als leidraad.

In elk geval echter moet – zoals het bij elk serieus zwangerschapadvies gebeurt, ook wanneer het positief is om het kind uit te dragen en te willen helpen – de individuele levenssituatie van degene die het betreft met haar moeilijkheden, angsten, gewetensnoden enz. serieus worden genomen, in plaats dat zo'n beetje allen worden verdoemd, die met de gedachte lopen abortus te plegen. Vrouwen nemen de beslissing in de meeste gevallen niet makkelijk. Ook is er sprake van de medeverantwoording van de mannen en van de mensen erom heen, in plaats van het probleem eenzijdig aan de vrouw toe te schrijven. Wanneer het erom gaat, zwangerschapsonderbrekingen zo veel mogelijk te verminderen of tenslotte helemaal te laten verdwijnen, dan is het ondanks alle individuele inspanningen vooral nodig ook maatschappelijk een leven met kinderen makkelijker te maken; dus problemen aan te pakken, die tegenwoordig oorzaak van een aantal van de abortussen zijn – in plaats bijv. zich te overtreffen ook voor sociaal zwakken meer lasten te eisen.

De wettelijke kwesties *:

Jezus Christus zorgde ervoor dat de mensen zich bewust bezig hielden met een bewuste beslissing m.b.t. ethisch, moreel gedrag, in plaats van overwegend op de druk van een uitwendige wettelijke norm of zeden te bouwen, zoals het in de oudtestamentische tijd was. Toch kunnen wettelijke normen ethische vragen een steun geven, zoals het bijna op alle gebieden van het leven werd geprobeerd. Strafrechterlijke regelingen (zoals de Duitse §218), of streng of liberaal, hebben wanneer ze internationaal worden vergeleken klaarblijkelijk slechts een beperkte uitwerking op het aantal abortussen. Daarom zijn, zoals reeds is vermeld, voor de oplossing meer andere inspanningen noodzakelijk.

De samenhangen met gentechniek en voortplantingsgeneeskunde:

Ook bij wetenschappelijke onderzoeken en bij kunstmatige bevruchtingen is er internationaal "verbruik van embryo's" die bijv door de Duitse embryo-beschermingswet te beperken wordt geprobeerd. Tegenwoordig biedt de Pré-implantatiediagnostiek (PID) een nieuwe verleiding, extra abortusoorzaken te creëren.

Consequenties op andere gebieden:

Waar het om levensbescherming gaat, zou het ook om alle gevaren moeten gaan, waaraan reeds geboren en ongeboren zijn blootgesteld – en vooral om die, waaraan geboren en ongeboren beide zijn blootgesteld. Milieugevaren treffen moeders en het embryo, het gevoelige embryo zelfs meer dan de volwassenen. Dat werd door levensbeschermers vaak overgeslagen; zoals omgekeerd velen, die zich voor het milieu inzetten, zich niet om het probleem van de zwangerschapsonderbrekingen bekommerden, wat bijv. *Franz Alt* al in 1985 zorgen baarde.

*) "Christuswegen" is geen politieke website. Er wordt hier tegen niemand geschreven, en geen politieke eis gesteld, maar alleen over algemene meningen geïnformeerd.

**) Zie o.a. onze extra pagina "Principes met ethische waarden"

[Terug naar de index van deze pagina](#)

In het 4. deel: Oude Testament, en bijdrage tot de dialoog met andere religies

M.b.t. het Oude Testament en de joodse religie (judaïsme)

Deze extra pagina is een bijdrage tot het beter begrijpen van het Oude Testament en tot de interreligieuze dialoog. Daaraan is niet de noodzaak verbonden, de oudtestamentische

geschriften evenzo uitvoerig te behandelen als dit webproject met de evangeliën en de Handelingen der Apostelen (Pinksteren) doet.

Jezus Christus en zijn discipelen verwezen vaak naar de bij hun luisteraars bekende Heilige Geschriften. Dit is nu eenmaal **Het Oude Testament**. Het omvat een scheppingsverhaal, boeken over de geschiedenis van de joden, wetten, profetische geschriften, psalmen, apocriefe geschriften enz. Jezus en de discipelen stelden, dat hun werk de inhoud van de oudere openbaringen weliswaar niet teniet doet; dat ze echter in eerste lijn niet als uitleggers van de schrift komen, maar dat het nu om het leven vanuit het directe contact met God en Christus gaat (zie andere "fundamenten van ethische waarden" en de hoofdstukst.) Daardoor, blijken dan tegenover het Oude Testament nieuwe zienswijzen.

Het Nieuwe Testament heeft echter ook vele relaties met andere geloofsrichtingen uit de toenmalige tijd. Bijv. het evangelie van Johannes spreekt blijkbaar vaak tot hen, die gnostische wijsheidsleren kenden, om die voor hun eigen achtergrond juist ook het afwijkende, specifiek christelijke te verklaren. Een eenvoudig voorbeeld is al de aanduiding "Hij was het waarachtige licht.....in Joh. 1. Enige brieven van Paulus enz. houden eveneens rekening met de stand van kennis van mensen uit de omgeving van de oude mysteriereligies, eigenlijk meer dan de joodse overleveringen. Iemand die deze tradities niet kent, zal dat niet merken. In zulke delen van het Nieuwe Testament zijn geen globale oordelen die een verdoemenis inhouden m.b.t. niet-joodse oude geschriften te vinden. Zulke oordelen zijn slechts te vinden op die plaatsen, waar uitgesproken misbruiken van concrete, gedegenereerde culten werden beschreven, om de mensen tegen zulke wegen te waarschuwen. De oude meer wetmatige weg van de missie was het, mensen daar op te pikken, waar ze stonden, in plaats van te eisen, dat ze hun gehele biografie gewoon moesten vergeten – wat eerder breuken in het bewustzijn teweeg brengt, dan dat het verlossing brengt, die breuken heelt. Van mensen van andere herkomst werd niet verlangd, dat ze eerst de hele joodse traditie moesten overnemen. Ze waren in zo ver gelijkgesteld aan de joden. Toch waren daarover tussen de discipelen meningsverschillen, die tegenwoordig nog voorkomen.

Het werk van Jezus was weliswaar in deze vorm toen alleen denkbaar op de achtergrond van het geloof in God en de verwachtingen van een fundamentele ook de overige wereld betreffende verandering, zoals dit in Israël door de profeten was voorspeld. Het was evenwel sindsdien echt wel mogelijk, het christelijke ook op basis van andere religieuze tradities in plaats van het Oude Testament duidelijk te maken. Mani, de grondlegger van de Manicheeërs, die zich in Azië nogal verspreidden, later door de kerk werden vervolgd en tegenwoordig bijna zijn uitgeroeid. Voor hem was de eveneens monotheïstische religie van Zarathustra in Perzië het uitgangspunt. In hoever het hem gelukte, op die manier de rol van Jezus op een correctie manier uit te beelden, en in hoever hem dit eventueel ondanks het hoge niveau van zijn leer niet gelukte (bijv. aan de ene zijde een vlucht uit de wereld in zijn leer), is een andere vraag, waar wij hier niet nader op ingaan.

De joodse religie (judaïsme) heeft volgens de hebreeuwse bijbel nog enige geschriften voortgebracht, zoals de wettelijke bases (*Mischna*) en commentaren (*Gemara*) van de **talmoed** - in de versies van *Babylon* en van *Jeruzalem* -; en ook basiswerken uit bepaalde richtingen, vooral de mystieke – esoterische geschriften van de **kabbalistiek: Zohar (Sohar)/Sepher Jezirah**. Men denkt dat deze laatstgenoemde geschriften uit de 13de eeuw komen, maar ze kunnen van oudere overleveringen afstammen; enige dingen herinneren zelfs aan het oude Egypte. Ook nu is er een joodse mystiek (Chassidim).

Met betrekking tot de beelden van God

"De God van Abraham" werd zowel als persoonlijke God van de familie, van de stam en volk beleefd; anderzijds ook als God van het universum. Dit geloof heeft pas na verloop van tijd

de strenge monotheïstische vorm aangenomen, waartoe de profeten steeds weer opriepen.* Aanvankelijk wordt God in het Oude Testament "Elohim" genoemd, - d.w.z. "goddelijke (schepper)geesten" en niet gewoon de materieel buitenaardse met gotechnische experimenten enz. zoals tegenwoordig in vele boeken wordt gespeculeerd -; in zoverre er gedeeltelijk problematische invloeden op de ontwikkeling van de aarde was, zijn deze erbij gekomen. De semitische woorden „Elohim" en „Allah" (islamitische aanduiding voor God) hebben zeker dezelfde oorsprong, evenals "El" van de Kanaänieten.

De naam **Jahweh/ Jehova/ JWHW** komt later in het Oude Testament naar voren. Bij het dichter bij komen van God in de loop van de tijden, volgens mystieke en geesteswetenschappelijke bronnen zoals *Lorber of Steiner*, zou o.a. het beleven van God als Jehova zijn ontstaan. Alleen de vertalingen gebruiken helaas steeds dezelfde betekenissen, waar oorspronkelijk vele verschillende namen van God staan. Zo wordt de telkens verschillende manier van beleven door de mensen van de verschillende tijdperken overgeslagen. De oorspronkelijke echte godsbeleving als Jehova, werd waarschijnlijk later menselijk vertroebeld, en zelfs negatieve wezens zouden in deze samenhang tijdelijk mensen kunnen hebben misleid, waarvan de spiritualiteit was vervlakt, en die vol haat zaten. Zo hoeven niet alle verhalen in het Oude Testament met de werkelijke „Jahwe" te maken te hebben, en op „JHWH" in de zin van de spirituele verklaringen van *Prof. J. J. Hurtak/ USA*. Maar dat betekent niet, dat elke oud-testamentische gebeurtenis vanuit de menselijke logica van onze tegenwoordige maatschappij zou kunnen worden beoordeeld. God weet beter dan wij, wat hij waarom doet, en wat hij waarom van de mensen zou willen.

Het geloof aan de Messias en Christus

„Christos" is als in de septuaginta, de door joden voor joden in de 3./2. eeuw voor Christus samengestelde vertaling van de hebreeuwse bijbel in het Grieks, het woord voor „Meschiach", de voorspelde **Messias**. Dit is dus geen uitvinding van Paulus, zoals enige moderne schrijvers geloofden. De boekrollen uit de grotten in de omgeving van de Dode Zee (Qumran) geven aan, dat zeer gelovige joden, juist in de decennia / eeuwen voor Christus een Messiaans vredesrijk verwachtten, zoals het in Jesaja 11 is beschreven. Maar toen al waren er verschillende interpretaties over het wezen van de Messias – zoals ook de discipelen van Jezus het heel moeilijk vonden om te begrijpen, dat het bij het aangekondigde nieuwe "koninkrijk" niet om een uiterlijke nationale revolutie tegen de Romeinen ging maar om een spirituele, alles veranderende ontwikkeling, een "hemelrijk".

De gemeenschap van **Qumran** wordt vaak tot de strenggelovige, spirituele Esseners gerekend, de derde fundamentele school van het toenmalige jodendom naast de Farizeeërs en Sadduceeërs. Goed beschouwd ging het meer om een onafhankelijke gemeenschap die nauw in verbinding stond met de onafhankelijke gemeenschap van de Esseners, die met de andere stromingen in het toenmalige jodendom goede contacten had, naast de vreedzame Esseners ook met de eveneens zelfstandige militante „Zeloten", en met de Farizeeërs in Jeruzalem (de laatsten vertrouwden deze gemeenschap in nood zelfs de aantekeningen over de tempelschat toe; blijkbaar golden ze ondanks verschillende inzichten als absoluut betrouwbaar) De "gemeenteregeling" 1QS bevat aanwijzingen over de Messiasverwachting. Er werden zelfs 2 Messiasen resp. 2 afstammingslijnen van zo'n verwachte Messias vermeld, die volgens het toenmalige recht op Jezus van toepassing zouden kunnen zijn: door Jozef uit het Huis van David en door Maria uit de priesterlijke lijn van Aaron (dit geeft bijv. ook *Carsten Peter Thiede* aan, die in opdracht van het Israëliësch oudheidsorgaan met deze boekrol bezig is)

De profetie uit Micha 5,1, volgens welke de Messias uit Bethlehem zou stammen. schijnt in deze kringen, die zich bezig hielden met de Messiasverwachting, niet belangrijk te zijn geweest. Toch verwijst bijv. de evangelist Matteüs ernaar. Door velen werd dit lichtvaardig als zijn uitvinding beschouwd, dat Jezus uit Nazareth zou stammen. *

Op één plaats bij de profeet Daniël 9:25 wordt vaak naar Jezus verwezen: Van de opdracht voor de bouw van het tweede Jeruzalem (zie Nehemia 2:18; ca. 445 v.Chr.) tot aan de dood van de (tweede) gezalfde zouden tezamen 69 "weken" passeren. Zou men dit opvatten als "de weken van één jaar" van telkens 7 jaren. (vgl. de betekenis van de "sabbatjaren" enz.), dan zou dit inderdaad ongeveer naar de tijd van de kruisiging verwijzen.

(...)

- Er zijn echter ook Messiaanse joden, die Jezus als hun Messias erkennen.

Voor een op het christendom als religieuze gemeenschap gebaseerde theologie moeilijk te beoordelen, maar voor andere culturele kringen des te interessanter zou de stimulans van R. Steiner kunnen zijn, in Christus een wezen te zien, dat best in voorchristelijke tijden aan enige hogere wezens bekend was; dat tot uitdrukking kwam in Vishwas Karman van de hindoes, Ahura Mazda van de Parsen, het zonnige wezen Osiris van de Egyptenaren, en in de Keltische Belemis = Baldur, Apollo. *Zie ook het hoofdstuk „In den beginne was het woord...” in deze tekst.*

Zie ook bijv. m.b.t. de christologie van Rudolf Steiner e.a. de verzamelingen voordrachten: "De geestelijke wezens in de hemellichamen", 1912; "voorstadia t.o.v. het mysterie van Golgotha", 1913, 1914; "Van Jezus naar Christus"; "Christologie".

Nog later, 2000 jaar geleden zien we dan de belichaming van Christus op aarde, als maatstaf van een keerpunt van de wereldontwikkeling, die deze resp. de mensheid als het ware op zich nemend, en ze weer op nemend in zijn leven. De oude culten zijn voor deel gedegenereerd, zoals later het christendom oppervlakkig werd, maar een onderzoek in zulke richtingen zou desondanks betekenisvol zijn. Christus zou zich als iets laten zien, wat niet in de hem vaak toegedachte rol als garantie van de macht van een aparte religieuze gemeenschap past. Een wezen dat juist het vernieuwde algemeen menselijke belichaamt, de "nieuwe Adam" van Golgotha.

*Betreffende de tijd "van voor de zondvloed" en de nieuwtestamentische tijd, bijv. de geschriften door het "innerlijke woord" van Jakob Lorber: www.lorber-verlag.de ; en ook Rudolf Steiner. De inzichten van de mystiek hebben ook tot gevolg, dat de stelling van enkelen geheel kan worden vergeten, dat Jezus als historische persoon nooit zou hebben bestaan of een eenvoudig rondtrekkend prediker zou zijn geweest.

[Verdere updates English/ Deutsch.](#)

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Zarathustra

De oorspronkelijke uitgangspunten in de leer van Zarathustra zijn tegenwoordig nog te vinden bij de aanhangers van Zoroaster en hun heilige schrift, de Zend Avesta. Onderzoekers vanuit deze religie in India brachten aan 't licht, dat deze religie ouder is, dan de onderzoekers uit het westen veronderstellen, zodat de antieke geschiedschrijvers gelijk zouden hebben.

Verder bleek dat het bij deze religie oorspronkelijk niet alleen om die kosmische conflicten tussen licht en duisternis ging die later in de gnostische leren binnendrongen. Maar de ene persoonlijke god, Ahura Mazda genoemd, stond als "hoogste deugd" boven deze tegenstrijdige krachten.

Het begrip voor de onpersoonlijke zijde van God was "Ahu". (*Een adres voor de tegenwoordig meest spirituele uitwerkingen uit die religie: Mazdayasnie Monasterie, Mustafa Bldg., Sir Pherozechah Mehta Rd., Bombay 400001, India.*). Verder ontdekte men, dat er in de Iraanse overleveringen referenties naar Noach / Nuakh zijn, die overeenstemmen met wat de bijbel erover vertelt. Onze indruk is, dat de Zend Avesta op zijn minst veel gemeen heeft met een soort oeropenbaring van de mensheid voor de vooraziatische zondvloed – d.w.z. met het oudste Godsgeloof, dat Noach ook in deze gedegeneerde cultuur trouw bleef. Abraham was niet de eerste, die de ene God vereerde. Er zijn aanwijzingen, dat ook de oorspronkelijke vorm van deze religie voor de vloed van ca. 3500 v. Chr. er al in schriftelijk vorm was, en het is zonder meer mogelijk, dat op een bepaald moment geschriften uit die tijd te voorschijn komen. Lorber noemt één van deze verdwenen geschriften "Seanthiast Elli"; God zou aan de mensen voor de vloed als "Abedam" zijn verschenen, zoals hij later door de bijbelse Melchisedek naar voren kwam.

Overigens worden de Parsen ook door vele islamitische geestelijken in Iran tot de "mensen van de schrift" van de Koran gerekend, zoals joden en christenen, d.w.z. niet tot de "ongelovigen" maar tot diegenen, die aan één en dezelfde God geloven, en door profeten steeds weer aan hem werden herinnerd. Natuurlijk is ook in deze religie het één en ander van de oorspronkelijke spirituele diepte verloren gegaan, zoals in alle andere religies, wat tegenwoordig eerst eens weer moet worden ontsloten.

Mani (216-267) probeerde de christelijke leer te verbinden met de religie van Zarathustra (....). Deze poging moet hier niet worden beoordeeld; zie ook de meer uitvoerige tekst in het [Engels](#) of [Duits](#).

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Informaties m.b.t.: Jezus en de islam.

De interreligieuze dialoog

Dit is een bijdrage om religies beter te begrijpen en voor een vreedzamer "interreligieuze dialoog", zoals die sinds vele jaren plaatsvindt. De opmerkingen pretenderen niet de islam in zijn totaliteit te karakteriseren, vooral omdat er ook verschillende theologische richtingen in de islam zijn. ****

De koran *) en de andere schriftreligies

Islam betekent "onderwerping (zich onderwerpen aan de wil Gods)", ook "toewijding (aan God)".

De Heilige Schrift van de islam, de koran, wordt als goddelijke inspiratie, aan de profeet Mohammed doorgegeven door God resp. door de Engel Gibril – die met de ook in het christendom bekende aartsengel Gabriël kan worden geïdentificeerd. Zeker is dat aan de koran een centrale betekenis toekomt. Bovendien spelen voor de interpretatie nog een aantal tradities (Sunna; letterlijk: "gewoonte") die uit de tijd van de profeten stammen (Hadith) een rol. Ook een profeet is in zijn persoonlijke gedrag een mens, geen God. Men moet ook bedenken, dat er zoals onder christenen, ook moslims zijn, die hun Heilige Schrift niet precies kennen.

Christenen resp. joden worden in de koran deels ook direct als "jullie mensen van de Schrift" (mensen van het boek bijv soera 4,171*) en als "jullie kinderen van Israël" aangesproken. Zo kunnen ze zich ook met de koran*) bezig houden ook al doen ze het meestal niet . Religiewetenschap houdt zich in elk geval met de heilige geschriften van alle religies bezig, en onderzoekt o.a. de historische ontwikkeling de interpretatie ervan. De heilige geschriften

dienen echter met respect te worden bestudeerd. Het ene deel van de islamitische koran-commentatoren schreef, dat van de koran een oervorm – goed bewaard bij God – bestaat, die slechts voor de zuivere engelen en de zuivere menselijke afgezanten toegankelijk is; een ander deel van hen legde uit, dat de lezer van de op de aarde aanwezige koran in een zuivere toestand dient te zijn.

De profeet geldt als gezonden voor een "tijd" (of tussentijd) waarin de afgezanten weggebleven zijn - andere vertaling: na een tussentijd - (Soera 5,19*). De koran onderscheidt gelovigen in de zin van de leer van de profeet Mohammed, "Mensen van het boek" (Mensen van de schrift), en "ongelovigen". Met de "mensen van het boek" worden vooral joden en christenen bedoeld, die naast moslims van dezelfde traditie uitgaan; soms ook de Zarathustriërs (Soera 22,17*). Want de koran erkent ook een keten van de "profeten", die alle overeenkomende leerstelsels van de ene God, van het aan de gene zijde liggende gericht en van het gebed voor hun volkeren resp. voor hun tijd gaven (bijv. Soera 6, 83-92; Soera 7, Soera 4,136*). Voor zover mensen van deze religies aan de gemeenschappelijke grondbeginselen geloven, worden ze in de koran zelf niet tot de ongelovigen gerekend. (Soera 5,48* e.a.) Gedurende de eerste eeuwen van de islam werd op christenen en joden geen dwang uitgeoefend, naar de islam over te stappen (in overeenstemming met de leer in de koran, "In de religie is er geen dwang", zie Soera 2, 256*).

Abraham geldt als één van de "Haniefen", die als enkelingen direct gingen geloven in het ware geloof aan de éne God.

Allah – pre-islamitisch oud-Arabisch al-ilah – heeft als Semitisch woord beslist dezelfde oorsprong als "Elohim", een godsnaam uit de Hebreeuwse boeken van Mozes.

Als "ongelovigen" – letterlijk ongeveer: "verhullers" – in strikte zin golden ten tijde van de profeet Mohammed de polytheïsten resp. afgodendienaren, waartegen hij in Arabië streed, en waarvoor ook al de bijbel van de joden en de christenen heeft gewaarschuwd. In ruimere zin gelden in de islam tegenwoordig diegenen als ongelovig, die niet aan de ene God en het gericht geloven. Soms wordt het begrip tegenwoordig globaal voor alle niet-moslims gebruikt; soms echter op moslims van telkens een andere richting.

Jezus Christus in de koran.

Jezus wordt behalve in de bijbel ook in de koran (7^e eeuw na Chr.) genoemd. Er zijn daarbij overeenkomsten en verschillen. Er moet op gewezen worden dat de koran Jezus op meer plaatsen als profeet, als door God gezonden en ook als "woord" Gods met niet nader verklaarde betekenis en als geest van God erkent, (Soera 4, 171) "geschapen als Adam" (Soera's 2, 3, 5,...). Hij betekent dus in een goed begrepen islam in elk geval meer dan bij die moderne christelijke theologen, die van Jezus slechts de sociale hervormer overlieten! Alleen de leer die uitgaat van het - door de christenen uit de tijd van Mohammed reeds als zeer aards beschouwde - Gods zoon zijn, van Jezus in het kader van de latere leer van de drie-eenheid, werd in de koran niet geaccepteerd. Christenen, die dat, wat daarmee bedoeld was, zo authentiek hadden kunnen verklaren, dat ook mensen met andere uitgangspunten dat zouden begrijpen, waren er nog nauwelijks. (bijv. Soera 6, 101*). In de brief aan de Romeinen 1.4 staat, dat Jezus in zijn kracht van de geest van de heiligheid "als zoon ingezet" – dus niet geboren - werd.

Met de islamitische overtuiging, dat God ongebooren is en Jezus niet geboren maar geschapen is, daarmee konden tot zover christenen eigenlijk akkoord gaan. Verder is het begrip (Grieks) "Logos" – dat in de bijbel juist voor de goddelijke herkomst resp. zending van Jezus Christus staat - in de evangeliën ook het als "Het woord" (zie boven) vertaald, dat in de koran voor Jezus wordt gebruikt. Zijn in de inspiraties van de koran - zoals in de bijbel - geheimen verborgen, die noch moslims noch christenen tot nu toe geheel doorgrond hebben, zodat ze zich nutteloos om begrippen bestrijden? Ook waar christenen deze leerstelsels zo presenteren, dat die als „veelgodenleer" kan worden opgevat, komt dit niet met de manier overeen, zoals Jezus zelf onderwezen heeft: "Bid in mijn naam (d.w.z. innerlijk verbonden met Jezus) tot de Vader (God)" - Bijbel, Johannesevangelie 15:16. Alles

draait in het leven van Jezus om die ene God, waarmee hij nauw was verbonden, en waarheen hij nu juist de mensen kan leiden.

Het begrip "Logos" (Grieks, in het Johannesevangelie 1 het "Woord Gods", een aanduiding, die daar met Christus is verbonden) komt in Paret's vertaling van de koran (Duits) onafhankelijk van Jezus voor, wordt echter in andere uitgaven van de koran als Gods "aangelegenheid" resp. Gods "Bevel" opgevat (Soera 13,2 en 13,11*).

De koran ziet Jezus "als Adam", die God uit aarde schiep (Soera 3,59*) en spreekt van een "door God gezondene" uit de geest van God, die Miriams (Maria's) maagdelijke geboorte van Jezus doorgaf (Soera 19,17-22*). In de christelijke versie verkondigt de engels des Heren de geboorte van Jezus uit de Heilige Geest aan. Ook wordt er in de koran gezegd, Jezus werd met de Heilige Geest / Geest van de heiligheid versterkt (Soera 5,110*).

Volgens de koran kondigde de jonge Jezus zijn opwekking aan (Soera 19,33*), waarmee natuurlijk ook zijn wederkomst op de "jongste Dag" (het gericht, met de opstanding van de gelovigen, zou kunnen zijn gemeend, die in de koran vaak wordt genoemd, zie hieronder Soera 4,159* . De koran geeft aan, dat Jezus levend in de hemel werd opgenomen (Soera 4,157 -159*, Soera 3,55*).

Moslams en christenen zijn het niet met elkaar eens, of Jezus voor zijn hemelvaart werd gekruisigd, stierf en door God de dood overwon – zoals de christenen zeggen -, of dat hij zonder kruisiging levend naar de hemel voer – zoals moslams geloven. Ze geloven echter beiden, dat hij op het moment, dat hij naar de hemel voer, helemaal niet "dood" was, maar bijv. de mensen onderrichtte.

Al in Soera 3,55* resp. 5,48* staat immers, „...ik zal hem rein maken" en „...zullen jullie allen naar mij terugkeren, en ik (God) zal tussen jullie beslissen over dat, waarover jullie (gedurende het leven op aarde) oneens waren". De oplossing van enige overblijvende geheimen zouden christenen en moslams daarom rustig kunnen afwachten, in plaats van te strijden.

Daarom staat in de koran de opstanding van de gelovigen ten tijde van het gericht (Soera 36,77-83; Soera 69,13-37; Soera's 75 en 99* enz.). Jezus zal dan wederkeren en van de gelovige mensen van de schrift getuige zijn (Soera 4,159; vgl. Soera 16,89*). Degenen, ook niet-moslams, die aan God en de jongste Dag geloven en goede dingen doen, hebben volgens de koran het gericht niet te vrezen (Soera 2,62; Soera 4,123-124; Soera 7,170*). Het gericht is in de koran zoals in de bijbel duidelijk een zaak van God, en niet een zaak van de mensen, het doet er niet toe of ze christen, moslim of jood zijn.

(D.m.v. zulke vergelijkingen tussen de religies is het niet de bedoeling de onafhankelijkheid van de koran te betwijfelen.)

M.b.t. de ethische grondbeginselen van de islam en het christendom

Ook de ethische grondbeginselen van de 3 "abrahamitische religies" zijn ten nauwste verwant. De geboden komen, hoewel niet in lijsten opgesomd, ook in de islam voor, o.a. in Soera 17,22-39; Soera 5,38-40; Soera 2,188; Soera 4,135; Soera 2,195; en Soera 17,70* (menselijke waardigheid). De koran verbiedt bijv. ten strengste en zonder uitzondering het doden van onschuldigen (Soera 5,27-32*). Het begrip "Gihad" (jihad), betekent slechts: "Strijd"; de betekenis "Heilige Oorlog" komt niet uit de koran, maar van uitspraken van de profeet Mohammed en islamitische rechtscholen ***): Het geestelijke morele werk in het binnenste aan de eigen van God verwijderde hartstochten geldt als de "grote gihad", waaraan grotere betekenis wordt gegeven dan alle uiterlijke uiteenzettingen. (vgl. bijv. de boodschap van Jezus "eerst de balk uit het eigen oog trekken..."- Vele uiterlijke conflicten zouden zo hun grondbeginsel verliezen.) De "Gihad van het woord" is de geweldloze vertegenwoordiging van het geloof. De "Gihad met de hand" is het actieve voorbeeld van de gelovige. De "Gihad van het zwaard" wordt ook de "Kleine Gihad" genoemd, hij is slechts

voor de verdediging van aangevallen gelovigen en "zonder overtredingen" toegestaan (vgl. koran Soera 2,190*). De "hevigheid" van de omgang met anders gelovigen is echter ook in de koran aangegeven (Soera 48,29*, Soera 47,4*); dergelijke "heftige" passages kunnen worden vergeleken met andere soort plaatsen, waar zij tegen de grens aanlopen, (zoals "In de religie, is er geen dwang", Soera 2, 256).

Omvangrijk zijn de traditionele regels voor de omgang tussen de geslachten incl. het verbod van het huwelijk met leden van andere religies enz.

Tot de islamitische praktijk behoren: "De getuigenis dat er geen God behalve God (Allah) is en Mohammed de gezant van God is";

dat de voorgeschreven dagelijkse gebeden worden verricht (Soera 2,177*);

het jaarlijkse vasten in de maand ramadan wordt aangehouden (Soera 2,185*);

de bedevaart zo mogelijk eens in het leven wordt gerealiseerd (Soera 2,196*);

en de zakkat (afdracht voor sociale doeleinden) wordt betaald (Soera 2,177*)"

In de huidige islam is er geen centraal orgaan, dat beslist over religieus- ethische vragen.

Posities echter die door een duidelijke meerderheid van aanzienlijke rechtsgeleerden worden gedeeld, zouden waarschijnlijk breed worden geaccepteerd.

*) Gebruikt werd o.a. "De koran, vertaling van Rudi Paret", Kohlhammer-Verlag (Duits), welke vertaling voldoet aan wetenschappelijke eisen en duidelijk tussen woordelijke vertalingen en invoeringen zorgt voor een beter taalkundig begrip. Gebruikt wordt hier de in islamitische kring gebruikelijke Egyptische vertelling. Andere vertalingen kunnen één van de andere twee vers-tellingen gebruiken; dan vindt u de vermelde plaats kort voor of na het aangegeven versnummer in dezelfde Soera. De koran is moeilijk te vertalen, maar dat geldt niet zozeer voor de duidelijke gedeelten, zoals die zijn aangegeven. De betekenis van plaatsen in de koran werd ook aan "De koran, vertaald en becommentarieerd door Adel Theodor Khoury, 2007 (Duits)" aangepast, wiens vertaling ook bij islamitische geleerden erkenning heeft gekregen, (bijv. Dr. Inamullah Khan, de toenmalige algemeen secretaris van het islamitische wereldcongres.), en diens commentaar dat rekening houdt met de islamitische rechtsscholen.

***) Ook de historische "christelijke kruistochten" waren niet op de bijbel gefundeerd, maar waren menselijke daden en worden bijv. door vele Europese christenen tegenwoordig als iets slechts beschouwd.

****) (Vgl. daartoe in de Islam de Koran-soera 164, vers. 125.)

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Informaties m.b.t.: Jezus Christus en het boeddhisme

Hier wordt ingegaan op de punten van overeenkomst tussen boeddhistische richtingen en een christendom, dat zich (weer) bewust is van zijn eigen spirituele diepten. Daaraan is niet de eis verbonden, leven en leer van Boeddha (500 v.Chr.) uitvoerig te schetsen. *) Hier worden meer de kernpunten precies behandeld.

Het "niets" en het "ik"

De kern van de oorspronkelijke leer van **Boeddha**, zoals die nog in het "Hinajana"-boeddhisme de basis vormen, is de steeds verdere bevrijding van de mens van alles, wat niet tot de kern van zijn wezen hoort. Het verlangen van de buitenste en binnenste zin dat verdriet tot gevolg heeft, moet als "niet tot het zelf behorend" ("anatta") erkend en door een overeenkomstige levens- en scholingsweg, met ook meditatie enz. tenslotte doven en in de nirwana-toestand uitmonden. Dit heeft vooral de later ontstane richting van het "Mahajana"-boeddhisme verkeerd begrepen – die anders ook vooruitgang bracht, bijv. een duidelijker medeleven met alle wezens, in plaats van uit de wereld te vluchten. Ze interpreteerde het

genoemde, steeds weerkerende begrip van het niet zelf zo, alsof er helemaal geen ik zou zijn, dat na het afleggen van de egoïstische lagere eigenschappen zou overblijven. Dienovereenkomstig neigt die ook daartoe, het nirwana als "niets" te zien. Boeddha zelf sprak echter zelfs bij de beschrijving van zijn hoogste ervaringen: "en ik doorzag... met de tijd (ook) de ellende van het gebied van het weer waarnemen noch niet waarnemen', het werd me geheel duidelijk, en drong tot aan het geluk van de beëindiging van waarneming en gevoel, genoot er ten volle van..... En zo krijg ik sinds de tijd – na het volledig uitschakelen van het noch waarnemen noch niet waarnemen de beëindiging van de waarneming en het gevoel en verblijf daarin en de invloeden zijn, nadat ik dat allemaal met verstand had bekeken, verzegeld." (*Suttam des Anguttara Nikaja 9, Nr.41 ...*).

In zoverre is te zien, dat **Jezus Christus** eveneens voor het louteren van de verschillende menselijke eigenschappen aanspoort, en bovendien, dat daarmee ieder bij zichzelf moet beginnen, in plaats van gelijk anderen te kritiseren (zie daarvoor de hoofdtekst van *Christuswege.net*). Hij identificeert zich en zijn discipelen verder ook niet met de wereld of andere wereldlijke bezigheden, maar beschrijft ze als niet bij de wereld horend, maar – nadrukkelijker dan in het oorspronkelijke boeddhisme - dan in deze wereld levend en werkend (*Joh. 17*), deze wereld in zuurdesem veranderend.

In elk geval zijn in de uitspraken van Jezus en Boeddha m.b.t. de vragen van het leven zo veel verstrekkende overeenkomsten te constateren, dat dit sinds decennia enigen ertoe bracht, te vermoeden, dat Jezus het boeddhisme had onderwezen. Om een uitleg van deze gelijke zaken hebben we geen overlevering nodig zoals zich dat menig moderne onderzoeker voorstelt – ook wanneer er één of ander contact kan zijn geweest.

Dit klopt echter niet. Even goed zou kunnen worden gezegd, dat hij deze of gene andere leer zou hebben gepreekt. In onze hoofdtekst wordt o.a. verklaard, dat zulke gedeeltelijke overeenkomsten berusten op geestelijke feiten, die logischerwijs allen, die daartoe toegang hebben, op gelijke wijze kunnen waarnemen, zonder van elkaar over te schrijven. Dat is inspiratie, uiteindelijk voor zover het echt is, komt het ook uit de eeuwige bron, zonder die het nog "iets" noch "niets" noch "niet iets" enz. of de verlossing daaruit zou geven, vooral zelfs deze verlossing zonder dit helemaal geen zin zou hebben. Uit dat, wat (of het) achter Alles staat, en in Alles verborgen is, en tegelijk ook geheel buiten Alles is. niet-geopenbaard is, en toch alles al bevat, en het toch aan het einde van de schepping meer dan aan het begin zal zijn – dus iets in aardse zin tenminste evenzo tegenstrijdig als een koran (een paradoxale spreuk voor meditatie in het Zen-boeddhisme) iets wat niet op een theoretische weg kan worden begrepen, hoewel de geest van de mens langzaam flexibel genoeg gemaakt kan worden om tenminste indirecte toenaderingspogingen te kunnen maken, of om het innerlijk waargenomen te kunnen verwerken.*****

Dat is de kracht, die de religies tegenover een materialistisch-egoïstische maatschappij gemeenschappelijk hebben – en alleen niet voldoende gebruiken. Ook overeenkomsten en contacten van religies onder elkaar veranderden er echter niets aan, dat allen hun eigen en gedeeltelijk nu eenmaal ook verschillende wegen hebben.

Onder de **christelijke mystici** staat meester Ekkehard van de oostelijke onpersoonlijke visie het dichtst bij. Onder de boeddhistische richtingen van de Nichiren zou misschien de leer van de nichireneen brug kunnen blijken te zijn. Onder de **verdere Indische wijzen** staat Sri Aurobindo – en zijn vrouwelijke partner, de "moeder" van de Europese persoonlijke of belangrijke visie het dichtste bij; hij ging door het nirvana, en erkende – blijkbaar op een manier die gelijk is aan menig christelijke mysticus – dat er achter de belevenswijze van het "nirwana" iets anders is als "niets". Hij spreekt van het "hoogste" en wil bepaalde aspecten van dit hoogste naar de aarde toe brengen. Er zijn mensen waar juist Sri Aurobindo een brug was, om het christendom weer terug te vinden – natuurlijk binnen de eigenlijke kern ervan, waar het dan bijv. om de heel normale "opvolger van Christus" tot aan zijn kracht gaat, zoals ze bij Jezus zelf bij zijn opstanding tot uitdrukking kwam.

De "laatste werkelijkheid" en de vraag naar God.

Natuurlijk zijn de te zuiveren menselijke eigenschappen binnen het joodse resp. christelijke gebied samen met het begrip van de zonde t.o.v. God verbonden. Eerst zou het hier om het zich houden aan religieus gefundeerde ethische normen gaan; preciezer gezegd om het overwinnen van alle eigenschappen die ons van God scheiden. Men gaat er meestal van uit – ook bij de meeste boeddhisten zelf, dat er in het boeddhisme geen God is. Bij gemeenschappelijke ethische positiebepalingen van de verschillende religies wordt daarom slechts verwezen naar door alle religies geaccepteerde "laatste werkelijkheid" aan gene zijde van het materiële leven, wat dat ook bij de afzonderlijke religies moge zijn. Dit is op zijn minst niet geheel correct. Boeddha heeft nooit beweerd, dat er geen God zou zijn, maar hij beperkte zich onder de toenmalige omstandigheden meestal tot het doorgeven van inzichten over de menselijke weg. Boeddha antwoordde op vragen van hindoe-priesters naar Brahma, de scheppergodheid van de Hindoes: "de Brahma ken ik wel, en de brahmaanse wereld, en het in de brahmaanse wereld komende pad, en zoals Brahma in de brahmaanse wereld gekomen is, ook dat weet ik ." (*Digha Nikaya*, 13. Rede – Met betrekking tot spirituele ervaringen, niet alleen op hindoeïstische literatuurkennis) De Brahma van de Hindoes kan niet zonder meer met "God de Vader" van Jezus Christus worden gelijkgesteld; hij is meer één van de in de meeste verschillende culturen met de tijd tot stand gekomen personificaties van goddelijke deeleigenschappen. Hij is in ieder geval geen aanduiding voor negatieve krachten. Wie nu evenwel van een hogere oorsprong van de toen vereerde goeden spreekt, in plaats van zichzelf als hoogste wezen te vereren, waarover spreekt hij uit eindelijk? Blijkbaar lag voor Boeddha de oorsprong en het doel in het niet-geopenbaarde. Blijkbaar lag voor Boeddha de oorsprong en het doel in het niet-geopenbaarde. Deze niet –geopenbaarde hoogste realiteit is echter niet "niets". Hij is alleen buiten alles, waarover de mens zich met behulp van zijn aardse, psychische of mentale vermogens een beeld kan maken. En daar hebben we nu plotseling een door *Christendom, Jodendom en Islam* helemaal niet bewust erkende parallel. Want in al deze religies is er het inzicht, dat het geen zin heeft of zelf verboden is, zich van God een beeld te maken - ook wanneer de reden daarvoor werd vergeten. In het Jodendom mocht ook de naam daar voor God niet direct worden genoemd. Zie ook op onze pagina "Religie als herverbinding met God de opmerking 2) over archetypen.

De evangeliën resp. de Openbaring kenmerken de "Vader" daarentegen als diegene, waarvan de schepping uitgaat, en in wiens volkomenheid hij eindigt (alfa en omega) die dus boven haar en haar eigenschappen staat, en voor hem niet definitief bereikbaar was. Christelijke mystici zoals Jakob Böhme hebben op grond van hun authentieke ervaringen ook uitdrukkelijk daarop gewezen, dat deze God niet alleen boven de aardse schepping staat, maar ook boven de aan gene zijde en hemelse werelden.***) Het heeft weinig zin, wanneer religies in de wetenschappelijke literatuur vaak vergeleken werden, zonder diegenen erbij te betrekken, die religieuze diepte-ervaringen hebben. Er kan zonder die ervaringen niet eens een taal worden gevonden, die voor beide partijen begrijpelijk zou zijn.***)

De boeddhistische weg leidt naar het binnengaan van het "nirwana", het andere aan de andere zijde - iets, wat voor de meeste boeddhisten natuurlijk zo ver weg is, zoals voor de meeste christenen de mystieke eenheid met God-*****) Natuurlijk leerde boeddha ook de mogelijkheid dat een "door wedergeboorten bevrijde" Bodhisattwa vrijwillig weer naar beneden kan komen, om bijv. de rest van de mensheid te helpen. Christus ging tot zijn Vader omhoog ("en het graf was leeg", Opstanding & Hemelvaart), om dan weer terug te keren. Met Christus kan het tegenwoordig tot een zeer sterk doordringen van de hoogste goddelijk niveau tot naar beneden naar het aardse gaan.

Hier zou Rudolf Steiner ook nog kunnen worden vermeld nadat Buddha een wijsheidsleer van de liefde had gebracht, terwijl Christus dan de kracht van de liefde bracht, die uiteindelijk alles tot de goddelijke volkomenheid terug – of beter voorwaarts – trekt. "Vraag de vader in mijn naam" – d.w.z. in overeenstemming met hem, door hem heen, gaat de christelijke weg naar de ene. Hier wordt Boeddha op zekere wijze als wegbereider gezien.

Wie wil zien hoe het er werkelijk aan toegaat, mag vooroplopen op zijn betreffende weg, en christus resp. boeddha zelf vragen!

Boeddha in "*Kalama Sutra*": "*Laat je niet leiden ..., niet volgens horen zeggen, overleveringen, dagelijkse meningen, heilige geschriften van de autoriteit .. alleen maar verstandelijke redenen en logische conclusies .. bedachte theorieën en meningen waar voorrang aan wordt verleend – indrukken van persoonlijke voordelen, de autoriteit van een meester. Wanneer jullie echter zelf inzien...*". (Herkennen en een werkelijke geloofsovertuiging hebben meer met elkaar gemeen als enkel intellectueel "voor – waarheid – houden" met het geloof.)

*) De overleverde leer van Boeddha is vooral te vinden in de omvangrijke vertalingen van K.E. Neumann, "*de gesprekken van Boeddha: middelste bundel*"; ook in de "*langere bundel*".

***) Voor mensen met theosofisch spraakgebruik moet hier worden vermeld dat in theosofische zin het nirwana resp. Atman onder de "para-nirwaanse" en "logische", goddelijke niveaus ligt.

****) Vooral de christelijke mysticus meester Ekkehart beschreef zijn ervaringen zo, dat ook zonder zijn begrip Nirwana, de verwantschap met Nirvana-ervaring herkenbaar kan worden, maar ook de verschillen, terwijl dit voor hem met een ontmoeting met God is verbonden.

*****) De terugkeer naar God met de essentie uit de ervaringen van de doorgang door de wereld is enerzijds een terug naar het oorspronkelijke, wat er altijd al was; en toch is het tegelijkertijd iets extra's, wat er vroeger niet was, zoals bijv. 2 elkaar volkomen bedekkende driehoeken. Deze paradoxon is slechts bij een mystieke ervaring begrijpelijk.

*****) Er zijn ook filosofische aspecten. In het Mahajana-Boeddhisme beschreef *Nagarjuna in zijn algemene commentaren m.b.t. Prajnaparamita*, dat iets als waar, waar en niet waar noch waar en noch niet waar kan worden gezien, dus vierkeer i.p.v. een zuiver dualistisch of / of. Omdat het klassieke verstand niet voldoende is, om dat geheel te begrijpen, kon het zoals bij de paradoxale uitspraken van het zen-boeddhisme (zie hieronder) ertoe leiden, dat de mens boven dit dualistische verstand uit kwam (een vorm van de "verlichting"), en zo een overzicht vanuit een hoger zichzelf kan hebben. In de Europese filosofie is er een andere weg naar de uitbreiding van het denken over dat oude dualistische of / of vanuit: *Hegels* dialectiek van these en antithese betreft de daaruit te winnen synthese erbij. Hij kan zo het verstand zelf trainen, een over de tegenstellingen of schijnbare tegenstellingen staande zicht in te nemen en zo opener te worden voor de hogere waarheid van Gods geest. Ons christelijke project heeft onafhankelijk daarvan iets soortgelijks ontwikkeld, terwijl uit verschillende zienswijzen telkens het op de totaliteit gerichte zicht begrijpelijk, compatibel kan worden overzien ([overwinning van schijnbare tegenstellingen](#)).

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Informaties over: Jezus Christus en het hindoeïsme

De extra pagina's bij het internetproject "de wegen van Christus" m.b.t. verschillende andere religies vormen een bijdrage tot het betere begrijpen hiervan en tot een interreligieuze dialoog. Hier worden overeenkomsten en verschillen tussen hindoeïstische richtingen en een christendom weergegeven, dat zich van zijn eigen spirituele diepten (weer) bewust is. Daarbij kunnen we niet stellen, dat we de hindoeïstische religie uitgebreid beschrijven. Hier worden kernpunten nauwkeurig uitgewerkt.

Jezus Christus

In de leer die betrekking heeft op de oorsprong van het hindoeïsme is sprake van het begrip „Avatare" dat bestaat uit verschillende niveaus. Daaronder verstaat men mensen, die niet voor eigen vooruitgang op de aarde zijn, maar vrijwillig, om voor de vooruitgang van een volk of de mensheid bij te dragen, zoals een druppel "vanuit goddelijke volmaaktheid". De verschillen tussen dergelijke elkaar opvolgende „Avataren" en religies lopen echter vaak in elkaar over in zulke opvattingen, terwijl de joodse en christelijke opvatting de "God met het gelaat" het aspect van de verdere ontwikkeling en de

bijzondere hierop betrekking hebbende rol van de "Messias" beklemtoont (uittreksel uit het hoofdstuk "In het begin was het woord uit de hoofdstuk *).

Toch is dit vanuit het Indische denken gezien een toelaatbare aanpassing aan het inzicht in de taak van Jezus Christus. Daarom onderscheiden ook hindoeïstische yoga-leermeesters vaak een grotere rol van Jezus, dan de moderne christelijke theologen, die Jezus als normale mens resp. sociale hervormer zien. Er zijn echter ook hindoes, die Jezus slechts als eenvoudige leermeester resp. leraar zien. Men moet er echter rekening mee houden dat de spirituele diepten van het christendom voor een deel verdwenen waren en eerst weer zo begrijpelijk moeten worden gemaakt, dat een zinvolle dialoog daarover met andere religies toch mogelijk wordt. (*Dit probeert deze website in zijn uitgebreide teksten *).*

De wegen van yoga en het christendom**

Overeenkomstig het woord "jullie moeten volmaakt zijn (worden) zoals Jullie Vader in de hemel volmaakt is" (*Matth.5,48*) is voor ons het interessantste de vraag bij die religie, waarheen de praktische spirituele paden leiden. Dat zijn in het geval van het hindoeïsme de veelvormige wegen van yoga. Deze zijn op zoek om 'door beheersing van de uiterlijke en innerlijke natuur van de mens de ziel naar hun goddelijke volmaaktheid' terug te brengen.

In deze samenhang zijn er Europese scholingswijzen (...), die er elementen zoals de in de yoga bekende zenuw- of bewustzijnscentra – chakren – onder andere namen bij kunnen betrekken. Dergelijke pogingen zijn niet automatisch "niet-christelijk" zoals van de kerk uit werd vermoed, maar deze centra in de mens waren al aan de christelijke theosofen uit de middeleeuwen bekend. (*Johann Georg Gichtel*), en zijn intussen als reëel in elk mens aanwezige energiestructuren herkenbaar; evenals de kennis van de vooral uit China bekende acupunctuurpunten niet automatisch "Taoïstisch" is – want deze zijn al lang met meetapparatuur en tegenwoordig ook histologisch in de structuur van de mens aanwijsbaar. (*Uittreksel uit "D.hl. Eifer" uit de hoofdstuk*). *Vgl. ook Albrecht Frenz "Christelijke yoga - motivering van een Indische manier van mediteren", waar wordt aangenomen, dat christendom en de praktische methoden van de yoga verenigbaar zijn.*

Beslissend is echter voor christenen de geestelijke houding; d.w.z. worden oefeningen als voorbereiding van het eigen wezen voor het erop inwerken van God gezien, of wordt ten onrechte gedacht, dat de volmaaktheid in God door de technieken zou kunnen worden afgedwongen (lichaams- en ademoefeningen, mantra-zingen, concentratie, meditatie en contemplatie..)?

Een verder onderscheid voor christenen: wanneer bijv. op het gebied van yoga begrippen zoals "kracht van Christus" opduiken, wordt dan gezien, in het feit dat de genezende kracht van Christus een deel van zijn wezen is die bovendien op de gehele mens inwerkt – of wordt die maar als geïsoleerde kosmische kracht beleefd? Wanneer iemand zich niet direct op Christus instelt, hoe moet hij/zij dan weten, dat het door hem/haar beleefde inderdaad met Christus van doen heeft? (*gedeeltelijk uit "De vraag naar de wonderdaden" in de hoofdstuk*)
*

In elk geval zijn er ook oorspronkelijke christelijke wegen in plaats van zulke voor een deel aan het christendom aangepaste methoden uit andere bronnen; maar deze moeten eerst weer aan de huidige tijd worden aangepast. Bijv. zou de oeroude oefening van de orthodoxe monniken op de berg Athos ("kyrie-eleison", "Heer erbarm U") in de Indische terminologie een christelijke adem- en mantra-oefening zijn. (*Vgl. "De stilte in de woestijn" uit de hoofdstuk*) * . Verder bestaat bijv. de typische evangelie-meditatie, zoals die bijv. aan onze hoofdstuk ten grondslag ligt en in onze *extrapagina christelijke meditatie wordt beschreven* *.

**Het Indische woord yoga betekent letterlijk "Het verbinden", d.w.z. het opnieuw verbinden met de oorsprong, gelijk aan de letterlijke betekenis van het Latijnse woord re-ligie. Trainingsmethoden van hindoeïstische oorsprong voor lichaam, ziel en geest.

Christelijke en Indische mystiek

Het opnieuw beleven van de kruisiging resp. de „diepste duisternis van de ziel", van de „mystieke dood", van de doorgang door een verlatenheid door alles, waaraan de mens zich zou kunnen vasthouden, dat alle bekende christelijke mystici (bijv. meester Ekkehart) op de één of andere manier merkten, heeft ook een zekere verwantschap met de hoogste beleving van yoga, de nirvikalpa samadhi resp. de ervaring van de leer van het „nirwana". Christelijke mystiek verschaft echter de ervaring, dat in resp. achter deze leer weer "iets " is, namelijk Christus resp. God. Dat ook vanuit een Indische weg uit een overschrijden van dit nirwana in iets wat erachter ligt mogelijk is, liet Aurobindo zien. Op de christelijke weg kan echter iets van deze alles liggende volheid doorlopend van het eerste moment van de religieuze weg aanwezig zijn, omdat het door de aarde gegane wezen van Christus een brug weergeeft.

Het lijkt op het balanceren boven een afgrond, wanneer iemand zoals Aurobindo met krachten wordt geconfronteerd, die samenhang met de ontwikkeling van christelijk suggereren, maar als achtergrond niet aanwezig zijn. Onmogelijk is het echter geenszins; men moet maar denken aan het geval van een hindoeënaap, die van het christendom niets wist, maar door zijn intensieve innerlijke vragen naar God plotseling een Christuservaring kreeg, en deze later op schrift zette. (*Hrsg. Friso Melzer, "Sadhu Sundar Singh"*). Ook bij hindoeïstische, tantrische oefeningen dook bij mensen die eerder op het verschijnen van Indische godenfiguren hadden gerekend, plotseling een Christusvisie op. „De geest waait, waarheen hij wil".

Voor een op het christendom als religiegemeenschap vastgelegde theologie moeilijk in te passen, maar voor andere cultuurkringen deste interessanter, kon de suggestie van R. Steiners zijn, in Christus een lichtend wezen te zien, dat zeer goed in voorchristelijke tijden bij enige hogere wijzen van verschillende culturen bekend was. (*uittreksel uit hoofdstuk "De kruisiging..." van de hoofdstuk **) R. Steiner verwees betreffende India naar de "vishwas karman", een "architect van de wereld", waarvan de uitwerking die oude Indische rishi's (wijzen) achter de hun direct toegankelijke niveaus kon waarnemen.

Betreffende de vele hindoe-goden zou kunnen worden bedacht, dat volgens nieuwere inzichten de goden van vele oude culturen – in zover het niet om zuivere goden van stammen of mensen handelde – aspecten van de ene godheid weergaven, die later als zelfstandige goden werden vereerd. De theoretische aanduidingen zoals polytheïsme zeggen op zich dus weinig. De joden hebben – in de hebreeuwse originele tekst – ook veel verschillende namen voor God en zijn eigenschappen. Maar ze gingen ze niet, als verschillende goden vereren. Bijv. de aanhangers van de leer van Zoroaster (Parsen) bleven eveneens bij een monotheïstisch (één God-) geloof. In het hindoeïsme kan bijv. de school van de vishnuiten als monotheïstisch worden beschouwd.

In deze context is het interessant, dat nieuwe aspiraties bestaan, die zoals Christus in zijn opstand het algemene accepteren van de vanzelfsprekende, onvermijdelijke sterfelijkheid van het lichaam niet meer delen: (...) Bijv. de Indische filosoof en yogi *Aurobindo* en zijn spirituele reisgenote, de "moeder" *Mira Alfassa* zochten in deze richting. (...) (*gedeeltelijk uittreksels uit "De opstanding" uit de hoofdstuk **).

De leer over "Karma", en God

Een aanzienlijk deel van de christelijke wegen van de sociale daad en de barmhartigheid zou in India voor "Karma Yoga" (Yoga van het lot) resp. "Bhakti Yoga" (Liefde-Yoga) doorgaan, terwijl een kennisgeoriënteerde weg met "Inana.-Yoga" werd vergeleken.

Wat werkelijk kan worden beleefd, is, dat bij instelling op de leiding van het leven door de door Christus bemiddelde God, dit leven meer organisch kan verlopen, dan bij een instelling op het mechanisch werkzame lot=karma-compensatiewetten. Ook Christus spreekt echter van het verkrijgen "zo goed mogelijk" maar hij zegt niet, dat dit zoals eerder, oog om oog, tand om tand (oude testament) zou moeten gebeuren. De nieuwe opgave van de mens staat op de voorgrond – wat voor hem en zijn omgeving vruchtbaar is, wordt mogelijk gemaakt en veranderd. Geen verwerking van het verleden als zelfdoel of als ontwikkelingsmotief is meer voorspeld. Een hulp "van boven" bij het samenspel van de verschillende mogelijkheden van de mens kan tegenwoordig worden waargenomen. (*uittreksel uit het hoofdstuk "de kruisiging" van de hoofdstuk, er bestaat ook een extra pagina over karma en reïncarnatie.*) *

Ethische waarden

De ethiek is datgene in de verschillende religies, waaraan ze het meest verwant zijn, en waar daarom de dialoog het verst gekomen is. Bijv. staat aan het begin van de klassieke yogaweg volgens Patanjali als voorwaarde voor een succes "Yama": geen levend wezen door gedachte, woord of daden schade berokkenen; niet hebzuchtig zijn; waarachtigheid, seksuele reinheid; niet gewoon cadeaus aannemen (onafhankelijk zijn). De tweede trede is "niyama": innerlijke en uiterlijke loutering, genoegzaamheid en bescheidenheid, ascese; vrijgevigheid, offer; studie en verering van de godheid, innigheid en gelovigheid. De yogi's leren, dat zelfs het "slagveld" in de bhagavadgita in de zin van een voor de loutering dienend innerlijk slagveld is bedoeld. Dat hier parallellen tot de geboden en tot de leer van Jezus bestaan, is duidelijk. Hindoes en christenen en vele andere religies hebben het project "wereldethos" meegedragen.

Heilige geschriften

De oudste religieuze basis vormen de veden, die van de "rishi's" uit de oertijd "gouden periode" stamden. Later kwam bijv. het mahabharata-epos erbij, met de beschrijving van de gebeurtenissen uit de vroege geschiedenis, die vaak voor mythen werden gehouden, o.a. oorlogen, dus uit een niet meer als zodanig "gouden periode". De wijsheidliteratuur van de Upanishaden sloot zich hierbij aan. De *Bhagavad Gita* is één van de belangrijkste heilige boeken van de hindoes, die overleveringen van de oudere Veden met de filosofie van de Upanishaden en Yoga-wijsheid verbindt, en in samenhang met de Mahabharata staat. In dit leergedicht geldt hun held Krishna als een menselijke verschijningsvorm – Avatar zie hierboven – de hoogste Godheid.

[Homepage met verwijzing naar de uitvoerigere teksten in andere talen....](#)

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Informaties bij: Jezus Christus en het taoïsme & confucianisme.

De extra pagina's van het internetproject "Christuswegen" m.b.t. verschillende andere religies zijn een bijdrage voor het beter begrijpen ervan en voor de interreligieuze dialoog. In deze extra pagina worden gelijkenissen en verschillen tussen taoïsme/ confucianisme en het christendom uitgewerkt – een christendom, dat zich (weer) bewust is van zijn eigen spirituele diepten. Daarmee wordt niet gepretendeerd het leven en de tradities van Lao-Tse of Kon-fu-tse omvattend te schetsen. Hier worden kernpunten precies behandeld.

In de traditionele Chinese spiritualiteit zijn meer verwante bronnen samengegaan:

1. De oorspronkelijke leer van het hoogste principe

De oorspronkelijke leer van het hoogste principe Tao /Tai-dji "waarover niets kan worden verklaard" geeft ook de oorspronkelijke eenheid van het begin van alle dingen weer, dus ook van de deling in polariteiten Yin und Yang*) en daarna in de "5 elementen*"). Tegenwoordig staat deze oereenheid achter deze verschijningsvormen van de kosmos. Onder de christelijke missionarissen vonden de Jezuiten in dit hoogste principe iets wat bij God paste; terwijl Franciscanen en Benedictijner monniken en tenslotte de Paus dit weerspraken. Het "Tao" stemt enerzijds niet overeen met de nieuwe soort beleving van God als persoonlijke aanspreekbare "vader" zoals Jezus dit leerde. Het is anderzijds niet uitgesloten, dat het om een oudere belevingssoort resp. het zoeken naar God gaat, zoals dit nu eenmaal in de Oud-Chinese tijd mogelijk was.

*) Yin is een zich uitbreidend "vrouwelijk" principe – bijv. in de sympathicuszenuw, Yang samentrekkend, "mannelijk" - bijv. in de parasympathicuszenuw, die elkaar beïnvloeden. De "5 elementen aarde, water, hout, vuur, metaal" komen overeen met de gelijksoortige indeling in de 4 verschijningsvormen resp. kwaliteiten "aarde", "water", "lucht", "vuur" = "warmte" zoals ze in de oude alchemie van het Avondland en hermetiek en in veel andere culturen worden gezien (er waren ook christelijke alchimisten). Het Chinese 5e element het zogenaamde "metaal" werd in Europa in die tijd als "prima materiaal" ("oermaterie" verg. moderne elementairdeeltjestheorieën) aangeduid, of als "ether" waarvan bijv. in Oudindische en antroposofische bronnen wordt beweerd, dat hij zijnerzijds meer van zulke niveaus bevatte, zodat het in totaal 7 van zulke aggregaattoestanden zouden zijn. Zulke oude inzichten zouden tegenwoordig niet in nauwere zin aan religie worden gekoppeld, ze zijn echter ook geen zuiver speculatieve filosofie; maar ze zijn een oude, in zijn soort voortgeschreden kosmologie met eerder natuurwetenschappelijk karakter – ook wanneer zich de toenmalige inzichtelijke methoden van de tegenwoordige onderscheiden.

Dat verandert er niets aan, dat de praktijken van de Oud-Chinese en latere taoïstische meesters een spiritueel karakter hebben. Want met de toenmalige studieresultaten betreffende de rol van "elementen" resp. krachten in de mens werd alleen rekening gehouden, omdat aardse onvolkomenheden moeilijk zijn te omzeilen, wanneer het om de geestige /geestelijke vervolmaking gaat. Dat zou een soort spiritualiteit zijn, die niet probeert te vluchten voor het aardse, anders dan in enige andere spirituele tradities. Het streven naar perfectie als zodanig is allereerst geen tegenstelling tot de christelijke leer van de verlossing van de mens. Vaak wordt vergeten, dat Jezus zei "Jullie zullen volmaakt zijn (worden) zoals jullie vader in de hemel volmaakt is" (*Matth.5,48*). De methodes zijn echter verschillend. Voor de vroegste Christen was het beslist duidelijk, dat de mens zich voor het werkzaam zijn van God actief voorbereiden kan en open kan staan; maar in het christendom is het ook altijd duidelijk geweest, dat het niet mogelijk is, Gods genade door zulke activiteiten regelrecht af te dwingen. Ook God is vrij.

Tussen het gebeuren in de hemel, Chinees "T'ien", de aarde en de mens – allen uit dezelfde oereenheid komend – werden overal overeenkomsten gezien (net als bij de "7 vrije kunsten" van de hoge scholen van de Europese middeleeuwen).

Zo richtte zich het gehele streven op een harmonie van het menselijk leven met de "hemel" – als tegenwoordig hoogste macht – en de aarde.

Dit laat behalve het spirituele ook het religieuze karakter van het streven zien. Religie (uit het Latijns) betekent "terugverbinding", "nieuwe verbinding" namelijk met de oergrond van de dingen. Vanuit christelijke visie is natuurlijk de direct aanspreekbare scheppende God de oergrond van de dingen, het begin en het einde van alles; en Jezus Christus is als een verbindingsschakel, die ons met de verbinding met God helpt.

In de loop van de tijd werden in het oude China ook meer gescheiden goden vereerd: de hemel, goden van de aardbodem, lokale geesten en heiligen. Met het voor zulke religies gebruikte begrip "polytheïsme" kom je hier niet veel verder, omdat deze "goden" oorspronkelijk zoals in enige andere religies slechts consequenties resp. kwaliteiten van een oerprincipe waren (afgezien bijv. van de heiligenverering – die voor enige christelijke kerken als bekend zou kunnen voorkomen).

Op zo'n weg kan de indeling van elke verschijningen in de wereld in Yin en Yang het verstand van de mens versterkt in deze polariteiten vasthouden, ze kan echter bij overeenkomstig streven ook hierboven uit gaan in een mystieke bewustzijnstoestand.

2. Taoïsme

Dat wat tot dusverre is beschreven bleef voor het grootste gedeelte de gemeenschappelijkebasis van de later ontstane scholen van de *Lao-tse en van de Kon-fu-tse* (die door historici meestal omstreeks 500 v. Chr. werden ingevoegd). Het taoïsme (*Lao-*

Tse: o.a. boek "Tao-te-king") richtte zich op het doen vanuit een meditatieve houding van het "nietsdoen" (Wu-wei), zodat niets vanuit een egoïstische en intellectuele oppervlaktelaag van de mens gebeurt, maar uit natuurlijke instincten vanuit het hart van de mens – dat met de natuur overeenstemt. Hierdoor zou een natuurlijke ethiek ontstaan van onbaatzuchtigheid en bescheidenheid.

Het goede in deze context is weliswaar nog niet automatisch identiek met Jezus, die in de mens in de zin van Joh. 15 een vorm heeft gekregen en vruchtbaar werkt ("blijf in mij en ik in u"). Maar huidige theologen zouden tegenwoordig niet zonder meer andersgelovigen een goede kern betwisten – vooral omdat de nauw verwante ethiek van de meeste religies laat zien, dat "het goede" min of meer voet aan vaste wal heeft gekregen. Zelfs de "heilige geest" waait waar hij wil" (Joh.3).

Taoïsten waren altijd praktisch ingestelde mensen, geen theoretici. In het Taoïsme wordt gebruik gemaakt van:

- Ascese. Zoiets doet zich bij alle religies voor. Er zijn echter ook praktijken voor sublimatie resp. transformatie van seksualiteit te vinden. (Bijv. *Mantak Chia, "Tao Yoga" en "Tao Yoga van de liefde"*; de oude oostelijke wegen beginnen vaak "van onder naar boven", terwijl Europese wegen tegenwoordig sterker van "boven naar beneden" zouden beginnen, d.w.z. vanuit het bewustzijn.)
- Lichaam-, adem- en concentratieoefeningen om de levensenergie "Chi" op te wekken en te sturen. Dat deze levensenergie bestaat, mag ondertussen door het onderzoek van de acupunctuur en de elektroacupunctuur als werkelijk bewezen worden beschouwd; ook wanneer hun natuur wetenschappelijk nog niet eenduidig is bewezen. De accupunctuurmeridianen zijn nu zelfs histologisch (in het weefsel) als "lege" kanalen aangeduid. Deze levenskracht is dus niet "taoïstisch" zoals enige christenen dachten, maar algemeen menselijk. Ze werden in Griekse / vroegchristelijke tijd als "pneuma" aangegeven; een Grieks woord, dat zowel voor de adem als ook voor de levenskracht – de levensadem, die door God werd ingeblazen-, en voor de heilige geest werd gebruikt. Natuurlijk staat de "heilige geest" in verband met Jezus Christus. Wanneer iemand het dus niet met Jezus Christus eens is, hoe zal hij dan weten, dat wat hij beleeft identiek is aan de heilige geest, zoals Jezus hem aankondigde.
- Verder behoort voor het repertoire van de Taoïsten, evenals bij de Indische Yoga, het meditatieve zakken in de oergrond van de dingen, om het beleven van de begrensdheid van het leven te overschrijden. Ook de alchemistische zoektocht naar de onsterfelijkheid speelde een rol.

3. Confucianisme

Kon-fu-tse (Confucius) beveelt op een gelijke wijze een invoegen van de mens "in de kosmisch-zedelijke wet" aan. In plaats van de meer individuele wet van de Taoïsten zocht hij toch meer een moreel opvoedkundig systeem voor de maatschappij in brede zin. Gewerkt wordt aan de bewuste cultivering en vervolmaking van een goede menselijke kern, door gewoonte en voorbeelden: Wanneer in een familie liefde en eerbied enz. wordt geleerd ontstaat daaruit ook een ethische maatschappij.

- In zijn oudste tijd waren in China bijv. moord, diefstal, prostitutie en beeldenverering verboden.

- Zoals praktisch alle wereldreligies leerde Kon-fu-tse "de naastenliefde: wat jij zelf niet wilt, doe dat ook niemand anders aan".

- Hierbij behoort zelfbeheersing, menselijkheid en goedheid;
- resp. de ethische deugden, welwillendheid, rechtschapenheid, behoorlijk respectvol gedrag (ook tegenover voorouders), vrijgevigheid, wijsheid, oprechtheid;
- Dubbele kwaliteiten volgens het boek Shudjing: vriendelijk en waardig, mild en vast, eerlijk en beleefd, ordenlijk en respectvol, en dapper oprecht en goedaardig, welwillend, moedig en rechtvaardig.
- Nagestreefd werd een houding van tevredenheid verre van drift, boosheid en plezier.

In de oude leren zijn zowel tijdloze als ook met de tijd samenhangende waarden op het vroegere keizerrijk betrokken waarden aanwezig.

4. Zo waren er tussen deze scholen vele contactpunten, maar er waren ook vaak conflicten. Toch werden ze al vroeg meestal meer als wederzijdse aanvulling beleefd in plaats van als tegenstelling. Dit gold zelfs voor hetbovendien later uit India bijgekomen boeddhisme met zijn op de overwinning van het aardse lijden gerichtte leer.

Hedendaagse Chinese tempels, bijv. in Hong Kong, maken vaak de indruk bezig te zijn met een eenvoudige zoektocht naar orakels resp. riten voor het geluk in het leven. Dat wil zeggen, zoals min of meer bij alle tegenwoordige religies is de oorspronkelijk geestelijke diepte niet overal te vinden.

Vanuit de Chinese traditie moeten verder de niet direct religieuze processen zoals het orakelboek I Ging, de Chinese horoscoop, de Chinese variant van de semantiek resp. bouwbiologie – de "Feng Shui" en de reeds vermelde traditionele Chinese geneeskunde worden genoemd.

Een interessant rapport van een vroege ontmoeting tussen Christenen en taoïsten staat in het boek van Martin Palmer. "De Jezus Sutras" Ansata: een tegenwoordig niet meer bestaande christelijke kerk in China heeft in de 8e eeuw belangrijke kennis betreffende het christendom voor een taoïstische omgeving begrijpelijk gemaakt. (Voor zover hier boeken van anderen worden vermeld, betekent dat niet automatisch, dat de gehele inhoud zou worden ondersteund.)

[Terug naar de index van deze pagina.](#)

Algemene gezichtspunten m.b.t. natuurreligies.

De extra pagina's van het internetproject: "De wegen van Christus" m.b.t. verschillende andere religies zijn een bijdrage voor het beter begrijpen van die pagina's en voor de dialoog tussen religies. Aan christelijke zijde gaat men uit van onafhankelijke onderzoeken die de spirituele diepten evenals modern bewustzijnsonderzoek weer ontsluiten. Betreffende de natuurreligies treffen we hier geen omvangrijke omschrijving aan, maar enige voor dit doel belangrijke gezichtspunten.

Ook bijv. de Japanse Shinto-cultuur is oorspronkelijk één van de wereldwijd verwante **natuurreligies**, die ouder zijn dan de bekende wereldreligies zoals boeddhisme en christendom.

De oorsprongen van de natuurreligies stammen uit een tijd, toen de mensen in hoge mate een bewustzijn hadden, dat van het tegenwoordige dominerend intellectuele bewustzijn sterk

afwijkt. *Jean Gebser, schrijver van het boek "Ursprung und Gegenwart" (Duits)* zou deze bewustzijnsfase het "mythologische bewustzijn" noemen. De onderzoeker van het bewustzijn *Julian Jaynes, schrijver van "Der Ursprung des Bewusstseins" (Duits, Engels)* zou dit een bewustzijn noemen, waarin de beide hersenhelften nog directer met elkaar communiceren dan tegenwoordig *) De rechter hersenhelft maakt het mogelijk, verschijningen van allerlei soort, bijv. in de natuur in zijn totaliteit als "wezen" waar te nemen, en de linker hersenhelft kon dit zo verwerken, dat de mensen de "stemmen" ervan hoorden. Alle ook Europese overleveringen over elementaire wezens, sprookjes enz. komen daar uit voort, zijn dus niet uitgevonden. In samenhang met de toenemende verspreiding van het schrijven en lezen in plaats van de alleen mondelinge overlevering verdween deze soort van waarneming in de Europese-Voor-Aziatische klassieke Oudheid tot ca. 500 voor Christus in hoge mate als maatschappelijk relevant fenomeen. Omdat in de mythische tijd ook door veel plaatselijk resp. aan de stam gebonden wezens, voorvaderen of – goden werden vereerd, heeft het vermengen van culturen er bovendien toe bijgedragen, dat de oudere bewustzijnsvorm niet meer of niet meer zonder fouten functioneerde. De fouten anderzijds maakten het nut van deze waarneming steeds twijfelachtiger en versnelden daarom dit proces.

Het zou niet correct zijn, deze fasen op een dusdanige manier te beoordelen, dat het nieuwere verstandsbewustzijn meer waardevol zou zijn, en dat producten van het oudere bewustzijn tegenwoordig waardeloos zouden zijn. Er ontstonden daardoor weliswaar nieuwere vermogens, maar daardoor gingen er ook andere verloren, die het intellect niet alleen kan vervangen. Het is natuurlijk mogelijk, met behoud van de verworvenheid van het analytische denken de oudere, verdwenen vermogens van het beeldende overzicht en synthese er weer bewust bij te ontwikkelen; bijv. in de meditatie. Zo kan een geïntegreerd bewustzijn ontstaan, dat beide hersenhelften op een nieuwe wijze aan elkaar gelijk stelt. Het zuivere intellectueel bewustzijn heeft tegenwoordig dikwijls de grens van zijn vermogen bereikt. Blijkbaar is het onmogelijk alleen daarmee bijv. de ecologische problemen in de werkelijke gecompliceerdheid daarvan op tijd te voorzien en op te lossen: *Dörner* sprak van een "multfactorieel bewustzijn", dat voor het begrijpen van de ecologische processen noodzakelijk is, dat echter zijn studenten bij een betreffende onderzoek zo goed als niet bezaten. De huidige mensheid kan zich daarbij in ieder geval ook door oude overleveringen vanuit vroegere intellectuele waarnemingen laten inspireren - zonder dat die echter de vroege vorm van dit bewustzijn gewoon zou kunnen overnemen. Daarom zijn ook tegenwoordig nog sprookjes voor kinderen waardevol. Ze dragen ertoe bij, dat de rechter hersenhelft niet direct wegwijnt.

In het oorspronkelijke **christendom** speelden de "gaven van de Heilige Geest" een belangrijke rol o.a. *Joh. 16; Kor. 12, 7-11; Handelingen der Apostelen 2, 17-20*). Zie ook onze hoofdstukken "*Pinksteren*" in de hoofdstuktekst van onze [Engelse website](#), en ook in [andere talen](#). De Heilige Geest is een goddelijke kracht, die de creativiteit van de mens boven zichzelf laat uitgroeien. Deze is weliswaar niet alleen maar een activiteit van de rechter hersenhelft, maar hij gebruikt deze inderdaad ook. Maar de Heilige Geest is met Jezus Christus verbonden. Ook wanneer Jezus tegen zijn discipelen zei "de Geest waait waar hij wil" - hoe wil iemand er zeker van zijn, dat zijn tegenwoordige ervaringen met de Heilige Geest vanuit de zin van Christus voortkomen, wanneer hij zich niet innerlijk op Christus heeft voorbereid?

In tegenstelling tot dat, wat wij bij andere schijnbaar polytheïstische religies aantreffen – aan de oorsprong waarvan één enkele godheid met "eigenschappen" stond, die pas later als gescheiden goden werden vereerd – is bij een aantal natuurreligies niet zo'n samenhangende oorsprong vast te stellen.

Terwijl de **scheppingsmythen** van enige andere volkeren met de schepping van hemel (en onderwereld) beginnen, veronderstelt de oude Japans scheppingsmythe hemel en aarde. De goden ontstaan in dit beeld spontaan, en bewonen alle 3 werelden, terwijl de aarde ook door

mensen, de onderwereld ook door veel doden en demonen is bewoond. Ook eerbiedwaardige voorvaderen werden tot het godenpantheon gerekend. (...)

De **verering** gebeurt verschillend, door vastgelegde gebeden (Dank en Verzoeken), en door het offeren van natuurproducten of symbolen.
(...)

Terwijl in de natuurreligies meestal **Sjamanen** – medicijnmannen met bijzondere kenmerken en mediane capaciteiten – een centrale rol spelen, wordt de Shinto-cultuur door priesters geleid.

Ethische leer: Er was bijv. in het shintoïsme een zondenregister, er werden samen met andere religies ethische principes ontwikkeld, zoals ze ook in praktisch alle grote religies te vinden zijn.

(...)

*) Engels. "Bicameral mind". Jaynes zelf wekte toch de indruk, alsof deze oude natuurlijke manieren van functioneren van de hersenen alleen al de verklaringen van de belevissen met goddelijke of natuurkrachten zouden zijn; dat is volgens onze bevindingen gewoonweg verkeerd.

Bovendien, wat deze wezens "zijn" verklaren zijn bevindingen helemaal niet. Noch "goden" noch God zijn in de hersens te vinden. Het gaat om een eigen realiteitsniveau, en de hersenen kunnen ze maar op de één of andere manier interpreteren. Juist de beschreven oudere manier van waarnemen is niet zonder meer in staat zulke "wezens" kunstmatig als voorstellingsbeelden te produceren, zoals het moderne bewustzijn het zou kunnen. Op een dergelijke manier weerspiegelen spirituele dromen of meditatiebelevissen van psychische belevissen van elke dag.

***) In Europa behoorde bijv. de tijd van het ontstaan van de homerische epiëk nog tot de mythische tijd, terwijl de latere tijd van de Oud-Griekse filosofie reeds behoorde bij het bewustzijn van het verstand.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Oud-Amerikaanse religies - van de Maya-kalender en het christendom.

De bijbelse profetie vooral de Openbaring van Johannes beschrijft niet alleen de toekomst van een volk of de Christen, maar over de mogelijke ontwikkeling van de mensheid en de aarde resp. de kosmos. Ook de profetie van andere culturen overtreft veelvoudig dat, wat voor de betreffende groep mensen belangrijk zou zijn. Wij hebben een gemeenschappelijke planeet. De Maya-kalender toont bij nader inzien een hoge geschiktheid van zijn geestelijke vaders met de "tijd" precies om te gaan. Zo kunnen niet al deze betreffende inzichten als "niet-christelijke" of "antichristelijke theorieën" worden afgedaan, die voor Christenen betekenisloos zouden zijn. Verder kan niet worden gezegd, dat alles met Christelijke profetie verenigbaar is.

De uitvinders van de kalender zagen het tot hun taak, verschillende vanuit hun visie op de aarde relevante rhytmes te combineren. Dit kan, niet alleen vanuit hun studies betreffende tijdskwaliteiten, maar ook uit nood zijn geboren. Want o.a. de kalenderonderzoeker H.J. Andersen ontdekte in zijn tijd in aantekeningen rond om de aarde uit de derde eeuw voor Christus, dat daar in strijd met heersende astronomische inzichten bepaalde storingen resp. veranderingen van de kosmische cycli zouden moeten hebben plaatsgevonden. Dat betrof zowel de aardbaan als ook de omloop van de maan. Ook in de bijbel is daarvoor een bewijs

te vinden bijv. een "stilstaande zon". Er bleef dan altijd nog de mogelijkheid over, bijv. alles naar dagen te tellen, zoals o.a. de Maya-kalender dit mogelijk maakt.

De tijd waarin de huidige grote cyclus van de Maya-kalender is begonnen, 3114 vor Chr., zou wat tijd betreft rekenkundig met de tijd van de zondvloed van Noach overeenstemmen, die als werkelijke gebeurtenis tenminste in Voor-Azië is aangetoond. Dat betekent niet automatisch, dat bij een einde van deze cyclus weer een grote catastrofe moet plaatsvinden – maar je kunt dan vermoeden dat het om iets zeer veel ernstigers gaat, dan om alleen maar een spelletje met getallen. De cyclus komt overeen met een deel van de astronomische precisiecyclus (draaiing van de aardas). Het einde van de grote Maya-cyclus werd door archeologen meestal op de 21. of 23.12. 2012 gedateerd. Deze exactheid van het einde heeft betrekking op een Maya-inscriptie op een zuil, waar de dag precies wordt aangegeven. Enige auteurs hebben daaraan de bewering verbonden, dat in deze tijd het ecliptisch vlak snijdt – de zonnebaan in de sterrencirkel van de aarde uit gezien – met de equator van onze Galaxis (de melkweg). Dat klopt weliswaar, maar het wordt astronomisch als een periode van een aantal jaren gezien, waardoor wij reeds gaan. De huidige Maya-oudsten die tenminste delen van de oude wetenschap hebben bewaard, zeggen in der daad, dat het in werkelijkheid gaat om een groter tijdvenster voor deze gebeurtenis die tot ca. 2015/ 2016 loopt.*)

Dit wordt verbonden met een oude Maya-profetie van onbekende betekenis, dat op deze dag iets of iemand zal wederkeren. De daarvoor gebruikte woorden "Bolon Yokte" worden door een auteur met het woord "Negen stappen" vertaald, wat natuurlijk zeker niet bewezen is. Anderen bekijken het als een God van de Maya, waarbij echter geen Maya-godheid van deze naam bewaard is gebleven. In het wereldbeeld van de Maya bestaat de wereld uit negen gebieden. Zo zijn er ook verklaringen in de betekenis van een sterker samenkomen van de verschillende niveaus van het bewustzijn, en daarmee een oriëntering m.b.t. een op de totaliteit gericht bewustzijn; of in de zin van een maatschappelijke ommekeer naar een meer ecologische en socialere ... maatschappij.

In de Openbaring van Johannes is het Jezus Christus, die weer wordt verwachten in de evangeliën ook de door hem gezonden Heilige Geest / "Trooster". Andere religies zoals de Islam of het Zarathoëstrisme enz. verwachten hun desbetreffende profeet; waarbij de islamitische Koran behalve de profeet Mohammed bovendien vermeldt, dat Jezus als getuige voor de christenen voor God bij het gerecht weerkomt.

Aan wat uiterlijk plaatsvindt op de aarde is ook zonder inzicht te zien, dat de oude tijd in een aantal opzichten in een tijd van crisis betreffende de werkelijke ontwikkeling in een beslissend stadium is gekomen. *Albert Einstein zag al in de toekomst: Wanneer de mensheid niet leert anders te denken, kan zij niet overleven.*

*) Als vergelijking: bij de kosmologie van het oude India, waar eveneens zoals ook in het oude Babylonië oeroude astronomische aantekeningen bestonden, is er een manier van berekenen, die vermeende "jaren" als "dagen" beschouwt, en o.a. It. H.J. Andersen op een dergelijke cyclus komt, die van 3102 v. Chr. tot 2000n. Chr. doorloopt, waarbij de ontbrekende 12 jaren aan het begin en aan het einde als een overgangperiode zou kunnen worden gezien.

[Terug naar de index van deze pagina.](#)

Onze nieuwe [Duitse](#) / [Engelse](#) thema-pagina's:

Ter beoordeling van de Griekse religie
Opmerkingen m.b.t. de Oud-Romeinse religie
Oud-Germaanse religie
Keltische religie
Vroegere Slavische religie
Vroegere Baltische religie

Religie¹⁾ als "het nieuwe contact" van de mens met God – via Jezus Christus

¹⁾ Het woord religie komt van het Latijn re-ligio = wederverbinding; met God, die van het binnenste uit ook in ons gestalte aanneemt. Verwijderd vergelijkbaar met een hologram, gebeurt iets dergelijks ook in het groot.

Inzicht in de diepere problemen van het menselijk leven

Het als voor een genezing door gebed, zou ook voor verdere veranderingen in de mens Jezus het eerst vragen "wil jij gezond worden?" (*Joh. 5,6*). **Resp., 'weet jij, welke onvolkomenheden je hebt, waar wat aan gebeuren moet, wanneer je op weg naar God vorderingen wilt maken?'** Een "rode draad" kan achter geheel eenvoudige, zelden als religieus beschouwde omstandigheden worden gevonden. Gedurende het opgroeien van een kind via de jeugd naar de volwassenheid worden nieuwe vermogens ontwikkeld, waarbij echter vaak oorspronkelijke mogelijkheden om ervaringen op te doen verdwijnen. Later kan de mens met behulp van zijn herinnering en gebed deze verdwenen natuurlijke manier van leven weer proberen te ontdekken. Verworvenheden worden daarbij niet minder, terwijl verharde karaktertrekken zachter worden zelfs verdwijnen. De door psychisch-intellectuele of uiterlijke "breuken" in het leven veroorzaakte scheuring in de mens – in intellect en zelfstandig geworden driftleven, en daartussen een slechts nog maar weinig geïntegreerd "hart" – kan zo op verschillende wegen weer sterker worden door ze samen te voegen. Het is duidelijk, dat "de vrucht van de boom van de kennis" in de paradijslegende betrekking heeft op deze scheuring, en dat de uitspraak "wanneer jullie niet omkeren en worden als kinderen, dan zullen jullie niet in het hemelrijk komen" op een diepere kennis van het vermogen om te veranderen berust - *Jezus in Matth. 18,1-3; Mc. 10,15; Luc. 18, 17*. Hier gaat het niet om de kinderlijke onbevangingheid, maar om oorspronkelijke grondbeginselen van de ontwikkeling, die dus voorgetekende patronen van de ontwikkeling, die gewoonweg "archetypisch" ²⁾ zijn, een verloren gegaan deel van een "gebruikshandleiding" van de mens. Deze weg kan ver over het huidige begrensde bewustzijn heenlopen.

²⁾ archetypisch: een begrip uit de dieptepsychologie van C.G.Jung enz.; als verschillende gestalten te beleven patroon van de menselijke existentie. De "archetypen" bevatten echter ook in hoge mate een gemengde, misleidende inhoud. "God" als oude man, en details over "hemel" en "hel" zijn dergelijke archetypische symbolen van het "collectieve onbewuste". Wat dat nou precies is, wist Jung niet. Tenminste een kern van deze bewustzijnslaag, met zijn de mens ingeprente beelden en voorstellingen, is naar het schijnt meer of minder bij alle mensen aanwezig. Zodoende stamt dat als een soort oerherinnering uit een zeer vroege periode van de mensheid – zelfs vóór de bekende tijden van bijvoorbeeld het "mystisch bewustzijn", zoals deze in ons hoofdstuk "Bewustzijn, hersenonderzoek en de vrije wil" worden beschreven. Deze bewustzijnslaag bevat ook dergelijke – deels schijnbare – tegenstellingen, zoals deze op onze pagina "Een christelijke houding ..., een "derde weg"" worden bewerkt. Bij nadere beschouwing toont zich het godsbeeld van deze laag eerder als een zeer problematische karikatuur van God. Daarom waarschuwt ook bijv. het *Tibetaanse dodenboek (Bardo Thödol)*, waartoe C.G. Jung een voorwoord had geschreven, al de levenden ervoor, na de dood op de misleidende gods- en demonengestalten van deze laag in te gaan. In het oude Egypte bestond een soortgelijke tekst. Ook bijv. de gnostici in het christelijke omveld hadden een kritische verhoudingen tot deze gestalten, hoe deze waarschijnlijk ook meditatief en in dromen werden beleefd. In sprookjes wordt geprobeerd creatief met deze symbolenwereld om te gaan, hetgeen voor kinderen volstrekt zin kan

hebben. Volwassenen kunnen echter proberen, boven deze symbolen, – die vele menselijke kanten hebben aangenomen – uit te stijgen. De kunst daarbij is het, God direct te zoeken in plaats van hem meteen daarmee te laten vallen.

Dat wil niet zeggen dat de mens het zonder meer op eigen houtje zou kunnen klaarspelen. Jezus biedt een reële weg aan en de kracht resp. genade, om te overwinnen. Christelijke waarheidszoekers, - mystici en - alchemisten hebben zulke volmaakte wegen (*vgl. bijv. Matth. 5,48; Joh. 10,34;...*) zeer duidelijk bewandeld. Ook vele andere christenen hebben bewust of onbewust ervaringen in deze richting opgedaan. Het maakt niet uit of ze meer een innerlijke weg gingen, of hun geloof meer een sociaal gezicht kreeg, of dat ze in de zin van een, zoals wij het noemen "volledig christendom" – beide in zich verenigden. Gezocht werd na de overwinning van de innerlijke tweespalt van de mens sinds millennia in vele culturen; ook het streven van taoïstische alchemisten, met verschillende soorten yoga, enz getuigt daarvan ³⁾.

³⁾ Het woord yoga, woordelijk = "verbinden" betekent eveneens het zoeken naar een opnieuw verbinden met de oergrond.

De "Godsmens" of door God gezonden mens Jezus Christus, de "nieuwe Adam" is het signaal, dat nu ook de mensen tenminste hun bedolven oorspronkelijke eigenschappen opnieuw terug kunnen winnen en dat de tijd gekomen is, de intussen gevaarlijk geworden gekte weer te herstellen. Hij kon, door "toeval" voor de aarde, de verbinding met de oorspronkelijke bron van de zin van het leven – God – en hoogontwikkelde bewustzijn van de mens in zich verenigen. Krachten waardoor verval optreedt kon hij overwinnen. Ook wanneer hij verschillen t.o.v. andere mensen laat zien, hij was toch ook de mens, die dit op deze wijze kon uitvoeren. Daardoor kunnen mensen deze weg makkelijker begrijpen – vooral als ze dit bewust doen. Maar zelfs voor diegenen die niets over de historische Jezus weten, is zijn leven en ook de opstanding niet zonder gevolg – hetzelfde geldt bijv. voor dieren die op een eiland iets nieuws leren waardoor dezelfde soort dieren op andere eilanden plotseling sneller deze vaardigheden kunnen ontwikkelen, omdat ze een gemeenschappelijk krachtveld hebben zoals bijv. *R. Sheldrake* constateerde.

Een innerlijke verbinding van de mens met Christus en met God is om te beginnen ook zonder kerkelijke bemiddeling mogelijk; ook wanneer meestal een steeds passende gemeenschap van medemensen als hulp dient. De tegenstrijdige theologieën, die het totale wezen van Christus weer in een zielszorger en een sociale hervormer hadden gesplitst, zijn niet het toppunt van wijsheid; al zetten ze misschien ook wel een aantal op het goed spoor, vooral als ze meer theologieën kennen. Elk afzonderlijk mens kan zich bijv. "in het stille kamertje", maar tenslotte ook op het marktplein, direct tot Christus wenden. Dit kan enerzijds met behulp van de herinnering van Zijn doorgegeven eigenschappen gebeuren (evangelieën). Wie er echter voor open staat, dat Christus ook na zijn dood waargenomen kon worden (zoals op andere wijze – o.a. zonder deze aardse zichtbaarheid – ook elk mens na vele getuigenissen de dood als bewust wezen overleeft) kan Christus ook als iemand waarvan de invloed nu merkbaar is beschouwen. Het gevoelen wordt mogelijk "in zijn naam" resp. met hem als "grote broer" gemeenschappelijk tot God de Vader te bidden, die alles omgeeft (*vgl. Joh. 15,16; Matth. 6, 7-15; Matth. 18,19-20*). *bijv.:*

God, mijn oorsprong, mijn hulp en mijn hoop!
Verenigd met Jezus Christus * dank ik U voor alles, wat van U komt; vergeef me, wat mij van
U heeft verwijderd **;
laat me toch in deze stilte door Uw geest creatief worden ***;
trek me Uw weg omhoog.

*) Wie het logisch vindt, kan ook Maria erbij betrekken. Ook de manlijke en vrouwelijke eigenschappen

van de mens worden zo omhooggetrokken.

***) Verder kan elke als negatief gevoelde emotie, zoals die concreet zich voordoet, 1. innerlijk worden aanschouwd (bijv. angst, haat; onverschilligheid en arrogantie; overdreven twijfel of een probleem; dat allemaal ook, wanneer het slechts in gedachte of woord ontstond vgl. *bijv. Matth. 5,22*). 2. in plaats van te piekeren, een ogenblik rustig te wachten, om zich zo mogelijk bewust te worden, waarom het gaat Daarna 3. Deze zo waarneembare, nogal lichamenlijk merkbaar geworden ballast in gebed aan God over te dragen (het is bovendien mogelijk, de hele verdere levensweg God resp. Christus over te geven) 4. rustig wachten, tot dit eventueel voelbaar wordt resp. een beetje opluchting voelbaar wordt – of er ook een "antwoord" op komt.

***) In de stilte kunnen de gebeurtenissen van die dag 'tot rust komen' en zo kan een verwerking ontstaan resp. het gebed beter toegankelijk worden. Dan is er weer meer openheid van nieuwe dingen.

De betekenis van ethiek op deze weg

Eén niveau op de weg is de "**liefde voor God** " die boven allen staat, "**en voor de naaste zoals voor zichzelf**" (*Matth. 19, 19*); dus ook voor zichzelf, van zichzelf te houden, kan ook deel van het streven zijn, zijn taak in de omgeving te zien. De liefde kan met Christus verbinden, omdat het de belangrijkste eigenschap is, **verbonden met wijsheid**. Ook de weg van de goede daad in de zin van Christus maakt vaak in de innerlijke en uiterlijke effecten de christelijke weg pas begrijpelijk. Jezus heeft de beoogde ethische grondbeginselen gehandhaafd; want de mens "oogst (normaal gesproken) wat hij gezaaid heeft" (*Gal. 6,7*); hij heeft de **verantwoording** echter sterker bij de individuen gelegd in plaats van de uiterlijke wet te benadrukken. Daarbij kan beleefd worden, dat er in het eigen innerlijk van de mens iets is – en wanneer dat misschien ook als geweten gevoeld kan worden – wat met Christus overeenstemt; waardoor een soort van innerlijke "nieuwe geboorte" (*Joh.3*) plaats vindt. D.w.z. in de loop van de tijd komt de mens als geheel steeds meer in overeenstemming met de geest, zoals Christus hem voorleefde. Dit uitgangspunt in het innerlijke kan in het hart of in de ziel resp. de geest worden beleefd, die manieren van beleven zijn individueel verschillend. Zoals ook altijd de afzonderlijke Christus resp. de met hem samenhangende krachten zou kunnen beleven – zinvol is, zich zo vaak als mogelijk bewust te worden, wat individueel reeds bekend zou kunnen zijn, zodat een direct contact daar op kan voortbouwen – ook wanneer eerst geen geweldige gevolgen zouden kunnen worden vastgesteld.

Met de kracht die zich zo als gave van genade in het innerlijk van de mens ontwikkelt, kan zich de door de "uiterlijke" Christus resp. God weer nader komende universele genezende kracht verbinden. Ook hier kan de individuele manier van beleven zeer verschillend zijn, deze zal echter in dit geval duidelijk zijn, en betreffende invloeden ook op het milieu hebben. Terwijl zo iets veelomvattends tot nu toe maar voor enkelen mogelijk was, die dan als "mystici" "heilige" enz. golden, kunnen zich zulke verschijningen in onze "apocalyptische" tijden toenemend naar eenvoudige mensen uitbreiden – wat mogelijkerwijs niet altijd direct in zijn betekenis wordt herkend; daarom moet het hier ook vermeld worden. Deze universele werking "van buiten" wordt of opgenomen, of ze komt eventueel pijnlijk tegen de barricades van diegenen die in hun innerlijk niets wat hieraan is verwant hebben ontvouwd – zodat ze in dit geval als "gericht" zou kunnen worden gevoeld.

Leid mij, dat ik anderen op hun weg naar U geen schade toebreng; leid mij, anderen in Uw zin te helpen;
bescherm me op mijn weg; *
help mij tot grotere harmonie met uw liefde .

*) Hier kunnen anderen bij worden betrokken.

Een soortgelijke ontwikkeling in het groot, in de culturen sinds de oertijd

Zoals bij de ontwikkelingsfasen van kind tot aan volwassen mens (zie hieronder) werden gelijke bewustzijnsfasen ook in de menselijke culturen doorlopen. Deze brachten enerzijds nieuwe mogelijkheden (een vrijer willen, voelen en denken) aan de andere kant echter verminderde hun oorspronkelijk vertrouwd zijn met de gehele "schepping", en daardoor werden problemen groter. (Vgl. bijv. Jean Gebser, "oorsprong en tegenwoordigheid": na elkaar, archaisch, magisch, mythisch bewustzijn; bovendien kan zich een sterker integrerend bewustzijn ontwikkelen, dat bijv. verstandsbewustzijn kan worden genoemd.) Er hebben ook zeer goede voorbeelden aan meegewerkt, dat ontwikkelingsfasen, zoals ze in de kiem waren te herkennen, ook in het groot, tenminste in beslissend formaat konden ontvouwen. Dit gebeurde ondanks alle tegenslagen, maar juist zoals vermeld vaak met grote verliezen. In de nieuwere tijd is reeds zichtbaar, dat de mensheid en hun volkeren enz. voor de noodlottige uitdaging staan, vernieuwde kleinere en grotere "kwantsprongen" of evolutiefasen uit te voeren, wanneer ze willen overleven ⁴⁾. Deze zijn sinds ca. 2000 jaren gestart. Dit moet nu niet meer ten koste van de verworven gaven zoals van het verstand gebeuren. Wanneer voldoende individuen een steeds totaler verstandsbewustzijn ontwikkelen, zich opnieuw met hun goddelijke oorsprong verbinden ¹⁾, kan de wedstrijd met de apocalyptische catastrofes met behulp van "boven" nog worden gewonnen. Daartoe behoort ook een verbinding tot uiterlijke activistenbewegingen zoals de vredesbeweging enz. - alle goedwillenden hebben hun "noodzakelijke" plaats in het "spel" – veel mensen – dwars door religieuze richtingen heen – zoeken blijkbaar ernaar, ze gaan vooruit de toekomst in, en helpen, het verleden te verwerken, ook wanneer nog veel "middelmatis" misschien wel overheerst. Het is de vraag naar de kip en het ei, of de uiterlijke "redding" het doel is of de existentiële bewustzijns- en vooruitgang van het zijn van de mens. Waardeschalen die tot nu golden, moeten absoluut worden getransformeerd, omdat de mens zich goed kan voorstellen, waarheen de voortzetting van het tot nu verouderde programma zou leiden. Zoals alles deel van het geheel is, gaat ook elke goede daad naar het geheel.

⁴⁾ Met de pessimistische visie in Herbert Gruhl's laatste boek "Hemelvaart naar het niets" kan slechts daarom al niet worden ingestemd, omdat een door hem over het hoofd geziene ontwikkeling- resp. krachtbron kan worden waargenomen, - die evenwel slechts één kans voorstelt: God.

Inspireer de mensen, beslissingen over leven en dood in Uw handen te laten *; Help hen die voor Uw schepping werken;

Leid toch deze wereld tot een doorbraak naar Uw beloofde nieuwe tijd.**

*) Hier kunnen ook details bij worden betrokken, of aansluitend in een meditatieve beschouwing worden bewerkt; bijv. 'het vergroten van geweld en verzet te beëindigen' 'de basis van het geweld weghalen door de probleemoplossingen', 'een vreedzame dialoog tussen de goedwillenden van de religies te leiden',

***) Lucas 11:2; 21:31. Openbaring 11:16. God kan de liefde uitdelen die hem wordt gegeven.

Er is dus een "omkeer" tot God in het kleine en grote op handen

Daarbij komt het niet in eerste plaats op "geloofsvoorstellingen" aan, dus menselijke gedachten over religie, maar meer op de echt geleefde verbinding van de mens met God.

Joh. 16,12-13: Ik heb jullie nog veel te zeggen; maar jullie kunnen het nu niet verdragen.

Wanneer echter de geest van de waarheid zal komen, zal hij jullie in alle waarheid leiden. Want hij zal niet uit zichzelf praten; maar wat hij horen zal, dat zal hij zeggen en wat toekomstig is, zal hij jullie verkondigen.

[Terug naar de index van deze pagina](#)

Help voor een zelfstandige controle bij het werk met de hoofdtteksten van "De wegen van Jezus Christus" - in het eigen innerlijke – en uiterlijke leven.

Algemeen:

Heb ik de "Inleiding in de zin en gebruik van deze tekst gelezen?" (Wanneer niet: vooral bij veel algemene onduidelijkheden a.u.b. inhalen.)

Heb ik de hoofdstukken van dit commentaar tot nu toe op volgorde bestudeerd? (Wanneer niet, bij serieuze bedoeling, zich op de weg van de opvolging van Jezus te begeven, indien mogelijk ook de hiervoor staande hoofdstukken doorwerken.)

Heb ik tot hier gestudeerd, zonder nog het vervelende gevoel te hebben, dat ik een vroegere plaats, zonder dat ik die voldoende heb begrepen, heb verlaten? (Anders de betreffende plaats nog een keer rustig en voor zover mogelijk zonder vooroordelen bekijken).

Heb ik voor een verdiept begrip, beleven en doorwerken de pagina "methodische aanwijzingen, christelijke meditatie ..." gelezen en zoveel mogelijk geprobeerd toe te passen?

Heb ik een overzicht van mijn huidige capaciteiten, karaktereigenschappen en levensgewoonten? (Wanneer nee, denk er dan over na en maak aantekeningen.)
Wanneer ja: is er met betrekking tot dat, wat ik juist heb bestudeerd, een eigenschap, voor welke ik dringend verbetering zou verzoeken en me zou willen inzetten?

Heb ik eraan gedacht, mijn nieuwste inzichten in het leven toe te passen?

Laat ik me reeds door mijn geweten leiden?

Heb ik geprobeerd of bereikt, mij op mijn weg directer door God, door Jezus Christus te laten leiden?

Waar sta ik dan in mijn verhouding tot God?

[Terug naar de index van deze pagina](#)

E-mail : Wilt u me zo mogelijk in het Duits of Engels schrijven. Wilt u anders in korte zinnen schrijven en taal vermelden, waarin u schrijft.

Aanwijzing t.a.v. andere talen en rechten, e-mail:

U mag deze internetpagina's printen en kopieën inhoudelijk ongewijzigd veranderd doorgeven; het copyright blijft bij ons.

Het zijn ca. 121 pagina's, al naar gelang de instellingen van de browser of de printer. ([.pdf 549 kB](#))

Geproduceerd in deze vorm 1991 - 2014; Via internet voor het eerst gepubliceerd 30.01.2001; dit is de nieuwe nederlandse versie van het 31.10.2002 met latere verbeteringen.

Auteur: Project "De wegen van Christus" (Christuswege/ Ways of Christ™).

Uitgever: Helmut Ziegler.

De website "De wegen van Christus" is een onderzoeks- en informatieproject. De site is oecumenisch georiënteerd, staat los van kerken, confessies of welke religieuze gemeenschap dan ook – maar is hier ook niet tegen gericht. Het wezen van het geloof blijft behouden zonder dogmatisch-fundamentalistisch te handelen. Er wordt geen zending bedreven en er worden geen leden geworven. Er wordt niet naar winst of politieke invloed gestreefd.

Het werkgebied bestaat uit alle thema's rondom het christendom, zoals ook thema's betreffende de interreligieuze dialoog met andere religionen. Een zwaartepunt wordt gevormd door de dieper gaande beschrijving van de voor een deel verwaarloosde spirituele kanten van het christendom. De andere sociale vragen betreffende bepaalde kanten van het christendom worden echter in de gedifferentieerde visie als net zo belangrijk beschouwd. (Zie de introductie van de hoofdtekst en de methodische aanwijzingen.).

Toonaangevend zijn de websites, in het pdf-bestand is niet met alle kleinere verbeteringen rekening gehouden.

Vertalingen in verschillende talen betekenen niet automatisch een stellingname m.b.t. de situatie in verschillende landen.

Voor zover websites of boeken van andere personen worden genoemd, wil dit niet zeggen, dat "De wegen van Christus" de inhoud ervan ondersteunt.

E-Mail: [aan "De wegen van Christus" / ways-of-christ.com](mailto:aan-De-wegen-van-Christus-ways-of-christ.com): zie het formulier aan het einde van de hoofdstuk tekstpagnas. Wilt u me zo mogelijk in het Duits of Engels schrijven.

Een gedrukte uitgave in het Duits kan besteld worden bij: Boehm, "bewusst", Im Dorfe 21F, D-24146 Kiel, Duitsland. Uitgever en eigenaar van het copyright van de gedrukte tekst is O.Boehm. (Verschenen in Juli 2001, = hoofdstuk 1+2, zonder de latere verbeteringen).

[Naar Homepage](#)